

Hartwig Hausdorf

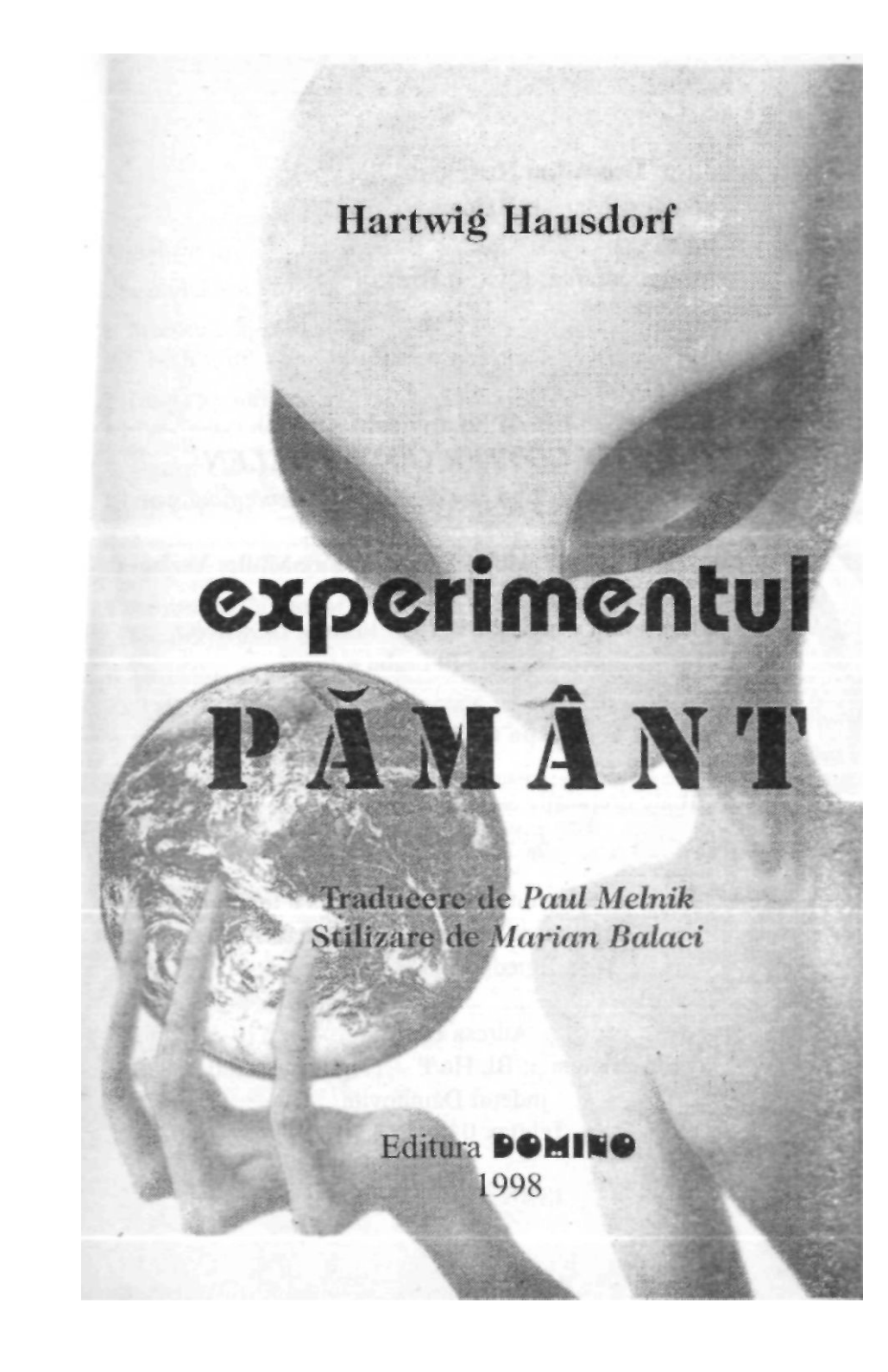
experimental PĂMÂNT

Editura DOMINO

Hartwig Hausdorf
EXPERIMENTUL PĂMÂNT

Hartwig Hausdorf

experimentul PĂMÂNT

Traducere de *Paul Melnik*
Stilizare de *Marian Balaci*

Editura **DOMINO**
1998

Editor: Dorin Ion Nedelcu
Redactor: Marian Balaci
Coperta și
tehoredactarea: Ovidiu Brezan

Titlul original:

WENN GÖTTER GOTTSPIELEN

*Unsere Evolution kam aus dem All Die Schdpfung war
programmiert*

Copyright © 1997 Albert Langen/Georg Miiller Verlag

Translation copyright © 1997 Editura DOMINO,
pentru ediția în limba română

Copyright © colecția **UFO**: Nicolae Constantinescu

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin
Editurii **DOMINO**

Reproducerea integrală sau parțială a textului,
fără acordul editurii, este interzisă
și va fi pedepsită conform legii

Adresa editurii:

Str. Prieteniei; Bl. H6/P - Târgoviște 0200
județul Dâmbovița
Telefax 045-213.707

ISBN 973-9326-05-6

Cuprins

Argument	7
Cuvânt înainte	9
1. Science-fiction în piatră: „OZN Graffiti” acum 12000 de ani	12
2. Insula nepotrivilor Malta-punct de sprijin al zeilor?	31
3. Operații „imposibile”: Chirurgie de precizie în epoca de piatră	43
4. Misterul Carpaților: O țară, departe de timpul nostru	59
5. Pe urmele misterului OZN: „Discurile zburătoare” ale lui John Searl	82
6. „Providentia deorum”: Zei zburători - nu numai deasupra Romei antice	107
7. Operațiunea Sodoma și Gomora: Lagăr de exterminare pentru mutații genetici	118
8. Descoperiri incredibile în podișul Anzilor	141
9. Când a fost lansat Experimentul Pământ?	158
10. Schimbare: Timp pentru o nouă imagine asupra lumii	182
Încă vreo câteva gânduri la sfârșit	192
Noțiuni explicative	194
Mulțumiri	202

Argument

Trebuie să acordăm acestei cărți prezumția de nonconformism deliberat. În același timp va trebui să ținem cont și de starea generală a societății umane — într-o vreme în care toate instituțiile sociale, economice, politice, religioase, științifice și nu în ultimul rând cele familiale, se diluează și par că ne devin străine.

Este un sfârșit de secol și de mileniu care ne aruncă direct în vârtoarea tehnologiilor ultrasofisticate, a neîncrederii generalizate, dar în același timp și a unor vise nebunești. Suntem la limita dintre două lumi — probabil nu pentru prima oară — trăind cu un picior în Cosmosul exterior și cu altul în Microcosmosul ființei noastre pieritoare, violat și lăsat pradă demonilor străvechi.

Recunoaștem că toate valorile civilizației terestre se clatină și inexorabil ne conduc spre aneantizare: nici un sistem natural stabil nu a fost capabil să depășească un anumit grad de complexitate — ori a degenerat, ori a dispărut în mod misterios de pe scena istoriei.

Cartea autorului german Hartwig Hausdorf caută să prindă acea influență subtilă transmisă prin erele geologice supuse unor catastrofe teribile, care a provocat în cele din urmă explozia vieții inteligente într-o civilizație barbară și sublimă în același timp—dar bolnavă de singurătate și de Dumnezeu.

Suntem nevoiți să recunoaștem efortul de documentare și sinteză pe care l-a întreprins autorul cu scopul evident al reabilitării condiției umane: nu este întâmplător atacul constant al dogmelor religioase sau științifice, al preceptelor anchilozate socio-morale. Imaginea lumii din afectul și spiritul contemporanilor noștri este cel puțin discordantă cu evoluția cunoașterii — o putem compara cu indulgența cu demența și absurditatea unor societăți din Asiria sau Babilon, dezvoltate tehnologic, dar declassate din punctul de vedere al unei umanități presupuse.

Avertismentul pe care îl lansează Hausdorf nu este numai cel al falimentului puternicelor religii monoteiste, ci și al unei responsabilități universale în fața unor falii tehnologice.

Chiar dacă zeii lui „săriți de pe fix" nu ne vor trage niciodată la răspundere, rămâne un mare semn de întrebare: ce vom face curbruma de umanitate din noi și, de ce nu, chiar cu proximitatea galactică ce ne așteaptă?

Redacția

Cuvânt înainte

„Poate, afirmația că extraterestrii nu au mai venit și nu vor mai veni, nu este adevărată, poate vrem să ne limităm la constatarea că de un timp nu am mai avut contacte evidente cu ei. Dacă ar fi așa, am fi în situația unor locuitori dintr-un mic teritoriu, care de generații văd zburând avioane sus pe cer dar, deoarece nici unul dintre ele nu a aterizat, nu au putut lua legătura cu echipajele respectivelor aeronave." (Peter Kolosimo, 1922-1978)

Din timp în timp, ne este dat să examinăm puncte de vedere privind aceste realități, care ar urma să schimbe în scurt timp concepția noastră despre formarea civilizației planetare. Cu două mii de ani în urmă, majoritatea oamenilor erau convinși că pământul ar fi o zonă plană. Contemporanii lor nu s-au obosit să ne atenționeze că cei care se vor apropia de marginea zonei ar putea să cadă în imensitatea de dedesubt. După aceea s-a impus o nouă imagine a lumii, în care soarele, planetele și alte stele se roteau în jurul pământului. Bisericii i-a plăcut mult acest model - a predicat și predică în continuare că omul ar fi „încununarea creației", și planeta noastră albastră ar fi singurul loc din universul nemărginit în care există viață inteligentă. „Afară" ar fi numai întunericul etern și Vidul.

Această imagine asupra lumii este depășită și acum ni se pare o glumă macabră a istoriei, deși numeroși cercetători cu vederi înaintate au trebuit să plătească cu viața cunoștințele lor „revoluționare".

Acum suntem iarăși, într-un asemenea punct mort. Se anunță schimbare de opinie. Pământul „se învârtește” încă suveran în creierul nostru, dar o concepție ignorată mult timp se impune tot mai mult. Certitudinea că specia noastră nu este singura inteligentă - mai bine spus, dezvoltată tehnologic - din nesfârșitul univers crește. Niciodată nu au găsit o acceptare mai largă teme ca „zeii din univers”, „obiecte zburătoare neidentificate” și alte probleme aflate la granița științelor, precum astăzi. Până acum nu au mai apărut atâtea cărți, reviste, filme și seriale, care să dezvolte această tematică într-un mod pozitiv. Acest lucru pare acum, cu câțiva ani înainte de trecerea în mileniul al treilea, să intereseze tot mai mulți oameni.

Este ca și cum s-ar fi deschis, cu un scârțâit puternic, o ușă spre necunoscut, în spatele căreia găsim realități care zdruncină puternic, din temelii, imaginea noastră de până acum asupra lumii. Facem acești pași cu precauție, deoarece am fost mereu avertizați asupra acestei uși a necunoscutului. Reprezentanți ai bisericii, profesori invitați la televiziune, mai nou păzitori ai Graalului, pictează mereu un paznic demonic pe această ușă - de frica schimbării concepțiilor asupra imaginii actuale a lumii. Contestă realitatea fantastică, care stă după această ușă și ne așteaptă. Ei simt cei care dintotdeauna ne-au avertizat să nu facem pasul dincolo de marginea „farfuriei”, de data asta îmbrăcați în veșminte noi și folosind cu abilitate metode noi.

Un lucru e sigur: după privirea spre necunoscutul misterios, atât de fascinant și înfricoșător, nu vom mai fi aceiași.

Adam și Eva au îndrăznit să atingă fructul oprit, care creștea în pomul „cunoașterii”, și au pierdut paradisul. Și dacă se saturaseră de acea izolare splendidă, vrând să cunoască lumea dincolo de „granitele cunoscutului?” Noi avem șansa acum să cucerim o lume

¹ Reprezentare arhaică și bigotă asupra lumii permise: cunoaștere, acces, acțiune (n.red.).

incitantă și fără granițe, în care să se poată răspunde la numeroase întrebări și să se găsească soluții la tot atâtea mistere.

Vă invit într-o călătorie palpitantă spre necunoscut: Să deschidem împreună ușa spre aceasta lume nouă!

Putem sesiza un fir al Ariadnei, care străbate întreaga istorie a lunetei noastre. El cuprinde mărturiile unor perioade de timp incredibile, în care s-au făcut experiențe de către niște inteligențe pe care nu le-am putut percepe, din cauza posibilităților noastre de înțelegere limitate.

Știați că într-o mină de uraniu africană s-au găsit urme care demonstrează că, acum 1 780 000 000 de ani exista un reactor nuclear care livra curent atomic, din 11 blocuri? Sau că, de curând, au fost descoperite în Rusia elemente micro-miniaturizate, din wolfram cărora, după ce au fost cercetate în patru laboratoare universitare, li s-a atribuit o vechime de peste 300000 de ani? Tot așa, în Peru s-a găsit un craniu vechi de 4 000 de ani, care avea implantate sârme de metal subțiri ca un fir de păr - asemănătoare cu -implanturile care apar tot mai des, în legătură cu oamenii răpiți de OZN-uri în zilele noastre.

În cele din urmă, aceste indicii au un scop comun: ele vor să răstoarne actuala concepție asupra lumii și să ne demonstreze că atât trecutul cât și prezentul sunt mai uluitoare decât putem visa.

Ar fi un o greșeală să ignorăm adevărata față a realității. Am putea ajunge într-o zi în situația să fim șocați și să intrăm în panică. E de ajuns să ne amintim cum a reușit Orson Welles, în 1938, să înspăimânte întreaga populație de pe coasta de est a Statelor Unite, cu dramatizarea radiofonică a romanului *Războiul lumilor*.

Nu are nici un rost să facem un secret din faptul că, în timpuri imemorale, niște „entități” s-au jucat de-a Creatorul. Și fac asta nederanjate de nimeni, chiar și în zilele noastre.

1. Science-fiction în piatră: „OZN Graffiti” acum 12000 de ani

De bună seamă că strămoșii noștri necunoscuți din magdalenian, o perioadă timpurie din epoca de piatră, stabilită de arheologi între 20000 și 10000 de ani înaintea erei noastre - trebuie să fi fost observatori buni și artiști talentați. Cu siguranță, nu erau numai acei sălbatici îmbrăcați în piei de animale, așa cum ni-i închipuim noi astăzi. În stilul realismului actual în pictură, ei au creat în departamentul francez Ordogne și Ariege cât și în provincia spaniolă Santander, picturi rupestre de o frumusețe extraordinară și o perfecțiune de necrezut.

În anul 1940 a fost descoperită cea mai celebră peșteră: peștera Lascaux, din Montignac, în departamentul Dordogne.

Ea conține peste o mie de picturi rupestre și gravuri, într-o închipuire vie și fascinantă, și cu o execuție bogată în culori, și naturalistă. Artiștii preistorici care le-au creat își stăpâneau perfect meșteșugul. Vizitatorul care coboară în adâncurile peșterii - care este protejată de trei uși metalice și aerisită electric - are toate șansele să rămână mut de uimire. De pe pereții duri de stâncă îl privesc animale - bizoni lăptoși, cai sălbatici galopând, cerbi grăbiți și țapi speriați. Cu pași șovăitori el intră în „Sala taurilor”. Ce vede el aici - culorile roșu-aprins, galben-ocru și maro-negru, care luminează pereții - are o sălbăcie și o naturalețe pe care cuvintele nu le pot exprima plastic. Nu încapă nici o îndoială: artiștii au știut

ce au creat, ei au transpus extraordinarul lor spirit de observație în imagini grăitoare peste milenii.

Tot așa de renumite sunt peșterile de la Altamira din provincia spaniolă Santander, care se adâncesc în stâncă 200 de metri. Acest refugiu al oamenilor din epoca de piatră a fost descoperit încă din anul 1879. Când Don Marcellino de Sautuola și-a făcut cunoscută descoperirea la Congresul arheologilor de la Lisabona, a fost învinuit că era vorba de o falsificare' grosolană. Nici argumentul că nici un pictor contemporan lui nu ar putea reprezenta într-un mod atât de artistic aceste animale de mult dispărute, nu a avut ecou în forurile academice. De aceea, abia după mulți ani, după descoperirea peșterilor din sudul Franței, Altamira a intrat în sfera de interes al oficialităților.

Pe suprafața de 9x18 metri a tavanului peșterii, în culorile maro, roșu, galben și negru, erau pictate niște opere artistice minunate - foarte vechi, dar neobișnuit de proaspete, ca și cum artistul abia lăsase paleta din mână.

Erau șaptesprezece bizoni în mărime naturală, zăcând pe pământ, scormonind și urlând, atinși de sulite. Alături se găseau picturi reprezentând un porc sălbatic, un cal sălbatic, o căprioară și un lup. Bizonul - un animal pe cale de dispariție - este așa de natural reprezentat, încât vizitatorul nu s-ar mira dacă această arătare străveche ar face o săritură în fața vizitatorului.

Obiecte zburătoare pe cerul epocii de piatră

Acei vânători-pictori nu ne-au lăsat numai scene cu animalele vânată. Ceva ce s-a întâmplat pe cer le-a atras atenția, fără doar și poate. Acest „ceva” a fost în ochii realiștilor preistorici la fel de important, făcându-i să lase niște desene urmașilor.

Oamenii preistorici au observat pe cer anumite obiecte ale căror forme seamănă izbitor cu aparițiile pe care noi le numim azi OZN-uri, adică obiecte zburătoare neidentificate.

Să mai rămânem un pic în peștera Altamira descrisă mai sus. În această peșteră, situată lângă localitatea Santillana, în nordul peninsulei iberice, s-au găsit desene de obiecte în formă de farfurii sau elipsoizi, care astăzi ne amintesc despre forma foarte răspândită a OZN-urilor. Lângă unul dintre aceste obiecte este desenată o creatură de statură mică. Era un preistoric curios sau un „zeu” venit de sus, din cer?

Arheologii estimează că desenele din peșteri ar avea o vechime de 12000 de ani. Bine au gândit cei care și-au unit eforturile ca să constate și să confirme autenticitatea lor. Dar desenele de forme discoidale sunt date la o parte și se impune o tăcere totală asupra lor. Ipoteza că artiștii din acea epocă, care au putut reda într-un mod așa de realist animalele din jurul lor, ar fi putut surprinde la fel de bine și aceste obiecte tehnice misterioase, pare a fi la prima vedere o interpretare speculativă. Celor care nu acceptă posibilitatea că în trecut am fi putut fi vizitați de „zei”, aceste desene le pot provoca dureri de cap.

Este această idee cutezătoare așa de bună, cum pare să fie la prima vedere? Sau strămoșii noștri din preistorie au fost confrunțați de facto cu o avertizare mută, venită de sus?

În provincia Santander, din nordul Spaniei, în golful Biscaya, se găsesc - mult mai puțin cunoscute decât cele de la Altamira - peșterile La Cullavera de lângă Ramales ca și La Pasiega din apropiere de Puente Viesgo. Și în aceste locuri se găsesc gravuri cu forme „tipice” de OZN-uri. Desenele sunt datate ca având o vechime între 13000 și 10500 de ani înainte de Cristos. Cu toate acestea nu auzim nimic despre descoperirile din aceste două locuri, despre acele gravuri care ies în afara cadrului conceptual prezent. Arătate și deschise sunt numai acele locuri care se potrivesc cu imaginea actuală asupra lumii, marcată de spiritul „academic”.

Ceva asemănător, aproape identic, se găsește în partea franceză a Pirineilor. Se estimează că obiectele desenate - asemănătoare OZN-urilor - aflate în peșterile de la Naux, în departamental

Experimentul Pământ

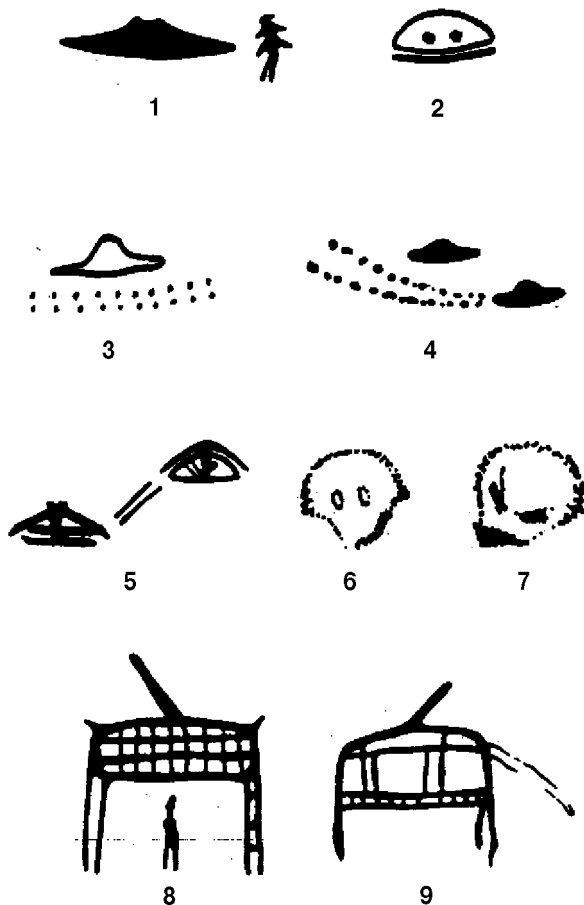

Fig. 1. S.F. în piatră? Desenele deosebite din peșteri ne aduc aminte în mod spontan despre enigmele OZN din zilele noastre. Acestea provin din: 1, 2 Altamira (Spania), 3, 4, 5 Naux, depart. Ariège, 6 Les Combarelles și 7 Rouffignac amândouă din departamentul Dordogne. 8, 9 Ussat departamentul Ariège, 3-9 Franța.

Ariege, au o vechime de 14000 de ani. Deosebit de interesant este faptul că desenele au fost așezate în așa fel ca și cum ar arăta obiecte necunoscute în plin zbor, în plină mișcare. O plăsmuire asemănătoare cu un OZN cu cupolă, care se află într-un zbor ascendent, se găsește într-o peșteră din partea mexicană a peninsulei Baja California. Ce mesaj senzațional - aici ca și acolo - a fost încredințat pietrei?

În grottele „Les trois freres” la Montesquieu (Ariege) se găsesc niște simboluri deosebite sub formă de acoperiș care posedă chiar și o scăriță. Și la Ussat, în același departament, s-au găsit iarăși astfel de desene în formă de discuri, chiar și o construcție care, după cum spune ufologul francez Aime Michel, amintește de modulul lunar din programul „Apollo”. Unul din aceste desene este „condus” de o creatură asemănătoare omului.

Omuleți gri din piatră

Te poți simți destul de neplăcut în peșterile Les Combarelles de lângă Les Eyzies și Roullignac din apropiere de Fleurac, ambele situate în departamentul Dordogne. Lângă deja cunoscutele forme eliptice, se găsesc niște capete humanoide stranii, care au forma feței asemănătoare micilor oameni gri, care apar în relatările întâlnirilor cu extraterestri din zilele noastre. Un craniu uriaș, cu bărbie ascuțită, dar fără gură, nas și urechi, ochii sunt ca niște linii oblice.

Exact aceleași „capete de humanoizi” ne-au lăsat necunoscuiți artiști din perioada preistorică și în peșterile Pêche Merle, din Cabarets, departamentul Lot. Au avut și ei întâlniri neplăcute cu ființe care au venit de sus, pe care le-au eternizat în piatră?

Artiștii din paleolitic sunt cunoscuți prin faptul că au redat natural tot ceea ce le-a trecut prin fața ochilor. De aceea li se poate da credibilitate cvasitotală. Inamicii teoriei despre vizita inteligenței extraterestre ar replica că artiștii străvechi nu au redat decât forme abstracte. Dacă prin aceste desene ei nu au vrut să arate nimic real,

atunci trebuie să ne punem întrebarea următoare: De ce artiștii, care în alte domenii au dovedit un realism așa de pur, și-au manifestat fantezia prin asemenea expresii, și au creat niște forme de o exactitate incredibilă, care peste mii de ani ating sinonimul misterului redescoperit în lumea contemporană, cel al obiectelor zburătoare neidentificate din zilele noastre...

Într-o stilizare absolut perfectă apar cele mai multe forme de OZN-uri, la fel ca în fotografiile contemporane, dar și din reconstituirile bazate pe mărturia martorilor oculari, demni de încredere. Încă o realitate demnă de a fi amintită: unele din aceste desene „imposibile” se găsesc cel mai adesea pe tavanul peșterilor, în poziții care dau de gândit, și de multe ori în grupuri mici, de până la patru obiecte. Caracteristic este faptul că tavanul peșterilor este rezervat acestor lucruri, numai lor, aici nu se găsesc alte desene sau gravuri. Pe suprafețele laterale totul este complet altfel. Acolo se află un amalgam de desene, înghesuite și de multe ori suprapuse.

Se pare că artiștii din acele vremuri au vrut să scoată în relief importanța acestor obiecte necunoscute și că ele erau total diferite față de tot ce le era cunoscut locuitorilor acelor ținuturi.

Eu sunt conștient că aici se deschide un câmp larg pentru speculații, mai mult sau mai puțin îndrăznețe. Această grafică ozenistică este interpretată de arheologi ca un „cult magic” sau ca niște simboluri sexuale ale oamenilor din Cro-Magnon. Aceasta îmi aduce aminte de explicația stranie care mi s-a dat la academia de științe din capitala chineză Beijing cu privire la proveniența piramidelor din această țară. Este vorba despre vechea măsură a grâului „Dao”, ce a dat forma unui număr mare de construcții în toată împărăția. Așa mi-au povestit cu toată seriozitatea acei domni învățați și eu nu vreau să le arăt că s-au înșelat, cu toate că explicația lor are anumite lacune.

Evident, aceste încercări de explicații sunt cam trase de păr. Ceea ce, după spusele arheologilor, ar fi niște simboluri sexuale ale oamenilor din Cro-Magnon, l-ar face pe Sigmund Freud să iasă din

mormânt și să protesteze la o așa de grosolană eroare de interpretare.

Demn de amintit, în legătură cu mult discutatele forme ale OZN-urilor, este faptul că și în alte locuri de pe pământ se găsesc asemenea desene. De exemplu, pe legendara Insulă a Lunii din partea boliviană a lacului Titicaca. Și vechii romani cunoșteau ceva asemănător. Desene cu obiecte în formă de disc s-au găsit și în picturile care au fost descoperite în Brazilia. Acolo ele sunt dispuse în apropierea soarelui, lunii și a altor stele.

În sfârșit, nu ar putea fi vorba decât despre pictograme ale vehiculelor care au venit din adâncimile universului cu paleoastronauți, care să ne apropie de imaginea obiectelor zburătoare neidentificate din zilele noastre.

Expediție spre Pământ

Să ne întoarcem încă o dată spre trecut, în peșterile preistorice din Franța, și să ajungem pe Coasta de Azur. Sub cunoscutul oraș Nisa, la o aruncătură de băț depărtare de mondenul „Promenade des Anglais”, practic sub fundamentele civilizației noastre, se găsesc peșterile de la Lazaret. La începutul secolului XX, a lipsit foarte puțin ca acestea să nu fie aruncate în aer, deoarece exista un plan pentru construirea de cabine de baie pe malul mării. Faptul că acolo s-au făcut deja descoperiri preistorice bogate i-a deranjat prea puțin pe antreprenorii din acele zile, așa că ei au pornit opera lor distructivă. La primele explozii au ieșit la iveală oase de elefant - elefanții au dispărut din țările mediteraneene europene de sute de mii de ani! Și așa s-a renunțat la extinderea ștrandului.

Când un ofițer de marină pensionat, împreună cu câțiva voluntari au făcut, în anii '50 și '60, săpături, au apărut și alte fosile. Printre ele era și osul frontal al unei creaturi umanoide, care a fost datat la o vechime de 150000 de ani. Ampretele bine conservate ale vaselor de sânge din interiorul craniului dezgropat au arătat că acesta avea o capacitate intelectuală dezvoltată. Obiectele aflate la

apropierea oaselor sugerează o tehnică aflată la un standard relativ înalt de dezvoltare pentru acea epocă.

Acest „om din Lazaret” era în stare să producă fier pentru a face găuri, pumnale și arme în formă de buzdugane, pentru care trebuia să calculeze inteligent repartizarea greutateii. Între toate artefactele s-a găsit un mâner foarte iscusit lucrat din os de cerb, care avea pe partea interioară mai multe lame. Să fie oare premergătorul „lamelor tandem” ale aparatului de ras umed din zilele noastre?

Cine a fost acest om care, pe vremea când pe plaja nord-africană a Mării Mediterane umbla încă pitecantropul, simțea nevoia unui bărbierit îngrijit și neted? Era un vizitator de pe altă planetă, care venind din adâncurile universului a adus primele semne de civilizație, sau un locuitor al pământului nostru, aflat la un nivel deosebit de dezvoltare?

Ambele ipoteze sunt, firește, speculații îndrăznețe, cu toate că par posibile, dar în sfârșit, nici una dintre aceste posibilități nu este tocmai potrivită. Însă această descoperire, la aproape douăzeci de kilometri depărtare de peșterile din Lazaret, ne oferă un temei bun să credem în valabilitatea ipotezei că „cineva, cândva”, era în căutare de modele ale faunei terestre. În peștera de la Vallonet din Roquebrune-Cap-Martin (departamentul Alpii-Maritimi) cercetătorii de la Centre National des Recherches Scientifiques (CNRS) au descoperit urme de viață din cuaternar (cea mai apropiată perioadă față de prezent, epoca modernă a istoriei pământului, cu durata de aproximativ 1000000 de ani). Acest loc este un adevărat cimitir de animale exotice.

Putem porni de la faptul că elefanți, rinoceri, lei, pisici de mare și chiar balene au venit în peștera cu o suprafață de 25 de metri pătrați, să moară acolo. Legenda romantică despre cimitirul de animale, care a fost culeasă de marii cercetători-călători din ținuturile Africii Centrale, nu se aplică aici. „Cineva” a adus

patrupedele de cine știe unde în acest loc sinistru. Cum și în ce scop?

Erau oameni din preistoria noastră - sau altcineva? Să ne închipuim următorul scenariu: ce așteaptă un cercetător de pe altă planetă de la formele de viață străine lui? Una dintre sarcinile principale ale exobiologilor din grupa noastră de astronauți ar fi să prindă exemplare model ale faunei locale și să facă o colecție reprezentativă a diferitelor animale de pe planeta vizitată. În setele lor de cunoaștere, membrii expediției au admis cu siguranță ca animalele prinse să fie cercetate, iar apoi omorâte și disecate. Dar oare ei au căutat numai animale?

Unele urme din peștera din Vallonet ne arată că și ființele omenеști au făcut parte, într-un fel sau altul, din această colecție. Totul devine înfricoșător.

Dracii zburători din Müllertal

Să ne întoarcem de la acest experiment extraterestru insolit asupra animalelor, la o nu mai puțin interesantă moștenire palpabilă, de pe pereții stâncilor și ai peșterilor.

În colțul estic al marelui ducat de Luxemburg se găsește, în ținutul care aparține părții de sud a masivului Eifel, „Müllertal” (Valea Morarului). Cu bizare stânci de gresie din Liasic (o perioadă din timpul jurasicului inferior, acum circa 180-160 de milioane de ani) este un punct de atracție iubit atât de arheologii cât și de geologii amatori. Aici se pot găsi și desene pe stâncă, datând încă din vremuri preistorice.

La vest de aceasta, pe ramificația unei înălțimi stâncoase, încă din evul mediu, este situată cetatea Heringerburg. Ruinele sale sunt sărăcicioase, numai câteva resturi de zid se mai pot vedea printre blocurile de stâncă. La aproape o jumătate de kilometru pe direcția nord—nord-est, se poate vedea șanțul de apărare al cetății de refugiu. Șanțul acela este flancat pe partea sa estică de două grupe de stânci,

Experimentul Pământ

pe a căror parte stângă se găsește un mic perete având o semnificație deosebită.

La o înălțime de un metru și jumătate deasupra pământului este gravat un desen deosebit. Având o înălțime de 20,5 centimetri și o lățime de 14,5 centimetri, ne sugerează o încrucișare între o săgeată și un avion. Obiectul prezentat arată cu vârful spre cer, are o grosime a corpului de 1,5 și o suprafață portantă de 2 centimetri. Este încrustat la o adâncime de 0,8 centimetri, relativ egal și lucrat atent în stâncă.

În apropierea desenului s-au găsit în anul 1909 mai multe relicve ale unei așezări omenești, datate din perioada timpurie a epocii de piatră, și altele aparținând epocii bronzului. Printre altele, era un dolmen conținând un schelet foarte mare și cu un bloc de piatră în formă de piramidă, cu un cap gravat pe el. La câteva sute de metri spre sud-vest de locul acesta s-a găsit pe un perete de stâncă înalt de 5 metri, un basorelief plat, al „omului negru”, având o înălțime de 1,10 metri (!), o zeitate din perioada preromană.

Cercetătorul de antichități, doctor Ernest Schneider, a fotografiat și a descris pentru prima dată această figură, în cartea sa *Noutăți arheologice printre stâncile din Luxemburg*, apărută în anul 1939. Doctorul Schneider a spus că acest desen este foarte vechi, și a arătat că există posibilitatea ca el să provină dintr-o perioadă târzie a epocii de piatră. Respectiva ipoteză pare să fie reală. Aceasta cuprinde și concluzia că gravura amintită mai înainte, care seamănă cu un avion, are de asemenea o vechime mare.

La exact 5 kilometri mai sus de amintita cetate Heringerburg, se află mica localitate Berdorf. În apropierea acestui sat se găsește pe un perete de stâncă un desen care seamănă uluitor cu unul dintre cele mai inovatoare și moderne avioane.

Această străveche gravură în piatră seamănă leit cu foarte modernul avion cu reacție F 117-A - bombardierul *stealth*. Se poate integra în demersul nostru această speculație temerară?

Există indicii în legendele locale? Se poate reține că, în timpuri străvechi, se povestea despre dracii din cetatea Heringerburg, care mânau pe timpuri o neîntință. Era un „berbec” care zbura prin aer și sufla foc. Totul să fi fost doar o trăncăneală a strămoșilor noștri în serile de iarnă, în fața focului, înainte să se inventeze televizorul?

În prima mea carte, *Die weiße Pyramide* (Piramida albă), am scris la timpul potrivit despre ceva asemănător: „În mitologia chineză a fost adus zmeul metalic, strălucitor și scuipând foc din cer pe pământ.”

Se bazează această legendă pe „dracul din Heringer” care zboară prin aer scuipând întruna foc, și de asemenea, pe amintirea unor obiecte deosebite, care au fost observate cu frică în timpuri străvechi, pe cer?

Cești și inele

După estimările arheologilor, între anii 4000 și 1400 î.e.n., locuitorii din insulele britanice au „zgâriat” în stâncă așa numitele, în literatura de specialitate, „cești și inele”. Unii cercetători susțin că aceste motive sculptate în piatră ar fi cele mai vechi și mai răspândite de pe pământul britanic. Aceste gravuri au fost descoperite în spații deschise, pe blocurile de stâncă din câmpie, și mai rar sunt întâlnite și pe pereții stâncilor.

În mod preponderent este vorba de incrustații rotunde și uniforme, care sunt înconjurate de unul sau mai multe cercuri. Unul din ele seamănă cu discurile aparatelor de telefon mai vechi, iar dacă dăm frâu liber imaginației, ele reprezintă discuri de forma OZN-urilor, dacă sunt privite de sus în jos.

Petroglife speciale se găsesc în Irlanda (Derrynablaha/Kerry) și în Anglia (Ilkley Moore/Yorkshire) ca și în alte părți ale Europei. Cea mai mare răspândire o au aceste „cești și inele” în nord-vestul Scoției, în comitatul Argyll. Un exemplu deosebit îl reprezintă creștăturile în piatră dintr-o ridicătură, în comitatul amintit mai sus. În mai multe locuri, pe niște stânci dispersate din jurul fermei

Experimentul Pământ

Achnabreck, s-a găsit cea mai mare aglomerare de desene pe stâncă. Aceste plăci de piatră, înconjurate de o pădure de conifere, oferă o priveliște extraordinară asupra văii de la Kilmartin, situată în apropiere, și sunt „însemnate” peste tot cu „cești și inele”.

Unele motive singulare poartă chiar un fel de coadă, care unui contemplator contemporan îi amintește de o cometă, sau amintesc de reprezentările asemănătoare cu OZN-uri pe care le-am enumerat la începutul capitolului, în peșterile din Naux, în departamentul Ariege (Franța).

Un loc unde s-au găsit vestigii bogate, deosebite, se găsește în nord-vestul Scoției, în *Ormaig*, la Loch Craignish, nu departe de sus amintita vale Kilmartin. În anul 1971 s-a descoperit o placă netedă, roșiatică, pe care, atunci când a fost eliberată de ierburi, au apărut niște „cești și inele” minunate. Eu sunt conștient că atac prin chiar speculațiile mele îndrăznețe terenul arheologiei clasice. Regula spune să nu punem o valoare prea mare pe aceste simboluri, pentru că ar fi vorba numai despre niște „simple jocuri geometrice”. Să fie oare așa?

Un pas mai departe face aici profesorul Alexander Thom de la Universitatea din Oxford. Acesta a descoperit în cercetările sale că aceste aglomerări sunt în legătură intimă cu niște principii matematice și astronomice. Thom este sigur că principii asemănătoare există și în dispunerea „ceștilor și inelelor”. El speculează mai departe: „Aceste pietre par să fi servit unui probabil scop astronomic. Este posibil ca «ceștile» să fi adăpostit în ele niște instrumente de observare a cerului, care erau introduse în adânciturile lor, sau ele s-au format prin așezarea aparatelor mereu în același loc”¹. Este posibil ca astronomia să fi avut pentru omul de atunci o mare însemnătate! Poate trebuie să aflăm și de la

¹ Trebuie luate în considerare acțiunile conjugate ale factorilor naturali... și nu numai (n.red.).

dumneavoastră fapte și interpretări hotărâtoare asupra destinației inițiale a „ceștilor și inelelor”. Și dacă totul a fost complet altfel?

Glazurări misterioase ale pietrelor

Dacă, în confruntarea cu grafica ozenistică din peșterile franțuzești, fantezia mea a luat-o razna, ar mai fi niște întrebări și alte puncte de reper, care să arate că în această parte a pământului, s-au întâmplat lucruri care atestă vizita ființelor străine.

Un prieten editor de carte, care trudește pe același teren ca și mine, Walter-Jörg Langbein, ne relatează despre niște glazurări inexplicabile ale unor stânci. Aceste topiri sunt greu de explicat doar prin niște arderi normale sau activități vulcanice. Cel mai bun exemplu este în *Tap O'Noth*, care, la fel precum „ceștile și inelele” amintite, se găsește în nord-vestul Scoției. La acest deal înalt de 560 de metri, cel mai demn de remarcat este vârful său - cu toate că această denumire, în cazul de față, este orice altceva decât ceea ce se înțelege îndeobște. O suprafață ovală de circa 28x45 de metri, trebuie să fi fost odată supusă unor temperaturi inimaginabile, că s-au contopit pietrele una în cealaltă, sau mai degrabă s-au glazurat.

Există o explicație acceptabilă? O teorie spune că pe vârful *Tap O'Noth* ar fi existat cândva o așezare care avea ziduri de apărare din lemn și piatră. Când acest zid a luat foc, s-au atins temperaturi inimaginabile care au glazurat stânca. Dacă lucrurile s-au desfășurat așa, de ce nu se găsesc aceste glazurări și la alte cetăți din evul mediu unde au fost incendii, pentru a putea să verificăm această teorie? Glazurile pe stâncă încă nu sunt dispuse să-și arate secretul. Nici unul dintre aceste experimente nu a demonstrat că, la fel ca vârful *Tap O'Noth* sau în multe alte locuri de pe pământ, ar fi avut loc o ardere de o asemenea intensitate.

S-a avansat de asemenea teoria că locuitorii din acea perioadă ar fi adus aceste pietre din niște vulcani stinși. Dar în ce scop? Chiar și această încercare de explicare nu stă în picioare, pentru că de multe ori se găsesc pe deal bucăți de stâncă ce sunt glazurate numai

într-o parte. Iar pietrele care au suferit acest efect de glazurare în urma unei erupții vulcanice arată complet altfel.

Ce a mai rămas din explicațiile „naturale” este topirea stâncii provocată de un fulger. Este vorba de un fenomen natural, iar geologii numesc pietrele topite *fulgurite*. În mod logic, ele apar mai ales în vârful dealurilor și al munților. Dar în general, au forma unor țevi și au un diametru de maxim 2 centimetri. Pe deasupra, fulguritele se formează exclusiv din gresie, pentru roci mai dure energia fulgerului nefiind suficientă ca să topească sau să glazureze o piatră.

Glazurările în piatră de la *Tap O'Noth* au avut loc totuși pe diferite tipuri de rocă. Formarea lor rămâne un mister.

Ce fel de eveniment, ce forță extraordinară a provocat această glazurare misterioasă, când posibilitățile amintite, printr-o examinare atentă, nu sunt valabile? Să fi fost „arme ale zeilor” sau pur și simplu energia unui corp zburător care a aterizat în vârful dealului, și care a reușit să aducă roca la incandescență? Walter-Jorg Langbein acceptă această explicație.

Și în această parte din Europa au fost „zeii” veniți din univers o realitate? La fel ca într-o mică vale din nordul Italiei, în care există nenumărate desene pe stâncă, care după înfățișare par un mesaj despre ființe venite din stele.

Salvați picturile în stâncă din Val Camonica!

Expunerea mea despre grafica OZN-urilor din epoca de piatră ar fi incompletă, dacă nu aș aminti despre un teritoriu aflat în Alpii nord-italieni în care se găsesc aproximativ 250000-300000 de gravuri în piatră. Peter Kolosimo și Erich von Däniken au relatat deja despre Val Camonica, care se întinde în lungul râului Oglio, în direcția sud, până la Lago d'Iseo. Petroglifele, despre care este vorba aici, sunt situate în principal în jurul orașelului Capo di Ponte, pe pereți de stâncă uriași, lângă niște așezări umane situate sub nivelul solului.

Aceste gravuri în piatră au fost amintite pentru prima oară în anul 1914 de Gualtiero Laeng, în lucrarea *Guida d'Italia*, ceea ce a determinat un șir de arheologi să recerceteze această vale. Prima încercare de ordonare cronologică și analiză a diferitelor posibilități existente a fost făcută de Emmanuel Anati. El a înființat „Centro Comuno di Studi Preistorici” și a reușit să deosebească în total patru stiluri în epocă. Perioada I - III se întinde spre sfârșitul epocii de piatră, de la aproximativ 10000 de ani până în perioada epocii bronzului, iar cele mai recente desene sunt datate ca aparținând epocii fierului (circa 800 de ani înaintea erei noastre).

În acest sens, cu puțini ani în urmă, s-a inaugurat în localitatea Naquane, chiar vizavi de Capo di Ponte, „Parco Nazionale d'Incisioni Rupestri” care este situat chiar în apropierea zonelor de munte din Tirolul de Sud, unde se practică sporturile de iarnă. Se pare că aici timpul s-a oprit în loc. Anacronismul care domnește în Val Camonica l-am simțit și singur. În această regiune turismul nu s-a dezvoltat. Poate că este mai bine așa!

Între sutele de mii de Petroglife din Val Camonica există unele care nu se încadrează în schema obișnuită din acea perioadă - care ne arată viața zilnică și lumea închipuită de strămoșii noștri. Ele reprezintă figuri străine de lumea terestră, care au niște veșminte deosebite. Există o asemănare frapantă între aceste reprezentări și costumele cosmonauților moderni.

Desenele cele mai surprinzătoare, care seamănă cel mai mult cu cosmonauții din zilele noastre - pe care localnicii le numesc fără jenă „astronauți” - nu se găsesc pe tot teritoriul parcului amintit. Ele se găsesc mai la sud în zona Zurla care aparține de Foppe di Nadro. La circa o jumătate de kilometru sud-est de micul muzeu care a fost deschis aici, Parco Nazionale se termină printr-un gard de sârmă (dărâmat). Dacă străbatem o câmpie situată pe un teren privat și urmăm o cărare mărginită de castani comestibili, după vreo douăzeci de metri dăm iarăși de niște blocuri de stâncă în fața cărora există chiar și o placă de informare. Acestea sunt în afara parcului.

Este oare o întâmplare că cele mai interesante, mai incitante desene pe Stâncă nu sunt în interiorul zonei delimitate de „Parco Nazionale d'Incisioni Rupestri”? Se dorește poate ca vizitatorii parcului să nu fie impresionați de această stranie imagine asupra lumii?

Dacă luăm în considerare aceste desene - ele măsoară între 20 și 30 de centimetri - trebuie să recunoaștem că imaginea ne rămâne ca un ghimpe în ochi. Cu toate că sunt atinse de trecerea timpului și dacă nu se va face nimic împotriva distrugerii lor, în aproximativ 30 de ani vor fi complet distruse și nu le vom mai putea recunoaște deloc, chiar dacă nu și-au pierdut nimic din spectaculozitate. În reprezentările cele mai cunoscute stau față în față două personaje, care poartă pe cap niște coifuri voluminoase, din care pleacă niște raze scurte. Sunt acestea fantasmagoriile artiștilor din epoca de piatră? Sau reflexe de lumină ale razelor solare? Arheologii desemnează aceste două figuri ca fiind „dueliști”, doi autohtoni care duelează, îndeplinind un ritual, în onoarea zeilor. Bun și frumos, se poate să fi fost un cult cargo. Vechii locuitori din Val Camonica au încercat să imite pe „zei”, cei pe care îi observau. Asemenea manifestări adorative cunoaștem chiar în secolul nostru. Ele s-au format când civilizații mai primitive, dar arhaice, s-au confruntat deodată cu o cultură mai avansată.

Se poate răstălmăci totul, cum vrei. Ce rămâne este asemănarea extraordinară dintre căștile actuale ale cosmonauților și coifurile ciudate dăltuite în piatră.

O altă imagine ne arată capul unei ființe, protejat de un coif, deasupra căruia se găsește un obiect în formă de elice. Interpretarea oficială a arheologilor vorbește despre un simbol al „puterii” sau un simbol al „mișcării” care în fond este același lucru. Pe 6 stâncă, la Seradina, la nord de Capo di Ponti, se găsește, tot în afara parcului irațional, o formațiune de trei asemenea ființe dotate cu cască.

Și mai enigmatică decât figurile cu coifuri este totuși incoerența unor explicații. Dacă în scenele de vânătoare cu animale, artiștii au dovedit un realism evasinatural, atunci de ce la ființe asemănătoare

astronauților se acceptă fără dubiu că ar fi „arătări fantastice”, „spirite” sau reprezentări simbolice ale ritualurilor. Nu poate să fie altceva decât un hiatus între percepție, înțelegere și acceptare...

Colibe sau obiecte zburătoare?

Mereu apar, într-un număr tot mai mare, obiecte deosebite pe stâncile acelea. Ele sunt considerate colibe dar fără să ne punem fantezia prea mult la încercare, seamănă mai mult cu obiecte de zbor aterizate. Toate desenele în piatră din Val Camonica ridică o mare problemă, care nu are nimic de-a face cu posibilitățile de interpretare. Este absolut necesar să fie rezolvate. Timp de milenii ele au fost protejate sub pământ. Abia după ce au fost dezgropate aceste Petroglife au fost supuse eroziunii intemperiilor. Ele se vor deteriora repede, căci plăcile de stâncă sunt constituite din calcar, o rocă destul de moale. Ceea ce înainte a ușurat încrustările a dat în zilele noastre lovitura de grație acelor desene. Acum câțiva ani, Peter Krassa și Reinhard Habeck au scris despre această problemă: „Între timp, în cercurile științifice se caută o soluție ca și această «carte cu poze» - din epoca de piatră - să fie acoperită cu un strat incolor de masă plastică, pentru ca tezaurul trecutului nostru să poată fi admirat și de generațiile următoare.”

Fig. 2. *Ce reprezintă oare această scenă de vânătoare stranie din Val Camonica? Nu trebuie multă fantezie să vedem în desenele din partea dreaptă obiecte zburătoare aterizate.*

Dar până acum, din păcate, nu s-a făcut nimic. Având în vedere starea zonei „Incisioni rupestri” din regiunea Capo di Ponte, cu toate că este vizitată de turiști puțini, numeroase indicatoare ne avertizează că majoritatea petroglifelor, în cel mult treizeci de ani, nu se vor mai putea recunoaște.

Ar fi de prisos să spun ce mare păcat ar fi. Și nu va fi nici o fală pentru țările noastre vestice să lăsăm o cultură așa de bogată și de misterioasă, precum cea din Val Camonica, să moară.

Încă nu este prea târziu!

La sfârșitul capitolului vreau să vă introduc într-un teritoriu în care, acum câteva mii de ani a înflorit o civilizație și o cultură deosebită. La fel ca în mica vale din Italia, aici pare că timpul a încremenit. Și mai mult încă. Actualmente în zonă există o situație social-politică foarte nesigură, așa că abia câte un vizitator îndrăzneț se încumetă să găsească drumul până acolo.

Lansare de rachete în Meroë

Este vorba despre Sudan, un stat african scuturat de convulsii interne, prin care Nilul șerpuiește de la izvoarele sale din podișul etiopian, până în delta sa din sudul Egiptului.

La circa 350 de kilometri nord de capitala Khartoum se află, în preajma fluviului, între a patra și a șasea cataractă, impresionantă prin vârtejurile formate de eroziunea fluviului, ruinele antice din Meroë. Aici a fost odată centrul regatului nubienilor de la Kiș. Ei au durat piramide și morminte regești peste milenii. După cucerirea romană aici s-a mai construit un templu în onoarea lui Jupiter și o baie romană.

Descoperirea cea mai incitantă s-a făcut pe unul din zidurile de temelie, care părea să fi fost un observator astronomic. Este o reprezentare care, cu toată vechimea ei, are un corespondent foarte modern. Două ființe își fac de lucru pe lângă un obiect, care nu poate să fie altceva decât o rachetă gata de lansare. În partea din spate se pot recunoaște clar niște conduite și lateral, din vârful ei,

ies afară niște „bețe” care ar putea reprezenta antene sau alte aparate de măsură. Obiectul asemănător cu o roată, aflat sub această „jachetă din Meroe”, ar putea fi un afet de artilerie - care s-ar putea interpreta ca o instalație ce aduce corpurile zburătoare pe unghiul de lansare dorit.

Strămoșii nu au avut altceva de făcut decât să „zgârie” în piatră aceste imagini, ca noi să putem specula că este vorba despre o tehnologie spațială a unei vechi civilizații, superioară nouă?

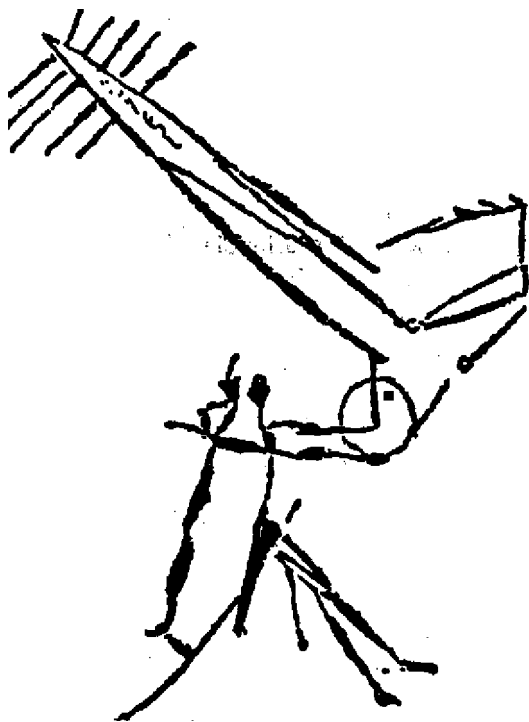

Fig. 3. *Încredințat timpului într-un mod straniu, un desen - vechi de mii de ani pe pereții din Meroë, din actualul Sudan - ne sugerează o rachetă modernă.*

2. Insula nepotrivirilor

Malta - punct de sprijin al zeilor?

Zburând cu avionul spre insula mediteraneană Malta, situată între Sicilia și coasta nord-africană, puteți vedea picturala plajă Xlendi, de pe insula învecinată Gozo, micuțele insule Comino și Cominotto și în sfârșit, aeroportul din Luga - un aeroport natural situat lângă Valletta care, văzute de sus, sunt niște priveliști încântătoare. Totul este o sinteză reușită între turcoazul apei și galbenul nisipului.

În această lume mică a arhipelagului maltez, insula cea mai mare are lungimea maximă de 27 de kilometri, iar lățimea cea mai mare este de numai 15 kilometri. Acoperind numai 67 de kilometri pătrați, mult mai verde decât Gozo, ca un bob de chimion - aceasta este traducerea numelui insulei - în strâmtoarea dintre Malta și Gozo, se găsește mica insulă Comino.

Nici o altă țară europeană nu a lăsat într-un spațiu așa de mic atâtea relicve misterioase din timpuri preistorice. Malta este un adevărat paradis de cercetare și din punctul de vedere al paleo-astronauticii.

Puzzle pentru uriași

Vechii locuitori ai Maltei trebuie să fi fost vrednici admiratori ai zeilor. Altfel, templele nu ar fi fost așa de numeroase pe insulele malteze. O construcție importantă, dacă pornim de la cea mai cunoscută lucrare megalitică, este Ggantija (se pronunță „Șgantija”), de pe insula Gozo. Acest nume arată felul cum au fost construiți „uriașii” din pietre mai mici și din blocurile de piatră

supradimensionate. Cel mai mare monolit din Ggantija măsoară 7,81 metri lățime; dar cine putea să miște, atunci, un asemenea colos din loc?

Că este vorba despre o construcție „foarte veche” ne arată starea de degradare provocată de intemperii, în care se află; de asemenea, este singura construcție monolitică din arhipelagul maltez care este legată de o legendă. Tradiția spune că templul a fost construit de o „uriasă femeie gravidă”. După ce a terminat construcția templului, aceasta a născut un „băiat uriaș”, care și-a petrecut primii ani de viață în acel templu.

Dacă gândim mai departe, înseamnă că locuitorii¹ din Malta au observat un utilaj de o tehnicitate înaltă cu care ființele necunoscute au creat un spațiu de protecție. După ce lucrarea a fost terminată, „individul” care a condus mașina misterioasă a coborât din ea, și mai târziu a protejat lucrarea executată.

Sau trebuie să reevaluăm noțiunea de „uriaș”? Mereu se găsesc în străvechile legende aluzii la arătări „uriaeșe”. Chiar Biblia ne vorbește despre aceste ființe uriaeșe: „În timpul acela și mai târziu, fiii zeilor s-au unit cu fiicele oamenilor care le-au născut copii, care au devenit uriașii de pe pământ. Aceștia sunt eroi renumiți, din preistorie” (1 Moise, VI:4).

Ruinele de la Hagar Qim (se spune Hadjar-im) sunt în aceeași stare precum cele de la Ggantija. Acolo o placă gigantică măsoară 7 metri lungime, 3,12 metri lățime și este îngropată în pământ la o adâncime de 0,64 metri. Greutatea a fost estimată la 20 de tone. Și aici au lucrat „uriaeșii” cu mâinile lor supradimensionate? Sau trebuie să avem în vedere o tehnică, care depășea posibilitățile locuitorilor din vremea aceea?

Încă o însemnare pe marginea numelor malteze „Ggantija” sau „Hagap Qim”, care pentru noi sună așa de ciudat. Limba malteză

¹ Se poate considera că o anumită parte din lucrători s-au stabilit temporar în această zonă (n.red.).

este un dialect al semiților, care s-a menținut numai aici și este în același timp singura dintre limbile acestea care nu se păstrează în grafie arabă. Dacă îi ascultăm un pic pe băștinași, atunci credem mai degrabă că suntem între sucșii din Tunis, sau în bazarul din Cairo. Sunetele lor ies din gât ca și când ar veni dintr-o mașină de aburi¹.

Hipogeul, pentru o vreme, tabu

Misterele megalitice din Malta se regăsesc la tot pasul, dar cele subterane le întrec de departe pe cele de la suprafață.

Într-un conglomerat de localități dezvoltate în jurul capitalei Valietta, este situată, lângă Paola, localitatea Hal Saflieni. Acolo s-a făcut în anul 1902 o descoperire epocală. Constructorii care au săpat pământul pentru a face o fundație, au dat întâmplător peste niște încăperi extraordinar de bine organizate și foarte bine conservate. Antreprenorii au fost mai puțin entuziasmați de această descoperire. Dacă ar fi anunțat oficialitățile științifice, și-ar fi văzut compromise termenele de execuție. Prin urmare, și-au forțat lucrătorii să tacă, și au continuat lucrările de construcție ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Casa s-a construit, dar existența hipogeului (încăpere subterană, de la grecescul *hypo* = sub și *gaia* = pământ) nu a putut fi trecută sub tăcere.

Până acum câțiva ani când a fost închis, era considerat atracția preistorică principală de pe insulă. Dar în timpul celor trei călătorii ale mele din anii 1990, 1993 și 1994, cu toată interdicția, am reușit să intru în hipogeu.

Ce fel de secrete nespuse sunt ascunse acolo, sub pământ?

Intrarea - prin casa mai sus amintită, care a fost construită în anul 1902 - este la nivelul pământului. În jos, duc trei etaje, 12

¹ În vechile texte semite, grafologia și construcția propoziției conțin, în cea mai mare parte, consoane. Vocalele cunoscute sunt multivalente, în funcție de zona tribală delimitată (n.red.).

metri adânc în pământ. Întregul sistem de camere situate una peste alta este prelucrat dintr-o singură stâncă. Există intrări, coridoare, camere și nișe de diferite mărimi. Între ele se înalță niște coloane care sprijină cupola din încăperea principală. Toate elementele sunt prelucrate fără cusur. Se recunosc niște canturi ascuțite, grinzi puternice, totul cu linii clare și limpezi. Din podeaua de piatră se înalță monoliți. Întreaga construcție pare tăiată dintr-un întreg. Cu ce - în ce scop? Vă pot spune de pe acum că nu există o părere unitară în ceea ce privește hipogeul.

Arheologii datează hipogeul ca având o vechime de 5500-6500 de ani și consideră că este vorba despre un lăcaș al oracolului care era folosit de vechii locuitori ai Maltei. Se presupune că a servit drept lăcaș al oracolelor, deoarece construcția dispune de o acustică incredibilă; dacă se șoptește ceva într-o adâncitură a zidului, vocea se aude amplificată de mai multe ori. Totul funcționează și mai bine cu cât vocea este mai joasă. Cine oare a folosit așa de bine, acum câteva milenii, cunoștințe despre tehnica acustică? Este o adevărată instalație HI-FI care a fost făcută din timpuri străvechi în piatră și care a fost concepută de la începutul construcției. Incredibil este faptul că oamenii din epoca de piatră au reușit să proiecteze și să execute aceste lucrări. Cine a fost arhitectul acestei construcții? După ce model s-a executat această construcție fantastică?

O descoperire îngrozitoare!

Șapte trepte coboară de la etajul din mijloc, de la care se poate observa o acustică perfectă, până la etajul de jos. Ultima treaptă se termină într-o groapă adâncă. Ele sunt despărțite toate printr-un perete înalt și formează încă un etaj îngust și profund, care dispune în ultima din aceste grote, de încă patru peșteri apropiate, mici și rotunde, care pot fi explorate dacă te streкори prin niște fante înguste.

Ca și la întregul hipogeu, nu s-a putut determina scopul și țelul instalației, situată la etajul de jos. Săpând adânc în pământ, s-a făcut

o descoperire înfiorătoare. Sub o depunere calcifiată de un metru grosime s-a găsit un număr mare de schelete omenești! „Tatăl” arheologiei malteze, doctorul Themistocles Zammit, a evaluat că acolo jos sunt de la 6000 până la 7000 de schelete!

A servit hipogeul ca loc sfânt de înmormântare - sau în vremuri și mai timpurii era un loc pentru experiențele „zeilor”? Este adevărat că maltezii, se eschivau să pășească în hipogeu. Fără îndoială, o interdicție ancestrală există, frica fiind mai mare decât curiozitatea.

Am observat imediat că locul misterios era de câțiva ani închis turiștilor, cu toate că incinta este o atracție deosebită a turismului din Malta. Aceasta măsură nu era necesară. Hipogeul dispune - și aceasta este o altă minune - de o instalație de aer condiționat. Indiferent dacă înăuntru sunt numai câțiva vizitatori sau sălile sunt pline de oameni, temperatura rămâne aproape neschimbată!

Se dorește oare evitarea unor situații incomode, deoarece ele nu se pot explica prin teoriile clasice? Dacă facem evaluarea posibilităților din acea perioadă, nu era posibil să se construiască hipogeul acesta, enigmatic din toate punctele de vedere.

Dar nu numai sub pământ, ci și la suprafață Malta este un mister...

Șine - care nu erau șine !?

Câteodată, cel ce vizitează Malta se împiedică de ele: în general merg în perechi, se încrucișează frecvent și în unele locuri se sfârșesc în mare. În ghidurile de călătorie sunt denumite „cart ruts”, adică urme de căruțe. Ele nu au fost în nici un caz așa ceva.

Multe din aceste linii, care se întind pe toată insula, au dispărut în ultimii ani când câmpiile s-au transformat în ogoare, dar și mai multe au căzut jertfă barbariilor. Păcat că aceste relicve fascinante și Misterioase, dintr-un trecut necunoscut, se mai pot vedea astăzi doar în câteva locuri. La San Pawl-Tat-Targa se unesc patru perechi de urme într-una singură. Nu departe se încrucișează două perechi de

linii, care nu sunt intrate la fel de adânc în pământul calcaros. Cel mai cunoscut loc este astăzi denumit „Clapham Junctions” - denumire dată după o gară londoneză. De la stația de autobuz din fosta capitală Rabat se merge pe jos o oră bună pe strada care duce la Dingli Cliffs. Se trece de palatul Verdala și de grădinile Buskett, apoi peste un podeț mic și mai departe pe un drum accidentat care duce sus pe un deal, aproape de țintă.

După înfățișarea și poziția lor, aceste „cart ruts” sunt considerate tot mai des ca drumuri de transport, și anume drumuri din epoca bronzului, datate în perioada 1800-1000 î.e.n. Pare un lucru plauzibil, dar din păcate în cazul nostru nu este valabil.

Urme de căruță, cum am spus mai înainte, nu pot să fie. Lipsa de sens a acestui lucru se poate dovedi prin adâncimea și forma șanțurilor. De multe ori adâncimea este de 70 de centimetri, șanțurile devenind în partea inferioară tot mai înguste. Roata ar fi trebuit să aibă un diametru de 1 , 4 0 de metri și să aibă o formă conică. Spus foarte clar, aceasta înseamnă că pe suprafața de rulare ipotetică, roata se îngustează. Dar acest lucru este nefuncțional, mai ales la transportul unor încărcături grele, suprafața de rulare micșorată fiind obligată să reziste la o presiune mare. Dar cu o cale de rulare îngustată sau nu, cel mai târziu la prima curbă nu se mai putea rula fiindcă roțile s-ar fi blocat¹.

Și mai complicat devine totul atunci când o pereche de șanțuri își schimbă ecartamentul. Aceasta înseamnă că pe liniile drepte „rien ne va plus”, aceasta pentru teoria improbabilă a urmelor de car.

Ar fi putut să fie sâni de cărat greuți, ale căror tălpi s-ar fi impregnat în piatra calcaroasă. Apare și mai elocvent ce nu a mers cu teoria căruțelor. Tălpile sâniilor sunt și mai rigide decât roțile

¹ Principiul este valabil numai în măsura în care se rulează cu viteze mari, iar vehiculul nu dispune de mobilitatea osiilor (n.red.).

(ipotetice) ale căruțelor (inexistente). Ele s-ar fi încurcat în diferitele lățimi ale șanțurilor și în numeroasele curbe.

Erau oare rulmenți care se mișcau în șanțuri și care transportau greutate? În Malta s-au găsit multe bile cu diametrul de la 7 la 60 de centimetri. Se poate să fi așezat strămoșii noștri bilele în șanțuri cu care mișcau greutate mari? Lățimile diferite ale urmelor nu ar mai fi fost o piedică, la fel cum nu sunt nici curbele strânse și încrucișările.

Din păcate, în Malta există numai roci de calcar și gresie, deci materiale friabile. Din aceste pietre sunt făcute și bilele amintite. Asemenea greutate de sute de kilograme le-ar fi aplatizat și spart. Ar fi trebuit să fie niște „bile” având o formă foarte bine precizată, care să se potrivească în misterioasele urme malteze, și să aibă 1 , 4 0 metri diametru, la o adâncime de 70 de centimetri.

Așa ceva nu este posibil! Cel puțin pentru această perioadă.

O cruce cu o creangă

Încă o idee în ultima vreme: s-a făcut o furcă cu care s-a zgâriat pământul și în felul acesta s-au format urmele? După cum gândeau niște oameni descurcăreți, cu această teorie se pot împușca doi iepuri dintr-un foc. Dacă facem abstracție de explicația pentru „cart ruts”, găsim în același timp o explicație verosimilă care se potrivește pentru transportul materialelor la construcția templelor gigantice. Întrucâtva, „o stradă a monoliților”.

Neținând seama de consistența lemnului care ar fi trebuit să susțină asemenea greutate, se pune o întrebare: ce fel de animale ar fi putut căra aceste greutate? Elefanții pitici ale căror schelete s-au găsit în peștera de la Ghar Dalam, „Peștera Întinericului”? Acest animal răspândit în spațiul nord-african a trăit, după spusele cercetătorilor, într-o perioadă cuprinsă între 360000-260000 î.e.n. - de 100 de ori mai mult decât vechimea șanțurilor duble.

Poate fi o cruce, având un unghi drept cu o ramificație, în formă de furculiță. Dar pe lângă aceste urme zgâriate de o furculiță uriașă, de fier, ar trebui să existe și urmele animalelor de tracțiune în

pământul calcaros. Nici această ipoteză, ca și celelalte, nu stă în picioare.

Și, pentru ca nenorocirea să fie și mai mare, „liniile” trec pe lângă temple, iar în unele locuri se afundă chiar în mare. Scafandrii le-au urmărit în apă până la o adâncime de 42 de metri.

Acum începe ciudățenia cea mai mare. Dacă șinele s-au format înainte ca nivelul mării să crească, atunci ele sunt mai vechi decât ne închipuim. Având foarte mici oscilații, nivelul apei din Marea Mediterană are de cel puțin 10000 de ani aceeași înălțime - ca să fiu mii exact, de la sfârșitul ultimei ere glaciare. Dar dacă urmele s-au format după ce a crescut nivelul mării, atunci ajungem la următoarea întrebare: Ce forțe necunoscute au trasat inexplicabilele „cart ruts” pe pământul Maltei?

Ce s-a întâmplat în timpuri străvechi pe această insulă mică?

Insula zeilor experimentatori

Încercând să găsesc o explicație, am trecut de multe ori de intrarea amintită „Clapham Junction” dintre grădinile Buskett și stâncile Dingli, care coboară în adânc. Am coborât mereu, urmând cele două șanțulețe și m-am minunat de diferitele lor adâncimi și de parcursul vertiginos al curbelor.

Pe arealul în care mă găseam, două descoperiri m-au uimit profund.

Pe marginea sudică a stâncii se găsește o peșteră, în parte dărămată, care cu puțin timp în urmă a fost locuită de unele comunități sărace sau nomade. Înaintea intrării în peșteră se găsește un colos de piatră, care mi-a adus aminte spontan de ceea ce-am văzut într-un alt colț al lumii. Era fabricat dintr-un material mai dur și care era conservat mai bine. „Originalul” l-am fotografiat în Peru. Se cheamă *Tronul Zeilor* și este situat pe Kenko Grande, la câțiva kilometri de Cuzco, deasupra uriașilor monoliți din cetatea Sacsayhuaman, aparținând incașilor. Kenko Grande este o

construcție din preistoria mai puțin cunoscută, folosită mai târziu ca loc sfânt și de către incași.

Această copie erodată de timp, dar care se poate încă bine recunoaște, se află la intrarea în peșteră aproape de marginea ansamblului de „cart ruts”. Pentru comparație, am așezat ambele fotografii față în față pentru a confirma aceste asemănări.

Cealaltă descoperire este și mai uimitoare: un buncăr pentru conservarea unui anumit mediu, sau mai bine spus, un adăpost subteran deschis în care erau tăiate în stâncă două încăperi egal prelucrate. Mi s-a explicat odată că era vorba despre niște morminte feniciene, dar nu bag mâna în foc pentru asta. Mormintele au fost în acele timpuri în așa fel construite, încât relicvele să poată fi aparate de animale sau de hoți. Ele nu au fost situate la suprafață.

Mie, relicvele pe care le-am descoperit pe întreg arealul mi-au făcut mai mult o impresie tehnică. Aceasta mă conduce spontan pe un drum foarte bătătorit - dar îmi face cel puțin plăcere să las fantezia să zburde în voie. Și să concep un scenariu, care din păcate nu se potrivește cu schema actuală...

Câteva rânduri științifico-fantastice

Cu câteva milenii înainte de era noastră, un echipaj care provenea din cosmos s-a instalat pe această insulă stâncoasă, așezată între Sicilia și coasta nord-africană. Desigur, astăzi nu putem ști ce criterii i-au determinat pe acești vizitatori din spațiu să facă acest pas. Pe această suprafață stâncoasă - să luăm de exemplu mai sus amintitul șes situat între grădinile Buskett și Dingli Cliffs - ei au trasat, folosind înalta lor tehnologie, linii deosebite în piatră. Despre sensul și rolul lor putem să facem numai speculații. Să luăm lucrul cel mai simplu care ar fi putut să fie: șanțuri pentru cabluri de transmisie electrică sau optică.

La o înălțime nu prea mare față de teritoriul operațional, plutește o navă aeriană a extraterestrilor. O parte din membrii echipajului marchează în piatra de calcar desfășurarea cablurilor.

După un timp ei caută și improvizează camere de protecție, decupate în stâncă. Șeful proiectului, care stă într-un fel de buncăr, de unde poate să aibă sub control atât nava aeriană, cât și situația de pe pământ, dă niște comenzi scurte printr-un aparat de comunicație. În interiorul navei sunt cuplate la maxim generatoarele. Apoi un fulger luminează această scenă fantastică.

După câteva clipe de așteptare, echipa de lucru și șeful proiectului părăsesc zona protejată. Lucrările de marcă încep din nou și iarăși laserul taie șanțuri în stâncă.

După ce șanțurile planificate au fost executate, s-a început așezarea cablurilor de curent. Tot montajul a fost instalat foarte exact, după plan, kilometri de cablu se ramifică și se unesc ca o funie. La sfârșit șanțurile făcute s-au umplut cu o spumă, ca suprafața arealului să fie iarăși netedă și bună de circulat. Este posibil ca ei să fi făcut așa, ca din aer să nu se observe nimic.

Și asupra scopului construirii acestei instalații putem să speculăm. Era oare vorba despre o antenă uriașă, care se întindea peste toată insula? Sau: extraterestrii au construit un releu automat care să coordoneze navigația obiectelor zburătoare? Era un fel de sistem instrumental terestru de urmărire a zborurilor, cum se spune astăzi în terminologia aviatorilor?

Pentru moment nu vă mai dăm alte sugestii - ele par de-a dreptul fantastice.

Este posibil ca modelul prezentat să fie eronat. Dar atâta timp cât și celelalte încercări de explicare prezintă puncte slabe, nepotriviri, imposibilități evidente, atâta timp cât artefactele întinse pe toată suprafața Maltei fac din aceasta o insulă a nepotrivirilor, am considerat că este legitim să speculez un pic într-o direcție îndrăznească. Malta a fost odată o bază, un punct de sprijin tehnic al „zeilor” astronauți, în timpuri străvechi. Este o reprezentare fantastică, dar posibilă.

Curiozități în fața porții

— De ce călătorești prin toată lumea în căutarea relicvelor cosmice? m-a întrebat Roland, după care a mai spus: Și la noi se găsesc lucruri cu adevărat bizare - blocul de stâncă despre care era vorba, se găsește la numai câțiva kilometri de localitatea în care locuim.

De regulă drumul nostru însoțește un râu, trece prin păduri picturale și prăpăstii sălbatice. Cărarea îngustă trece pe lângă râu, iar într-un loc face un arc, care duce la stâncă despre care am amintit.

Aceasta arată ca orice stâncă, din cele care se găsesc din belșug în zona subalpină. Un colos monstruos, de 7-8 metri lungime laterală și o înălțime de circa 6 metri, este înfipt dintr-o parte în albia râului. Deasupra sa au crescut doi pomi, dintre care cel mai bătrân a trecut cu mult de o sută de ani. Cu o mare probabilitate, colosul acesta de piatră se află de multe mii de ani în acest loc; poate după ultima eră glaciară, când râul era un torent sălbatic și distrugător - a fost rupt de undeva și târât în acest loc. Este posibil să fi stat de mult timp aici.

Pentru că nu poate să fie doar un simplu accident, căutăm iarăși ipotezele cele mai verosimile!

Poate că nu era vorba de o simplă stâncă. Noi am găsit până acum pe părțile laterale niște urme, care în mod obișnuit nu apar la o stâncă obișnuită. Este vorba despre două adâncituri verticale, regulate și netede, care par să fi conținut niște țevi de armare, îndepărtate după folosire, ori distruse o dată cu trecerea timpului. Adânciturile deosebite lasă să se înțeleagă că la origine era vorba despre un obiect în formă de țevă, al cărui diametru - se poate încă recunoaște la temelie un segment de cerc - ar fi fost de aproximativ opt, până la zece centimetri.

Astfel de urme nu au ce căuta pe o stâncă „normală”. Dacă nu avem de-a face în realitate cu o piatră naturală? Dacă avem de-a

face cu o bucată de beton străveche pe care, din cauza intemperiilor, o putem confunda cu o piatră naturală? În sprijinul ipotezei că acest colos ar putea fi și o bucată de beton turnat în cofraje stă mărturie, la piciorul colosului, o altă piatră de o jumătate de metru înălțime. Și aceasta arată mai mult ca o bucată de beton, decât ca o piatră naturală.

Dacă s-ar confirma cele de mai sus, s-ar putea ridica unele întrebări îndreptățite. Cine a produs, în acele timpuri, acești coloși cu o lungime laterală de mai mulți metri? Din ce fabrică au provenit țevile de armare care au lăsat acele adâncituri caracteristice? Fără îndoială, materialul de construcție trebuia să aibă un oarecare grad de fluiditate, altfel țevile nu ar fi lăsat urme așa de clare. Și la ce ar fi putut servi aceste piese?

Eu nu am reușit să găsesc o explicație plauzibilă, iar în toată regiunea nu a fost nimeni care să poată răspunde la aceste întrebări.

De asemenea, nu departe de domiciliul meu, se găsesc, în regiunea muntoasă Salzemburg, munții Magen. Acolo, o expediție din vara anului 1976, a Uniunii speologilor austrieci, a descoperit picturi din perioada preistorică. Lângă scene de vânătoare și gravuri cu o tehnică pretențioasă, o pictură a iscat discuții aprinse; în aceasta se putea distinge un omuleț, cu veșminte ca de pasăre și cu un fel de antenă pe cap.

Indicații asupra trecutului, care să fi avut un curs de-a dreptul bizar, deci altcumva decât ne învață știința oficială, le putem găsi cu duiumul - și nu trebuie să călătorim nici măcar prea departe.

Să deschidem mereu bine ochii, iar unde se găsesc indicii relevante să punem deoparte ochelarii de cal.

3. Operații „imposibile”: ***Chirurgie de precizie în epoca de piatră***

Există câteva dovezi incomode, din timpuri îndepărtate, care nu surit amintite de știința oficială. Ele nu se încadrează - chiar cu multă indulgență - în același ton cu știința „sigură”, despre trecutul îndepărtat al speciei noastre.

Sunt cu mult mai puține informațiile despre cunoștințele medicale pe care le stăpâneau strămoșii noștri. Factori incomozi fac să se zguduie fundamentul pe care îl avem asupra imaginii lumii. Unele dintre aceste dovezi se pot explica doar apelând la tehnologia din zilele noastre.

Este vorba despre niște operații medicale spectaculoase, care s-au făcut cu mii de ani în urmă și care ne creează impresia că niște chirurghi din ziua de astăzi ar fi folosit scalpелul. Există indiciile unei chirurgii de precizie, practică într-o epocă în care strămoșii noștri, dacă ne luăm după inteligența școlită, ar fi putut, în cel mai bun caz să construiască o armă primitivă de vânătoare. După toate aparențele, încă din timpuri străvechi, s-au practicat operații chirurgicale de mare finețe, chiar în interiorul cutiei craniene. Cei care le-au făcut dețineau în mod cert cunoștințe, parcă prea evolute, de medicină și chirurgie în mod special.

Dar se pare că atunci ca și acum, arta „doctorilor” nu a putut să ajute victimele unui atac de o natură aparte. La muzeul științelor naturii din Londra se găsește craniul unui om din Neanderthal, care a fost dezgropat în anul 1921 în Broken Hill, din fosta Rhodesie (actualul Zimbabwe). Acest craniu are pe partea stângă o gaură

netedă și rotundă, al cărei contur este egal și exact delimitat. Pe partea cealaltă craniul este sfărâmat, și are o spărtură mare, neregulată.

Nu se poate afirma cu precizie dacă este vorba despre o rană provocată de o suliță sau de o săgeată. Pentru același efect - o gaură bine conturată la intrare corespunzând cu o gaură la ieșire, incomparabil mai mare - se poate da, după știința mea, o singură explicație posibilă: un proiectil cu o viteză mare, asemenea muniției folosită pentru armele moderne. La intrare glonțul lasă o gaură în os, care corespunde exact calibrului armei¹. După aceea își pierde o mare parte din energia cinetică și din precizia traiectoriei. La ieșire, pe cealaltă parte a craniului, provoacă o gaură de câteva ori mai mare decât la intrare.

Un doctor în medicină legală, berlinez, a arătat că acest caz seamănă leit cu multe cazuri, cu care el și colegii lui au de-a face, din păcate. Necazul, în treaba asta, îl reprezintă locul unde a fost găsit craniul. Rămășițele misterioase au fost descoperite la o adâncime de 18 metri, și deoarece este vorba despre craniul unui om din Neanderthal, nu poate să fie victima unei crime comisă în zilele noastre.

Cine putea fi cel care a provocat o rană atât de bizară omului din epoca de piatră?

Dacă luăm de bun faptul că rănirea de mai sus a fost provocată de arme moderne se nasc noi întrebări care ar putea conduce la răspunsuri fantastice. Că ar putea fi vorba despre intervenții medicale care s-ar fi putut totuși face în acele timpuri, este de neimaginat. Așa se întâmplă dacă vedem lucrurile în perspectiva cuminte, tradițională asupra lumii!

¹ Expertiza medico-legală, precum și cea balistică, are valoare practică numai în măsura în care se face în timp util. Altfel se pot face numai extrapolări (aproximări) (n.red.).

Ceva nu se potrivește aici...

În urma numeroaselor săpături din siturile preistorice, unde s-au descoperit relicve umane, oamenii de știință - specializați în cercetări asupra trecutului îndepărtat - au ajuns la concluzii asemănătoare: fără nici o îndoială că s-au practicat operații pe creier deschis. De cele mai multe ori, aceste așa-zise trepanații par să fi fost reușite, ținând cont de urmele lăsate prin vindecarea porțiunilor osoase incizate; pacienții trebuie să fi supraviețuit încă mulți ani, după operație, pentru că pe extremitățile acestora s-a observat o regenerare a țesutului osos.

Este un adevărat paradox faptul că o operație, care și în zilele noastre prezintă un grad deosebit de complexitate, să fi avut loc într-o perioadă atât de timpurie pentru dezvoltarea civilizației terestre. O prezentare, unanim acceptată, a spiralei tehnologice, arată că lucrurile complexe s-au format din altele mai simple. Atunci de ce s-a început cu o tehnică operatorie atât de dificilă? Ceva nu se potrivește aici...

Cunoștințele noastre despre indiciile inexplicabile ale unei tehnici chirurgicale preistorice, au o vechime de peste o sută de ani.

În anul 1873, medicul de țară francez Pruniers a găsit în Valea Loirei din departamentul cu același nume, o duzină de crani găurite, din epoca de piatră. Când el și-a prezentat descoperirea, un an mai târziu, unei organizații a oamenilor de știință francezi - „Association française pour l'avancement des sciences” din Lille - aceștia au reacționat cu surprindere și neîncredere.

Întrucât aceste descoperiri nu se potriveau cu acel „bun-simț” respectat de știința clasică, lumea academică nu s-a liniștit decât în momentul în care s-a emis ipoteza că respectivele trepanații nu s-au făcut în scopuri terapeutice; ele făceau parte din anumite ritualuri magice, sau chiar aveau valoare de cult, după decesul membrilor comunității.

Luând în considerație faptul (mai sus-menționat) că majoritatea craniilor găsite prezintă urme clare de regenerare a țesutului osos, varianta oficială este dea dreptul neverosimilă.

S-a operat în mod preferențial în zona numită curent „moalele capului”. Intruziunea formată avea, de cele mai multe ori, forma unei elipse sau a unui cerc, cu oarecare neregularități - explicabile de altfel prin trecerea timpului. Inciziile măsoară în medie 4x4 centimetri (cu unele abateri ne semnificative); în puține cazuri dimensiunile sunt ceva mai mari. Se pot lua în considerație două tipuri de operații: unele pentru remedierea unor fracturi, în urma cărora s-au dizlocat porțiuni osoase care presau asupra creierului, și altele pentru îndepărtarea propriu-zisă a unor tumori cerebrale.

Arheologii datează, cu destulă precizie, aceste relicve spre sfârșitul epocii de piatră (acum circa 10000 de ani).

Instrumentul medical folosit trebuie să fi avut un grad suficient de ridicat de finețe, pentru a motiva perfecțiunea operațiilor.

Craniul găsit în vechea necropolă Taforalt, având o vechime estimată de 12000 de ani, este considerat în momentul de față drept cel mai vechi exemplu de chirurgie preistorică pe creier. Acesta prezintă, în urma unei analize atente, toate premisele unei operații reușite, în urma căreia pacientul a supraviețuit pentru mult timp. Incizia, de o acuratețe deosebită, nu poartă semnele unor complicații post-operatorii. Fără îndoială, chirurgul a fost un maestru în domeniul său. Descoperiri de dată recentă scot în evidență faptul că oamenii din acele timpuri străvechi dețineau instrumente ale căror performanțe sunt comparabile cu cele aparținând tehnicii medicale contemporane.

Trebuie să recunosc faptul că unele aspecte ale problemei îmi provoacă multe nedumeriri. Personal, nu pot admite ideea că oamenii epocii de piatră ar fi putut executa operații chirurgicale atât de complicate, folosind doar unelte prelucrate din obsidian sau cremene. Dificultățile apar chiar de la penetrarea învelișului

Eperimentul Pământ

protector al creierului¹. Acesta reprezintă cea mai puternică barieră împotriva infecțiilor la nivel cerebral. Trebuie amintit și faptul că, în lucrarea de doctorat a medicului german Peter Hein, privind frecvența și răspândirea trepanațiilor în zona europeană - extinsă pe un interval cuprins între preistorie și perioada modernă - s-a ajuns la extraordinara constatare că 73 % dintre pacienții arhaici (având un total de 334 de cazuri analizate), au supraviețuit în mod cert compli-catelor intervenții.

Pornind de la considerentele relatate în mod succint până acum, se poate imagina o intervenție sau mai degrabă, asistență, în efectuarea acestor operații; cu atât mai mult cu cât lucruri similare se petrec și astăzi - voi reveni într-un mod ceva mai detaliat - în zonele sălbatice din Africa (pornind din savană până la pădurea ecuatorială). Este greu de imaginat că se pot realiza operații intra-craniene, fără condițiile majore de sterilizare, anestezie și tratament clinic post-operatoriu.

De fapt, cine a mânuit scalpul cu atâta precizie acum câteva mii de ani?

Un „dar” al învățătorilor cosmici

Repet ceea ce am expus și în cărțile mele anterioare: bănuiala că amare parte din cunoștințele neobișnuite de tehnică medicală (în particular, de chirurgie), au provenit de la „zei-astronauți”, ca un superb dar pentru planeta noastră.

Drept exemplu cunoscut de majoritatea oamenilor, pot să dau acupunctura, o tehnică străveche și care nu este nici acum asimilată pe deplin, de către medicina occidentală, alopată și conservatoare. În acest sens, menționez că la Ma Wang Dui s-au descoperit cărți (texte-manual), vechi de 2200 ani, care ne expun metode de vindecare, aproape miraculoase; acestea, supuse unui studiu atent,

¹ Este vorba de meninge (n.red.).

ar putea să revoluționeze complet viziunea noastră asupra medicinei și a tehnicilor operatorii.

Ne putem gândi de asemenea că vizitatorii și învățătorii noștri extraterestri nu au lăsat numai certificate de calitate despre chirurgia lor foarte dezvoltată, ci chiar au inițiat în această tehnică și câțiva indivizi foarte dotați. Cu toate că știau destule despre agresivitatea acestei specii, care folosea ghioaga, ei nu s-au sfiit să transmită unor exemplare probate cunoștințe medicale avansate.

Cum este posibil oare un asemenea transfer de civilizație, și mai ales care ar putea să fie scopul acestuia?

Se recunoaște de către o majoritate covârșitoare a cercetătorilor că multe culturi antice (relativ apropiate, din izvoarele documentare conservate), conțin referințe precise despre anumite operații insolite, fără a specifica și eventualele experiențe pe animale de laborator. Ceea ce șochează este descoperirea acelor intervenții de maximă precizie efectuate acum circa 10000 de ani î.e.n. (o perioadă timpurie a epocii de piatră).

În apropierea lacului Sevan din Armenia s-au găsit schelete ale curiților - un popor care a trăit acolo în cel de-al doilea mileniu precreeștin. Asupra unui craniu feminin având o fisură provocată prin rănire, cu un diametru de șase milimetri, s-a descoperit un implant din oase de animale.

Operația neobișnuită a salvat, evident, viața femeii, iar implantul osos a crescut câțiva milimetri în craniu. Pe un alt craniu s-a diagnosticat o rană cu o suprafață mare, care s-a produs prin lovire cu un obiect tocit. Operatorii necunoscuți au decupat o parte din capacul cutiei craniene ca să îndepărteze așchiile de oase din creier. Și acest pacient a supraviețuit operației, cum se poate constata după noua masă osoasă, formată împrejurul inciziei.

Arheologul armean, profesorul Andronik Jagharian, a văzut în această descoperire dovada peremptorie a existenței, în timpuri imemorabile, a unei tehnici chirurgicale, cel puțin comparabilă cu cea contemporană.

Moștenirea vie a zeilor

Am menționat deja că în pădurile străvechi din Africa, mai bine spus în podișul din vestul Kenyei, aceste cunoștințe medicale sunt și astăzi vii; se efectuează deschideri ale cutiei craniene. În tribul kisișilor, chirurgul *Omobari Omotwe*, este foarte stimat. Și asta cu toate că aceste metode de operație sunt strict interzise de stat.

Cel mai adesea, *Omobari Omotwe* își dobândește cunoștințele de la tatăl său, care îl introduce în secretele lui și îl desemnează ca succesor. Fiecare chirurg care face operații pe creier a preluat știința aceasta neobișnuită de la tatăl său, sau de la o rudă bărbătească. Cât de mult se întoarce această ștafetă în negura timpului, nu se mai poate ști. Dar trebuie să fie vorba despre un timp foarte îndepărtat...

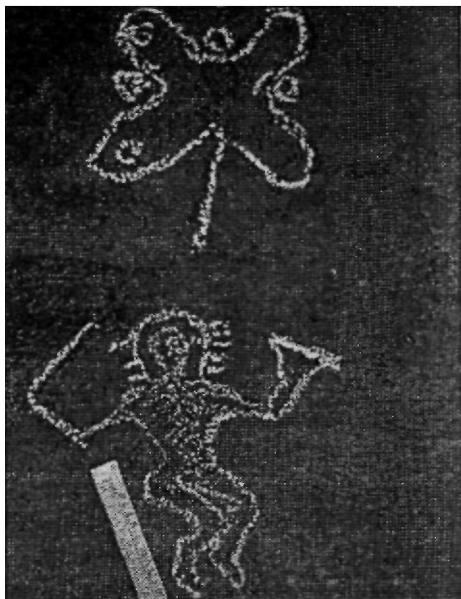
Relatări și imagini senzaționale au fost aduse în anul 1991, din acea regiune a Africii, de către o echipă a postului de televiziune ZDF; în acest colț uitat de lume, această moștenire a zeilor este încă vie. Este destul de primejdioasă o călătorie în regiunea aceea — care de multe ori este teatrul de război între triburi rivale - în căutarea unor „chirurghi de tufiș”, care sunt încă destul de populari. De asemenea, trebuie să fii pregătit să suporti imaginea unui lucru așa de sângeros. Desigur trebuie să se aștepte un timp destul de îndelungat, până să se găsească un pacient pentru această operație spectaculoasă.

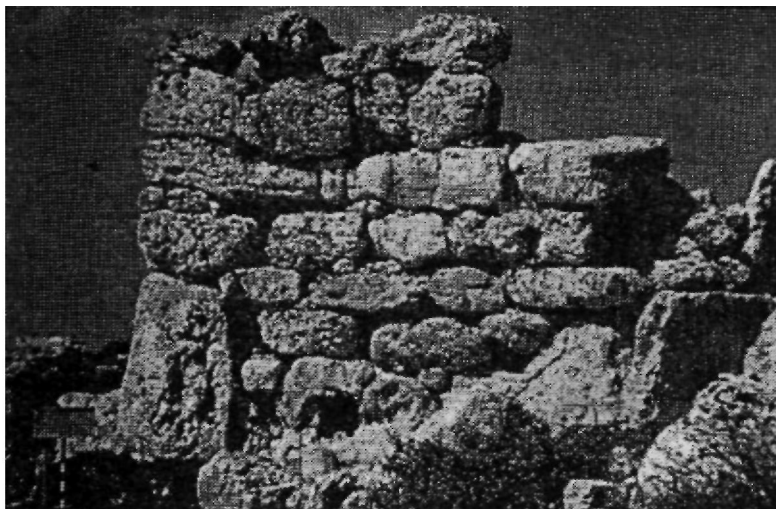
În dimineața de 13 iunie 1991, a venit și „ziua cea mare”. Tânăra de 28 de ani, Paulina Onkundi, a fost atacată cu două nopți în urmă de către niște hoți de vite și a fost rănită la cap, cu o *panja* - un fel de seceră care servește atât ca unealtă, cât și ca armă. După acest atac a avut mereu dureri mari de cap, și se afla într-o stare asemănătoare pierderii cunoștinței. În timp ce se făceau pregătirile pentru operație, ea ședea liniștită pe o rogojină de rafie.

Iată scena: Băiatul „chirurgului” din junglă îl asista pe tatăl său, și aduna plante pentru tratarea răni. Erau frunze de *Omayaboya*, care acționează ca un dezinfectant, precum și frunze de

În rândul locuitorilor din Val Camonica denumirea de „astro-nauți ” s-a impus pentru desenele de pe stâncă. Din păcate timpul și-a pus amprenta pe aceste desene străvechi.

Ce reprezintă aceste stranii cești și inele pe insulele din Ormaig, Scoția?

O zeiță însărcinată, așa spune mitologia, a clădit construcția de la Ggantija, ca la adăpostul ei să-și poată naște fiul. Cel mai mare monolit de aici măsoară 7,81 ml

Aceasta adâncitură în stâncă pare să fie mai mult un buncăr de protecție antiaeriană sau o încăpere subterană cu o destinație necunoscută. Ea se găsește în arealul " Claphan Junction" în apropierea așa-numitelor „cart ruts ".

Riraramgera, care au proprietăți astringente. După aceea, „chirurgul” și-a șlefuit niște cuțite făcute de el - care aveau vârful ușor curbat - pe o piatră mare, și le-a spălat cu apă tulbure dintr-o băltoacă apropiată; împreună cu o lamă de ras nu tocmai nouă, o pilă metalică și o daltă mică. A așezat această colecție oribilă pe o frunză de banană. Aproape de necrezut că, folosind această adunătură de fiare ruginite, s-ar putea deschide cutia craniană a unui om din secolul XX.

În timpul acesta pacienta aștepta liniștită pe rogojina ei de rafie. Nu i s-au administrat nici droguri, nici alcool; ea trebuia să rămână în stare conștientă. A apărut apoi din coliba sa, chirurgul cranian *Omobari Omotwe*...

Toată intervenția s-a desfășurat afară, sub ochii curioși ai tuturor locuitorilor din sat.

Omobari a început operația printr-o incizie în țesutul rănit, până a descoperit acea porțiune a calotei craniene; a procedat și la o lărgire progresivă și regulată a inciziei. În tot acest timp, fiul său tamponează cu frunze de *Omayaboya*, sângele care curgea șiroaie. „Chirurgul” a început să caute cu degetele o eventuală fractură, a porțiunii osoase dizlocate. Femeia gemea ușor, dar nu se observau simptomele unei dureri mari. Nedescoperind indicii despre o fractură craniană, a reușit să încheie operația în aproximativ o oră. A avut noroc: toată acțiunea s-a limitat la o singură intervenție. În interiorul creierului nu se putea vedea nici o leziune, iar osul nu trebuia reconstituit, nici tăiat și nici nu trebuia îndepărtată vreo parte din el.

Omobari Omotwe a tamponat pentru ultima oară sângele și a legat, cu o pânză de in, rana proaspătă. După aceea, pacienta, care în timpul operației nu s-a mișcat, s-a ridicat și a putut fi condusă în coliba sa.

Cu zece ani înainte, doctorul german, Rolf Meschig, s-a documentat în legătură cu o trepanație aproape identică. În perioada aceea, nora „chirurgului” a fost tâlhărită de către hoții de vite.

Tânăra femeie, care avea atunci 25 de ani, și-a revenit după intervenție repede și chiar începând de a doua zi, nu mai acuza dureri.

Anatomia unui mister

Să revenim la operațiile asupra cutiei craniene, datate într-o perioadă timpurie a civilizației terestre. Un centru funcțional pentru aceste intervenții se găsea și pe continentul sud-american. Acolo s-au dezgropat din mormintele peruane, un mare număr de cranii trepanate, o dată cu numeroase instrumente chirurgicale. A fost adus la lumina zilei un întreg arsenal. Erau acolo lame de obsidian, care permiteau o tăietură precisă, scalpeli asemănătoare cu cele din zilele noastre, instrumente de tăiat cu lamă semirotundă, dălți, ace, precum și clame pentru fixarea marginilor inciziei.

În urma acestor descoperiri se poate deduce o mare frecvență a unor operații cerebrale. Constatăm cu ușurință o precizie deosebită a tehnicii chirurgicale. Una din metodele cele mai obișnuite era așa numita tăietură în cruce, dar existau și tăieturi în formă de triunghi, pătrat și dreptunghi. Doctorii foloseau pentru fracturi tăietura arcuită. Acest mod de operație este caracterizat prin arestarea în interior a unor scurte tăieturi arcuite, până la separarea laminei externe, a învelișului exterior al cutiei craniene, pentru a se putea fixa bine instrumentul de trepanat. După ce se tăia și diploul - substanță care se găsește între cele două emisfere - urma desfacerea fragmentului decupat din cutia craniană și netezirea marginilor cu o tăietură oblică.

În anul 1925, arheologul peruan Julio Tello a găsit în peninsula deșertică Paracas, situată la 250 de kilometri-sud de Lima, un număr mare de cranii, deschise în felul acesta. Dintre cele 400 de cazuri cercetate, s-a constatat la cel puțin 25 dintre ele, o vindecare sigură. La unele cranii s-au constatat până la șapte operații (!), dintre care, de multe ori, existau cinci intervenții vindecate. Aceasta dovedește nivelul relativ ridicat al științei medicale, și o tehnică neobișnuită.

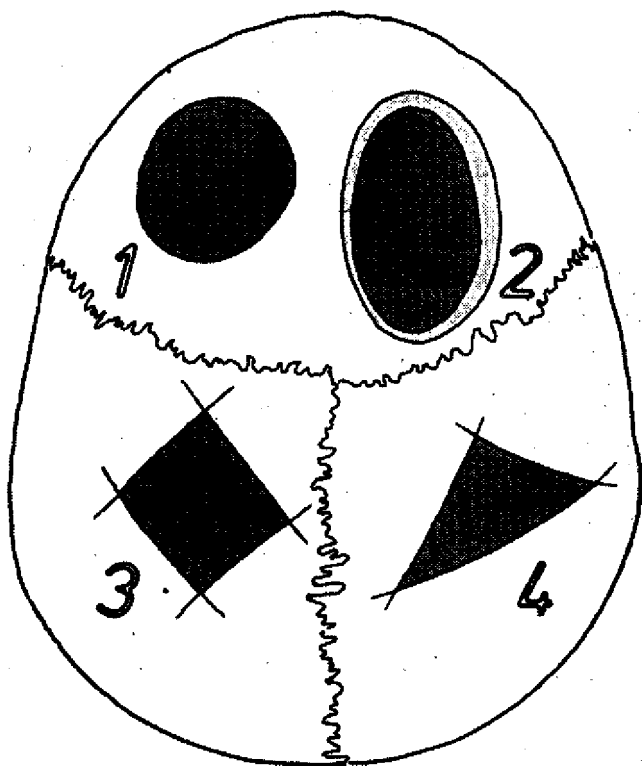

Fig. 4. Model de craniu (vedere de sus) cu trepanațiile făcute în epoca de piatră. 1) tăietură rotundă; 2) tăietură arcuită; 3) și 4) două feluri de tăieturi în cruce. Într-un craniu trepanat s-au găsit chiar fire subțiri de metal - erau subiecți ai implanturilor din acea perioadă?

Același lucru se poate spune și despre instrumentar. În anul 1969, chirurgul peruan - doctor Francisco Grana - a făcut o operație complicată unui rănit, în urma unui accident. În acest caz el a folosit aceleași instrumente, precum cele găsite în țara sa. Ele erau formate dintr-un aliaj de aur-argint, și erau datate ca având o vechime de cel puțin 3 000 de ani. Operația a reușit, și a dus la o vindecare completă a pacientului.

Paralele neliniștitoare: implanturi din timpuri străvechi!

În zona antică, delimitată astăzi de granițele statului Peru s - a u făcut descoperiri senzaționale - de natură să ne atragă atenția, asupra unor noi posibilități. În anul 1863, diplomatul american E. G. Squirer a găsit în Cuzco, vechea capitală a incașilor, din podișul Anzilor, un craniu omenesc a cărui vechime a fost evaluată la circa 4000 de ani. Din calota craniului, s-a îndepărtat prin operație un os dreptunghiular, subiectul fiind în viață.

Squirer a dat spre cercetare acest craniu antropologului francez Paul Broca (1824-1880), recunoscut prin faptul că a determinat centrul vorbirii - într-o zonă a cortexului care poartă și astăzi denumirea de „circumvoluțiunea lui Broca". Antropologul a găsit în interiorul craniului, în afara semnelor evidente ale extirpării unei tumori osoase, un lucru mai puțin obișnuit: șase sârme subțiri, de grosimea unui fir de păr.

Deodată, totul devine înspăimântător. Această descoperire amintește într-un mod înfricoșător de sindromul, tot mai cunoscut în zilele noastre - cel al răpirilor (*abductions*). În aceeași ordine de idei, doctorii vorbesc din ce în ce mai des despre așa zisele implanturi, și despre anumite persoane care au avut întâlniri de gradul patru, și au fost operate. Protagonistii acestor întâmplări înfricoșătoare erau, în majoritatea cazurilor, entitățile gri, care sunt în legătură cu fenomenele de răpiri OZN-istice. În cărțile sale, cercetătorul ozenolog doctorul Johannes Fiebag, ne arată numeroase

cazuri în care cei răpiți au trebuit să suporte dureri mari după ce li s-au implantat prin nas un fel de obiecte filiforme.

Unul dintre cei răpiți a descris cu următoarele cuvinte aventura sa traumatizantă: „Cea mai veche amintire din viața mea este, în același timp, și prima senzație acută de frică. Cred că aveam un an sau doi (...). Îmi amintesc că dormeam în patul mamei mele, și eram singur. Am simțit cum mi-a intrat ceva în nas. Se deplasa tot mai sus și frica mă paralizase”.

Cazurile de răpiri (*abductions*), precum și experimentele insolite asupra unor subiecți umani, lasă să se întrevadă o anumită continuitate de-a lungul mileniilor.

Chiar și profesorul american, John E. Mack, titularul unei catedre la universitatea Harvard, descrie în incitantă sa lucrare - *Răpit de extraterestri* - un mare număr de cazuri asemănătoare. Profesorul J. E. Mack a suferit o schimbare bruscă a propriilor convingeri, după ce a luat la cunoștință (în anii '80), despre aceste răpiri și efectele lor („abductees”, cum sunt denumite victimele răpirilor în literatura de specialitate anglo-americană). Inițial, s-a gândit că este vorba despre halucinații, măturii ale unor mitomani ori trăiri traumatizante din experiența sexuală. Faptele raportate i s-au părut bizare, iar explicațiile cu atât mai puțin credibile.

Dar cu cât a intrat mai mult în această incitantă lume, tot mai mult i-a crescut convingerea că are de-a face cu un fenomen real. Lucrul acesta i-a provocat antipatia colegilor, profesori de la cea mai recunoscută universitate din America.

Se pretinde că în Statele Unite ar exista o serie de fotografii Roentgen, în care se pot recunoaște aceste implanturi. Dacă este vorba de aspectele singulare ale unor personalități, se cere observarea foarte atentă a suspecților. Dacă în toate cazurile este valabilă legea tăcerii, va mai trece cu siguranță mult timp până vom obține informații mai exacte - și chiar acele „Corpus delicti” care ar trebui să fie accesibile cercetării.

Ce secrete înfricoșătoare a ascuns omul preistoric în aceste cranii conținând sârme de grosimea unui fir de păr, pe care le-a luat cu el în mormânt?

Procedând la o examinare comparativă asupra datelor prezentate, trebuie să luăm în calcul și ipoteza că anumite evenimente sunt mai mult decât incomode, și prezintă un pericol potențial pentru instituțiile și organismele care se pretind bine-intenționate. De aici rezultă și secretomania, declanșată în jurul acestor subiecte.

Când a reușit prima operație de inimă

Prezint în continuare, un alt fapt - la fel de spectaculos - legat de chirurgia preistorică.

În istoria modernă a medicinei, doctorul sud-african Christian Barnaard, este primul medic care a făcut un transplant de inimă. Această operație a reușit în anul 1967, la „Groote-Schuur-Hospital”, în Africa de Sud. Pacientului, care atunci avea 51 de ani, i s-a implantat, după o operație laborioasă, inima victimei unui accident. Pacientul a supraviețuit aproape două săptămâni. Din cauza corpului său slăbit, sistemul imunitar a cedat. Inima a fost respinsă de corpul pacientului.

Doi ani mai târziu, profesorul sovietic Leonidov Marmadșaidșan de la universitatea din Așvabad (capitala actualei republici Turkmenistan), împreună cu colegii de la universitatea din Leningrad, au efectuat o călătorie de documentare în regiunea sovietică a Asiei Centrale. Într-o peșteră ei au găsit un mormânt din preistoria omenirii. Din groapă, membrii expediției au scos 30 de schelete bine conservate.

După ce s-au întors din expediție au făcut determinări cu Carbon 14 asupra relicvelor omenești. S - a dovedit că aveau cel puțin 20000 de ani vechime. După aceea s-au făcut niște măsurători mai exacte, iar rezultatul a fost acela că scheletele s-ar putea să aibă o vechime de 100 000 de ani. Pe lângă o vechime așa de mare,

existau și alți factori care să-i pună pe oamenii de știință în încurcătură. Opt din scheletele găsite în peșteră aveau urme de traume grave ale oaselor, care se pare că au fost cauzate de luptele cu animalele sălbatice. Unele oase aveau urme de gheare, altele, prezentau semne de mușcături profunde.

S-au constatat, de asemenea, în numeroase cazuri studiate, urme incontestabile ale unor rezeccii¹, aplicate în zona toracică - prin acestea făcându-se loc unor intervenții chirurgicale pe cord deschis.

Recunosc faptul că totul pare de necrezut, chiar fantastic, dar având în vedere grosimea stratului format în zona operată, nu pot să accept teoria unor practici rituale - jertfe aduse divinităților locale. În ce formă de cult se pot încadra aceste exemple?

Se observă o similitudine șocantă, între modul în care au fost efectuate rezecciiile toracice asupra scheletelor antice, și modul de operare folosit de către doctorul C. Barnaard. Relicve asemănătoare au fost descoperite și în Orientul Apropiat, iar vechimea evaluată - prin folosirea metodei C^{14} - este de aproximativ 50000 ani.

Cei care nu-și vor schimba viziunea asupra lumii - neținând cont de aceste descoperiri fantastice, vor fi expuși riscului de a suferi un adevărat șoc, în fața unor evenimente a căror natură este ușor de ghicit.

¹ Operații prin care se îndepărtează anumite țesuturi sau organe (n.red.).

4. Misterul Carpaților: ***O țară, departe de timpul nostru,..***

S-a întâmplat în toamna anului 1989 la Iași, capitala culturală a provinciei românești Moldova. Orașul are o populație de aproximativ 350000 de locuitori și este situat între munții Carpați și râul Prut, nu departe de granița fostei Uniuni Sovietice. O echipă de muncitori constructori era ocupată în acele zile - cu puțin înainte de prăbușirea dictatorului Ceaușescu - cu lucrări de renovare, la o veche clădire, în incinta orașului. Brusc, muncitorii au dat peste o deschizătură ascunsă la temelia casei. S - a constatat că este vorba despre gura unui puț vertical, care fusese acoperită cu o imensă placă de metal.

Un grup de cercetători, veniți imediat la fața locului, a încercat să analizeze compoziția aliajului din care fusese executată respectiva placă. Au rămas pur și simplu consternați dându-și seama că este vorba de un aliaj necunoscut. La ora aceasta nu se mai știe nimic despre desfășurarea ulterioară a determinărilor de laborator, cu atât mai mult cu cât zvonurile care s-au răspândit foarte repede - despre descoperirea de la Iași - au acreditat ideea că acel obiect nu a fost produs printr-o tehnologie pământeană.

Pentru a provoca o și mai mare nedumerire experților veniți în ajutor, existau 14 incrustații ornamentale, gravate pe un F e l de rocă vulcanică, dispuse în jurul plăcii metalice; patru dintre ornamente arătau niște ființe asemănătoare omului, îmbrăcate straniu, asemănătoare unor roboți. Se poate spune că aveau un fel de „coadă” cu toate că figurile creau impresia unui subiect tehnic.

Ansamblul de simboluri - nedescifrate până acum - se compune din două rânduri înelare: cel interior compus din motive stranii, asemănătoare glijtelor¹ mayaşe şi cel exterior conţinând posibile reprezentări ale saurianilor din mezozoic (circa 60-200 milioane de ani î.e.n.)

Nu este nici un secret că în munţii Carpaţi s-au găsit numeroase fosile ale unor monştri, care au trăit în perioada preistorică. Medicul german Patersonius Hayn, precum şi numeroşi concetăţeni de-ai săi, au călătorit în Ungaria² şi au cercetat chiar de la mijlocul secolului al XVII-lea numeroase peşteri ale „monştrilor” din Carpaţi. El a găsit mai multe cranii şi un număr de dinţi uriaşi. Pornind de la reconstituirea unui craniu, pe care l-a şi desenat, a conceput o lucrare, „Capete de monştri din Carpaţi”, pe care a trimis-o în anul 1673 Academiei de ştiinţe ale naturii de la Halle. Tot în acelaşi timp, un alt german, pe nume Vette, a găsit în peşterile de stâncă din Transilvania relicve asemănătoare, după care naturalistul din Halle, Vollgnad, a publicat un raport despre „monştrii transilvăneni”.

Ne putem împăca oare cu explicaţiile tradiţionale, privind simbolistica „monştrilor” de la Iaşi, fără a lua în consideraţie şi străvechile legende populare, despre nişte „draci zburători”, destul de frecvente în acest spaţiu sud-est european?

Coborâre în tărâmul de sub pământ

După ce a fost ridicată, cu o macara, placa supradimensionată a descoperit vederii, un puţ vertical, cu pereţi de granit şi având o adâncime de aproximativ 10 metri.

Geologii care au coborât cu nişte frânghii, au descoperit o cameră al cărei perete era tot din granit, cu o suprafaţă de 17-18 metri pătraţi şi o înălţime de trei metri. Pereţii şi tavanul camerei

¹ Simboluri, motive decorative, sau reprezentări incrustate, în general, pe obiecte preţioase - au o largă răspândire la culturile antice (n.red.).

² Este vorba de „Ungaria Mare”, cuprinzând printre altele şi Transilvania (n.red.)

erau glazurați uniform, iar blocurile din care erau făcuți erau așa de precis îmbinate, că nu se putea introduce între ele nici măcar o lamă de ras.

Această precizie am întâlnit-o la multe alte construcții misterioase, din timpuri străvechi - nu în ultimul rând, și în minele enigmatice de la Sacsayhuaman, din apropierea orașului peruan Cuzco.

Într-un perete al camerei descrise mai sus, cercetătorii au descoperit o altă gaură, care reprezenta intrarea într-un lung tunel. Cu o înălțime de 2,40 metri și o lățime de 1,60 metri, acest pasaj are un unghi de înclinație de exact 30 de grade. Tunelul se termină într-o cameră, de asemenea îmbrăcată cu blocuri de granit și tavanul glazurat. Această cameră situată la capătul pasajului lung de aproape o jumătate de kilometru, a fost deschisă de cercetători pentru prima dată, diferența de nivel până sus la uriașa placă metalică, fiind de circa 90 de metri!

În această cameră inferioară a complexului (din capătul tunelului de 450 m), s-a descoperit, într-unui din blocurile laterale de granit, o scobitură în formă de pâlnie, prin care se scurgea apa unui izvor.

Surpriza nu s-a lăsat mult așteptată, pentru că, în urma prelevării de probe de apă, Laboratorul de bacteriologic și virusologie din Iași a constatat niște proprietăți deosebite ale lichidului analizat. S - a speculat că ar fi vorba de mult căutata „apă a vieții”.

Laborator de încercare în interiorul pământului?

În urma acestei descoperiri, s-au infestat cu celule canceroase animale de laborator. Subiecții care au fost supuși unui tratament cu apa din izvorul subteran, au prezentat simptomele clare ale unei vindecări, după o perioadă de numai trei săptămâni, în timp ce restul a căzut pradă acestei boli. Experiențele pe bacterii și viruși au decurs la fel, cei netratați cu „apă de izvor” au murit cu toții!

Această apă pare să aibă o acțiune fenomenală asupra sistemului imunologic. Să fie vorba despre mult căutata „apă miraculoasă”, care să elibereze omenirea de unele dintre cele mai rele flageluri?

Să nu ne lăsăm pradă euforiei! Dacă lucrurile ar sta așa, de ce nu s-a procedat ca și în celelalte cazuri controversate, atunci când cercuri influente ținând de sfera politico-militară, au aruncat un vâl de tăcere asupra studiilor pertinente? Cu atât mai mult cu cât, anumite informații, provenind din spatele cortinei de fier, confirmă deruta creată prin descoperirea acestui ansamblu subteran.

Se poate pune problema și a unor structuri inițiatice - secrete, practicând magia neagră, dar cel mai probabil este vorba de o practică medicală străveche, urmărind obținerea unor paleative pentru anumite boli incurabile!?

De unde provin aceste proprietăți „miraculoase”, ale apei din izvorul subteran - după cum au reieșit din analize?

În timp ce scriu aceste rânduri, se pune în practică un vast proiect de măsuri al Uniunii Europene, care să integreze și această zonă - considerată multă vreme drept barbară și revolută - într-un spațiu multicultural coerent.

Dacă nu luăm în considerație motivația că s-a acoperit cu o placă de beton acest ansamblu, pentru nu a pune în pericol viața copiilor din cartier, trebuie să recunoaștem că acest loc protejat, putea fi foarte bine să fie „un spațiu de joacă al zeilor”.

Dacă lucrurile stau așa, se poate explica de ce peste toată povestea s-a așternut tăcerea și iarba crește în voie peste ruine...

O altă controversă?

În arealul delimitat de granițele actuale ale statului numit în mod îndreptățit România, se găsește un loc situat, cu mare precizie la 23°45' longitudine estică și 46°25' latitudine nordică. Se poate numi, într-un mod metaforic: „locul faptei”. Despre ce este vorba: o porțiune de nisip aflată în albia râului Mureș, care își trage izvoarele

din munții Carpați; aici s-au descoperit trei obiecte de mici dimensiuni, ascunse în straturile de sedimente aluvionare.

Locul descoperirii se găsește la aproximativ doi kilometri est de localitatea Aiud, situată la marginea estică a Munților Apuseni din Transilvania, și la 50 de kilometri sud de orașul Cluj-Napoca. Obiectele respective se găseau la o adâncime de zece metri de la suprafața pământului și erau îmbrăcate într-o crustă tare nisipoasă.

Unul dintre specialiștii în geologie fosilă, a fost convins că este vorba de două fragmente scheletice: respectiv unul întreg, iar celălalt secționat. Cel de-al treilea s-a considerat a fi o secure de piatră, aparținând unei culturi neolitice. În urma unei expertize suplimentare - efectuate la Institutul de Arheologie din Cluj - s-au identificat, prin îndepărtarea crustei nisipoase, cele două fosile: un os scheletic și un molar, aparținând unui tânăr mastodont. Explicația: mastodonții erau - pe lângă mamuții lăptoși - strămoșii actualilor elefanți. Ei au trăit în miocen, o subdiviziune a terțiarului, cu 20 de milioane de ani înainte de epoca glaciară, din pleistocen - aproximativ acum un milion de ani - când au dispărut într-un mod la fel de enigmatic precum saurienii. Acest lucru este confirmat, și dacă aruncăm o privire pe harta geologică. Rocile din jurul râului, Mureș în această parte a României provin din perioadele mai tinere, din pliocen și din miocen, în care se pot vedea sedimente aluvionare, după alternanța perioadelor calde cu cele glaciare din ultimul milion de ani.

Un artefact tehnic

Al treilea obiect descoperit era cu totul altceva decât o secure preistorică, cu toate că prima impresie era aceasta. S - a dovedit că era constituit din metal!

În acest artefact, cu o lungime de 20,2 centimetri, există două țevi cilindrice, așezate în unghi drept, având diametre diferite. În partea de jos a țevii mai late s-au putut observa niște deformări ovale, - se presupune că sunt urmările intervenției unei unelte cu un

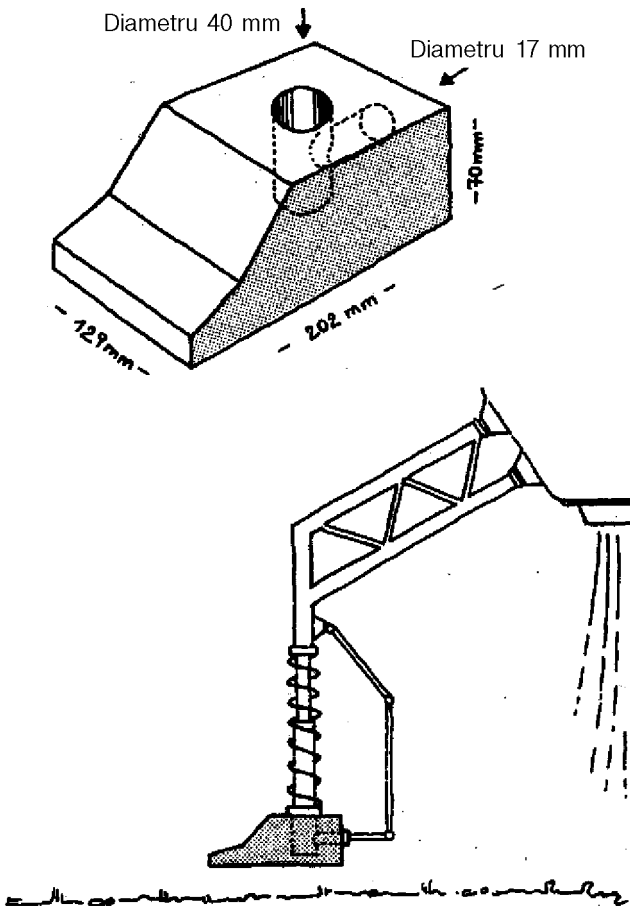

Fig. 5. Obiectul de la Aiud este făcut din aluminiu și are o vechime de cel puțin un milion de ani. Explicația cea mai plauzibilă: este vorba despre un picior rupt de la o sondă spațială străină. Face parte dintr-un experiment gigantic în centrul căruia s-a aflat de la început planeta noastră.

cap rotunjit. Suprafața plană, precum și cele laterale ale obiectului, ne indică faptul că urmele s-au format în urma unor bătăi puternice, repetate. Aceste indicii ne sugerează o parte dintr-un sistem tehnico-funcțional.

Surprinzător, acest obiect nu este singular. În muzeul provincial din Shaanxi, din regiunea Xian (Republica Populară Chineză), am văzut niște exponate care arată clar proveniența lor tehnică; ele îmi aduc aminte de piesele prelucrate în zilele noastre, la frezele de precizie. Ele au fost, fără nici un dubiu, părți dintr-un sistem funcțional, și nu obiecte de cult, cum sunt catalogate acum. Ele erau lucrate din bronz. Dar ce ne face să credem că descoperirea de la Aiud este un „obiect imposibil”, sunt rezultatele cercetărilor metalurgice...

Misteriosul „Corpus delicti” - fără corespondent în inventarul obiectelor de cult antice - este compus în principal din aluminiu. În urma unor analize complexe, efectuate la Turnu Măgurele - unde se află un institut de specialitate - doctorul I. Niederkorn a determinat următoarea compoziție:

Aluminiu (Al) 88%

Cupru (Cu) 6,2%

Siliciu (Si) 2,84%

Zinc (Zn) 1,81%

Plumb (Pb) 0,41%

Staniu (Sn) 0,33%

Zirconiu (Zr) 0,2%

Cadmiu (Cd) 0,11%

și încă din niște elemente aflate în proporții de câteva miimi de procent precum nichel (Ni), cobalt (Co), bismut (Bi), argint (Ag) și galiu (Ga).

Cu toate că aluminiul este unul dintre cele mai răspândite metale din crusta pământului, el se găsește exclusiv sub formă de combinații în minereuri. El a fost pentru prima dată fabricat industrial în anul 1854, în Franța, iar în formă pură a fost obținut

abia în anul 1920 prin electroliză. Fabricarea acestui metal ușor, presupune un procedeu electrointensiv de electroliză, printr-o tehnologie complexă.

Aluminiul se aliază cu alte metale, cum este cuprul, zincul, magneziul, cadmiul ca și cu siliciul - care îi conferă o rezistență mai înaltă și o stabilitate chimică mult mai mare.

Aproape că nu există nici un domeniu în care acest metal să nu-și arate aplicabilitatea. Constituie o necesitate inerentă a tehnologiilor contemporane.

O structură incredibil de veche

Misterul din jurul obiectului de la Aiud devine și mai mare. Metalurgii au descoperit pe suprafața obiectului un strat de oxid de aluminiu, neobișnuit de gros. În mod normal, aluminiul face în contact cu aerul o peliculă de oxid foarte subțire și rezistentă. Prin asta procesul de oxidare este stopat și aluminiul devine deosebit de rezistent la coroziune.

Pentru obiectele de aluminiu normale, stratul de oxid de aluminiu este de câțiva microni - un micron este a mia parte dintr-un milimetru - dar obiectul de la Aiud are un strat de oxid de aluminiu cu o grosime de peste un milimetru. Cum este posibil așa ceva? Numai dacă ne gândim că obiectul găsit ar avea o vechime de multe sute de mii de ani, ne-am putea gândi la un strat de oxid de aluminiu atât de gros. Date de comparație, din motive ușor de înțeles, nu avem.

Unul dintre metalurgii de la institutul din Turnu Măgurele, a declarat: „Este incredibil, dar se pare că este vorba despre o structură îmbătrânită a aluminiului iar celelalte elemente ale aliajului au revenit la forma lor inițială.”

Toți factorii amintiți ne lasă să tragem numai concluzii parțiale. El este așa de vechi, că s-a produs o dezagregare a elementelor componente și fiecare a revenit la structura de la început. Numai așa

se poate explica cum stratul de oxid a pătruns de la suprafață atât de adânc în metal.

Îmi rezerv dreptul de a face anumite speculații asupra unui asemenea dispozitiv: neavând o asemănare frapantă cu modul de construcție al trenurilor de aterizare uzuale, un inginer de aeronave a emis ipoteza unor suporturi de culisare pentru nave discoidale, parte a unui sistem de pârghii amortizoare. Cum se poate vedea din desen, am gândit că respectiva construcție servește acestui scop: ce frapează aici, seamănă cu o parte a sistemului de suspensie al unui automobil din anii '60 - o mașină BMW cu motor boxer - care folosind un telescop integrat, face să amortizeze lovirea brutale. Și urmele de zgârieturi, mai sus amintitele deformări ovale, la fel ca în dispozitivul prezentat - aluminiul, din cauza proprietăților sale speciale, are multe posibilități de folosire în construcția de rachete și avioane - ne provoacă nedumerire.

Aterizare forțată:

Dovezi preistorice în albia unui râu.

Se poate presupune că un corp zburător extraterestru a survolat zona Transilvaniei, în urmă cu câteva sute de mii de ani, probabil într-una din perioadele glaciare. Mă întreb dacă nu cumva respectiva navă, datorită vreunei defecțiuni grave, a fost nevoită să aterizeze forțat în perimetrul actual al albiei Mureșului? Așa s-ar putea explica de ce în stratul de sedimente s-a găsit, alături de relieve ale mastodonților și acel straniu obiect pe care l-am identificat a fi o parte dintr-un tren de aterizare. Nu se poate oare ca resturile sondei extraterestre să fie ascunse în altă parte - adânc îngropate sub un strat geologic, din vestul arcului carpatic?

Întrebări peste întrebări... Numai un lucru pare sigur: Acest obiect misterios, cu structura sa deosebită¹, nu provine precis de la

¹ Alterată de factori necunoscuți (n.red).

strămoșii noștri preistorici, nici din timpurile moderne și, posibil, nici de pe planeta noastră.

Cel care mi-a transmis datele acestei istorii incredibile este ufologul român Florin Gheorghiuță - acesta a avut acces la câteva probe de material, asupra cărora a reușit să efectueze o serie de analize electro-chimice. După părerea mea, el a avut posibilitatea să rețină și câteva eșantioane. Din păcate, nimeni nu mai poate să ne spună unde se află în acest moment, după 20 de ani de la controversatele experiențe - atât obiectul cât și documentația specifică. Este posibil ca toată povestea să fi fost mușamalizată din rațiuni obscure, iar dovezile fizice să zacă într-unui din locurile păzite cu strășnicie - cu eticheta de „top secret”. De ce nu, dacă ar putea fi vorba despre un obiect de origine extraterestră?!

Misterioasa descoperire Vașka

Să facem o incursiune, chiar în nordul neprimitor al Rusiei. În fosta Republică Autonomă Komi, s-a făcut în anul 1976 o descoperire, ale cărei aspecte insolite prezintă interes - chiar și astăzi.

Din nefericire, un raport aproximativ asupra evenimentelor legate de această descoperire a fost primit în vest, de abia în anul 1985 - spre sfârșitul războiului rece.

Nu departe de Cercul Polar nordic, unde iarna este stăpână timp de șase luni, dincolo de peninsula Kola, se găsește teritoriul unor comunități, care se mai numesc și Komi. Pe râul Vașka, un afluent al lui Mesen, care se varsă în înghețata Mare Albă, se găsește mica localitate Jead. În vara anului 1976, câțiva muncitori din satul situat pe Vașka, s-au dus la pescuit.

Ei au găsit pe mal o rocă albă, lucitoare, de mărimea unui pumn, despre care - la început - au crezut că este o piatră. Când unul dintre bărbați a aruncat distrat dintr-o mână în alta misteriosul obiect, acesta i-a scăpat jos. La atingerea solului, obiectul a emis un întreg fascicul de scânteii. Pescarii au devenit curioși și s-au întors în

sat, cu scopul precis de a sparge obiectul; la încercarea de a-l tăia, ar fi ieșit din el un „fulger de foc alb” - așa se spune.

Specialiști de la Institutul Geologic din Komi, o secție a Academiei Sovietice de Științe, au venit la fața locului. După o cercetare superficială, ei au găsit această descoperire așa de interesantă, încât au procedat la o prelevare de eșantioane, pe care le-au trimis pentru cercetări ulterioare la diferite institute din Moscova.

După analize amănunțite, efectuate la Institutul de Cercetări pentru Geofizică și Geochimie, s-a dat spre publicare următoarea compoziție chimică:

Ceriu (Ce) 67,2%

Lantan (La) 18,9%

Neodim (Nd) 8,78%

S-au pus în evidență și părți mai mici de fier (Fe), magneziu (Mg), urme de uraniu (U) și molibden (Mo). Oamenii de știință se aflau în fața unui mister. Acest aliaj este imposibil să se fi format pe cale naturală, pe planeta noastră, căci elementele cunoscute de chimiști sub numele de pământuri rare - adică lantanide - nu apar în aceste concentrații în combinațiile naturale. Ceriul, lantanul, neodimul și alte 11 lantanide se obțin din minereuri complexe, și numai în cantități mici. Depozite geologice demne de a fi exploatare se găsesc în Brazilia, Statele Unite, Australia și în Sri Lanka - nicidecum în Rusia¹.

Proprietăți neobișnuite

S-au constatat, în urma unei analize de laborator, și alte proprietăți neobișnuite ale obiectului provenit din valea râului Vaška. Una dintre acestea se referă la lipsa totală a oxizilor de fier, fiind notoriu faptul că, în prezența oxigenului din atmosfera terestră, fierul prezintă un grad ridicat de reactivitate chimică. De asemenea,

¹ Nu se poate exclude „a priori” posibilitatea unei origini meteorice, respectiv o fragmentare în atmosferă sau prin impact terestru (n.red).

s-au ridicat probleme în legătură cu proveniența obiectului, și în urma determinării conținutului de uraniu; nu au fost decelate elementele caracteristice dezintegrării spontane, un lucru neobișnuit în cazul conglomeratelor naturale.

Pentru a complica și mai mult cele prezentate mai sus, relatez constatările făcute în urma unei analize spectrale (laser). Geologii cunosc foarte bine faptul că în majoritatea rocilor provenite din crusta terestră, se găsesc, în varii proporții, impurități de sodiu și calciu. În cazul pietrei descoperite la Vașka, analiza spectrală este absolut curată. Cei mai mulți dintre savanții care au participat la analiza obiectului de la Vașka au fost de părere că fabricarea unor aliaje fără impurități este practic imposibilă, cu tehnica noastră actuală.

Deci este un artefact care nu provine din lumea aceasta? Mai există oare multe neclarități, legate de această descoperire?

În urma analizelor spectrale cu raze Rontgen, pentru structuri cristaline, s-au determinat 23 de linii caracteristice, dintre care numai trei corespund ceriului și unor lantanide terestre. Mai mult chiar, după o analiză suplimentară prin așa-numita electronografie, s-a creat o și mai mare confuzie; au fost detectate alte 11 linii spectrale diferite - acestea nu corespund în mod cert determinărilor clasice asupra unor aliaje sau materiale compozite conținând elemente din grupa lantanidelor.

Cercetătorii au presupus că misteriosul obiect, ar fi fost executat din pulberi¹ și alte particule fragmentare - toate având diverse structuri cristaline - iar unele molecule ar fi fost formate prin coerciția a numai câtorva atomi...

Proveniență nepământeană?

Cu ceva timp în urmă, s-a pus întrebarea prin ce procedeu tehnologic s-a făurit acest misterios obiect - ce funcție putea să

¹ Unele tehnologii de vârf se folosesc de așa numita metodă a pulberilor sinterizate (n.red.).

îndeplinească? Specialiștii au ajuns la concluzia că doar printr-un proces de prelucrare „la rece”, folosind presiuni de ordinul a 10000 de atmosfere, s-ar fi putut realiza o asemenea structură compozită - care să posede acea densitate neobișnuită. Făcând abstracție de actuala formă a „obiectului Vașka”, s-a emis ipoteza că el face parte dintr-un corp mai mare, care la origini ar fi avut o formă sferică sau cilindrică, cu un diametru estimat la 1 , 2 0 metri. Lucrul cel mai nefiresc din toată povestea este faptul că nu se cunoaște nici un dispozitiv industrial care să dezvolte o forță de compresie atât de

Și nu în ultimul rând, mă întreb, ce explicație se poate da jerbei de scânteii (microfulgere), care s-a produs în urma tentativei pescarilor din Jead, de a sparge obiectul?

Nu dispunem de un răspuns acceptabil. În schimb, pentru a potența și mai tare misterul, s-a constatat, după un șir de experimente complexe, că respectivul aliaj posedă și proprietăți magnetice deosebite. Aceasta se putea realiza doar printr-o expunere controlată, în câmpuri magnetice foarte intense, având o configurație precisă - chiar în timpul procesului de presare „la rece”.¹

De unde provine acest artefact misterios? Întrebarea a fost adresată celor trei savanți care conduceau lucrările de laborator; aceștia au declarat foarte serios, că „obiectul Vașka” ar putea fi produs numai de o inteligență extraterestră - chiar dacă scopul de utilizare este încă complet necunoscut.

Încă o relicvă care nu vrea să se integreze în conceptul nostru actual asupra lumii. Cum scria „cercetătorul zeilor”, Erich von Däniken cu 25 de ani înainte? „In legătură cu trecutul nostru, ceva nu este clar...”

¹ Matriță magnetică de foarte înaltă presiune (n.red.).

Misterul de la Molpir

Să ne întoarcem mai aproape de casă, și anume în curbura de nord a Carpaților; spus mai exact, pe actualul teritoriu al Slovaciei, care până în anul 1990 a făcut parte din federația cehoslovacă.

Cercetătorul amator Martin Jurik a dat peste niște așezări misterioase dintr-un incert timp străvechi, care demonstrează paralelisme clare cu alte localități ale acestei lumi, care au căzut pradă unor distrugeri inexplicabile.

La circa 50 de kilometri nord-est de capitala Bratislava, s-au descoperit, pe un deal cu numele Molpir, ruine străvechi. Locuitorii orașului învecinat Trnava au găsit pe dealul împădurit vestigii din timpuri trecute: oale de lut și cioburi, iar câteodată o bucată de fier sau bronz. În mod paradoxal, acest loc nu a fost ținta căutătorilor de comori sau arheologilor amatori. S-ar părea că peste ruine plutea un tabu, un fel de blestem, ceea ce a făcut ca ruinele de la Molpir să rămână mult timp necercetate.

Primele săpături oficiale le-a făcut - la mijlocul anilor '20 — arheologul A. Lonbal. Ce a găsit el la Molpir, din păcate nu știm, pentru că a murit imediat după aceea. Însemnările sale nu s-au mai găsit, și cele câteva exemplare pe care le-a donat muzeului din Trnava au dispărut fără urmă. De amplificarea stării de haos și distrugere a avut grija cel de-ai doilea război mondial care, cum este cunoscut, nu a cruțat nici un colț din Europa Centrală.

Abia după război, s-a dat o importanță mai mare acestor așezări umane. Sub conducerea lui Ștefan Jamsak, a lucrat acolo, în anii cincizeci și la începutul anilor șaiszeci, o echipă de cercetare. Aceasta a măsurat suprafața acestor presupuse cetăți, și prin săpături a degajat o parte din ele. Arealul se întinde pe aproximativ 14 hectare - este considerată cea mai mare așezare preistorică din spațiul carpatin!

Date suplimentare au adus săpăturile efectuate între anii 1963 și 1971 de către doctorul Mikulas Dušek, de la Institutul Arheologic

al Academiei de Științe din Slovacia. Acesta a descoperit resturile unei așezări umane și a încercat să o reconstituie. În urma determinării prin metoda carbon 14, descoperirea este datată la circa 600-700 de ani î.e.n., în epoca Hallstatt.

A fost o așezare importantă, lucru care se vede atât după numărul mare de obiecte descoperite, cât și după mărimea sa. Orașul a fost ridicat pe terase construite artificial, în parte cioplite în stâncă și nivelate cu pământ; era apărat de 3 ziduri, având înălțimi diferite. Primul și al doilea zid aveau o înălțime între 2 și 2,50 metri, mergeau paralel și aveau rol de apărare. Al treilea zid avea o lățime de 4 metri, o înălțime de 3,5 metri și era dotat, suplimentar, cu o palisadă din lemn.

S-au degajat temeliile la circa 180 de case, și se consideră că ar fi trăit acolo aproximativ 800 de oameni.

Incendiu devastator

S-a trecut prin „foc și sabie” un întreg oraș

Această așezare străveche din Molpir a pus multe probleme arheologilor. Se crede că ar aparține culturii kalenderberg, o civilizație din epoca de piatră târzie, răspândită în Austria de Sud, nord-vestul Ungariei și Slovacia de nord.

Dar cea mai mare enigmă a misteriosului oraș Molpir este starea în care a fost găsit.

Localitatea, s-a dovedit a fi un loc distrus total. Clădirea principală a fost violent sfărâmată până la temelii, cuburi mari de piatră fiind aruncate până la o distanță de zece metri. Plăcile de piatră, din zidurile interioare, sunt topite de o degajare de căldură necunoscută. Arheologii au găsit peste tot urme de incendiu cât și semne de luptă. S-au găsit schelete mutilate, ale căror oase aveau urme de intervenții în forță, care ne demonstrează că a fost vorba despre un incendiu pustiitor.

Multe obiecte casnice de valoare - s-au găsit chiar și oale puse pe foc - au fost abandonate de locuitori în mare grabă. Și nici unul

dintre ei nu s-a mai întors! Cu ce forțe pustiitoare s-au luptat, în deznădejdea lor, localnicii?

Arheologii iau în considerație posibilitatea unui război civil sau o răscoală, care ar fi putut să provoace aceste distrugerii; clasa socială săracă s-ar fi revoltat împotriva unui grup de privilegiați. Această ipoteză ridică mai multe întrebări decât răspunsuri.

Răscoale ale sclavilor ne sunt cunoscute în multe culturi - dacă ne gândim numai la cele din Roma antică - dar în nici un caz nu au fost distrugerii atât de devastatoare. De unde au avut armatele invadatoare asemenea putere și posibilități tehnice, încât să dărâme clădiri solide, ca pe niște piese de domino, și să aducă plăci de piatră la stadiul de topire? Și din ce motiv au fugit învingătorii, fără să-și ia prada?

Nu trebuie să uităm că majoritatea acestor interpretări istorice oglindește cu precizie spiritul epocii - în cazul de față este vorba despre un regim comunist, a cărui componentă ideologică principală este „lupta de clasă” dintre oprimați și oprimatori. Aceeași culoare politică exclusivistă trebuie să fi marcat (parțial) și rezultatul explorărilor arheologice din Cehoslovacia anilor 1963-1971.

O pedeapsă dată prin „zei”

Datorită altei acumulări de factori inexplicabili, suntem conduși către o nouă ipoteză - la fel de îndrăzneată. Au fost oare locuitorii orașului victimele unui atac aerian - venit „de sus” în adevăratul sens al cuvântului? Puși în fața unei tehnici de război sofisticate, care a transformat rapid orașul în ruine, sub imperiul groazei, localnicii au dat bir cu fugiții - părăsindu-și avutul și morții neîngropați.

Totuși nu au trecut pe aici jefuitorii de morminte. Se poate conchide că aceste specimene, care din evenimentele tragice știu să-și tragă un avantaj, au ocolit deliberat aceste locuri - asupra cărora pare să planeze un fel de blestem? Abia la sfârșitul secolului

al XIX-lea s-au încumetat niște locuitori din orașul învecinat Trnava, să se urce pe Molpir, unde au găsit obiectele amintite.

Acestea sunt lucrurile descrise de arheologul amator Martin Jurik din Slovacia, și pe care le-a cercetat cu atenție, iar la sfârșitul anului 1994 le-a publicat într-o revistă. Articolul m-a făcut curios, voiam să știu mai multe amănunte despre aceste enigme nedelegate. Am luat legătura cu autorul raportului, care mi-a relatat următoarele: „Pământul format din calcar a devenit, prin prăbușirea și arderea palisadelor și a părții de lemn a caselor, oxid de calciu, deci var nestins." Ploile au cauzat o nouă reacție, în urma căreia s-a format mortarul. În sfârșit, se pare că era mortarul întărit care a legat între ele plăcile de zid.

Deci, avem o explicație complet naturală a resturilor așezării din dealul Carpaților, Molpir? Nu neapărat, căci în legătură cu săpăturile din perioada 1963-1971, amintitul doctor Dušek a scris: „Distrugerea a fost așa de rapidă și neașteptată, că în pivnițele caselor s-au găsit schelete calcinate ale celor care nu au mai putut să scape." El amintește că natura distrugerii nu este încă destul de clară.

Aici nu se poate da o explicație așa de simplă. Mi s-a părut că s-ar putea depăși aceste nepotriviri, dacă aș face eu însumi niște cercetări la fața locului. La începutul lunii iunie 1995, m-am înțeles să mă întâlnesc cu Martin Jurik, și am plecat la drum spre Slovacia.

„Mantia verde a tăcerii"

Din localitatea mea natală — în estul Bavariei —, sunt circa patru ore de drum până în capitala Slovaciei, Bratislava. După desprinderea din federația cehoslovacă, Slovacia se străduiește să-și clădească o imagine nouă, ea stând mereu în umbra mai marelui și cunoscutului frate din nord.

În ziua de Înălțarea Domnului, am reușit să fac o vizită în înfiorătorul „oraș al spiritelor" Molpir, făcându-mi o breșă în programul supraîncărcat. La circa 50 de kilometri nord-est de

capitală se ascunde sătulețul Smolenice, devenit cunoscut prin frumoasa cetate care poartă același nume.

Drumul spre situl istoric abrupt, semiizolat, abia recent dotat cu o placă indicatoare, pornește imediat din spatele bisericii sătești, unde se ajunge după zece minute. Stăteam deja în fața primelor ziduri, reconstituite de arheologi. În Bolivia, la Tiahuanaco, am văzut cu uimire ce au putut adăuga arheologii, pe o parte laterală a monumentului. Rezultatul este oribil și se poate recunoaște calitatea îndoielnică a lucrărilor de renovare. Cine protejează relicvele din preistorie de acțiunea acestor sălbatici constructori de ziduri?

Piese și relicvele arheologice rezultate la ultimele săpături, care s-au făcut acum peste 20 de ani, unde arheologii au făcut numeroase descoperiri, au fost puse la adăpost, într-o grabă suspectă.

Am avut impresia că s-a lăsat să crească iarba intenționat, ca pe vârful dealului din Carpații Nordici să poată fi ascunse unele lucruri incomode. Degeaba am căutat după pietrele și plăcile de stâncă topite și dezarticulate. Artefactele se găsesc sub pământ, cum de altfel am auzit a doua zi la muzeul din Trnava. În acest timp natura își așterne mantia verde a tăcerii asupra enigmelor de la Molpir.

Dar nu a fost complet inutilă căutarea unor dovezi despre distrugerea printr-o ardere intensă - provocată la nivelul întregii localități. În apropierea mai sus amintitului zid constituit am găsit o piatră de mărimea unui cap de copil, care prezenta urmele unui șoc termic incredibil. Aceasta a fost arsă în întregime, culoarea ei fiind un roșu cărămiziu. Dacă o țiglă formată din argilă devine roșie la o ardere „normală”, ce temperaturi de iad sunt necesare pentru destructurarea unor asemenea blocuri de stâncă?

Și ce mistere înfricoșătoare mai ascunde pădurea sub mantia verde a tăcerii, acolo unde nu s-au mai făcut în ultimii 20 de ani nici un fel de cercetări?

Antichități uitate în pivnița muzeului

A doua zi am plecat cu o mașină spre muzeul din orașul apropiat. Cu toate că muzeul era în acea zi închis, Martin Jurik a reușit să rezolve și această problemă. Cred că pentru această rezolvare fericită pot să mulțumesc și reporterilor de la televiziunea din Slovacia, care în seara precedentă m-au invitat, împreună cu Erick von Däniken, la o emisiune de știință.

O asistentă a muzeului mi-a declarat că după terminarea ultimelor săpături, descoperirile de la Molpir au fost catalogate și s-au depozitat în pivnița muzeului - de atunci ele zac acolo și se prăfuiesc, fără să li se dea vreo atenție; totuși câteva sunt expuse, dar puține în comparație cu cele dosite.

Apoi s-a întâmplat un lucru de necrezut. La întrebarea mea prudentă, dacă ar fi posibil să vedem și noi câteva din obiectele care au stat acolo, jos în praf, timp de 20 de ani, s-a cerut avizul directorului. Nu a trecut nici un sfert de oră și asistenta a început să aducă lucruri deosebite, care au ieșit la iveală în timpul săpăturilor de acum 20 de ani, pe care nimeni nu le mai văzuse până atunci.

Am avut noroc. Probabil că nu au fost obiectele cele mai interesante, dar și acestea erau impresionante. Ne-am minunat de numărul mare de vârfuri de sulită, prelucrate așa de precis încât păreau produse industriale. Am văzut niște ace de siguranță făcute dintr-o bucată, precum și altele, în care cele două părți erau nituite.

Supraviețuitorii aceluia „oraș fără nume” trebuie să fi lăsat, în lupta lor disperată, mari cantități de obiecte valoroase. Ei nu s-au mai întors. Frica de-a vizita acel loc sinistru a rămas vie peste multe milenii - un adevărat tabu pentru generații întregi. Altfel, aceste valori inestimabile ar fi fost găsite la Molpir de căutătorii de comori sau arheologii amatori, iar majoritatea descoperirilor ar fi stat în colecții particulare și nu în pivnițele muzeului.

Ce nu am reușit totuși să vedem - desigur cel mai mare secret al acestui loc sinistru - au fost scheletele, care prezentau urme de

ardere foarte intensă. Dacă ar fi vorba despre detonarea unui explozibil, ar putea fi îndreptățite unele speculații. La muzeul arheologic din Trnava am fost informați că asemenea resturi de schelete nu s-au găsit printre numeroasele descoperiri, care zac în pivniță de peste 20 de ani.

Martin Jurik caută să dea de urmele acelor arheologi care au săpat acum 20 de ani, la Molpir.

Ar fi de dorit ca investigațiile să nu se mai lovească de un zid al tăcerii.

Suflul de gheață al siniștrilor bărbați palizi

Pentru a produce o stare de confuzie și mai mare, înjurai ruinelor de la Molpir, s-au creat mituri și legende, care persistă până în zilele noastre. Una dintre aceste legende - de natură să-ți zbârlească părul - ne relatează un episod, care se aseamănă izbitor cu întâmplări recente, legate de așa-numitele cazuri de răpire (*abductions*).

Unul dintre aceste evenimente înfiorătoare s-a petrecut, după cum spune legenda, pe un deal care era încă din vechime punctul unor întâlniri, în cursul cărora s-au manifestat „forțele întunericului”.

Acum câteva sute de ani, trăia în satul apropiat Sebechleby, un violonist cunoscut. El se numea Samko Dudik. Acesta a format cu prietenii lui o orchestră, împreună cu care era un oaspete binevenit la diferite sărbători. Într-o seară, Samko Dudik a primit o vizită neașteptată. Cineva a bătut la ușă, și cu toate că s-a uitat imediat pe fereastră, nu a recunoscut vreo persoană familiară. Aceasta i-a cerut violonistului și prietenilor săi să cânte în seara următoare, la o nuntă pe dealul Sitno. Când a auzit de acest nume, Samko s - a c o d i t - știa că aici s-au întâmplat multe evenimente înfricoșătoare.

Dar când străinul i-a promis o recompensă mărinimoasă, și i-a dat pe deasupra și câteva piese de aur, violonistul s-a învoit.

În seara următoare, grupa de muzicanți a plecat spre dealul Sitno. La marginea pădurii au fost așteptați de un om, care avea o înfățișare deosebită. I-a sfătuit să nu se uite înapoi și să nu vorbească între ei -

în caz contrar îi va înghiți pădurea. Acolo, până atunci, nu pătrunsese picior de om, din câte se cunoaște.

- Și, cine ești tu? Ești poate un spirit al pădurii? l-a întrebat unul dintre muzicanți.

- Eu sunt ce poți să vezi, a răspuns însoțitorul străin. Tu nu trebuie să știi altceva.

Așa mărșăluiau bărbații, prin întunericul ce s-a lăsat între timp, spre necunoscut; simțământul că se petrece ceva straniu devenea tot mai puternic. Deodată, au observat cum pădurea din jurul lor a dispărut, simțeau un aer rece și o stâncă sub picioare. Aveau impresia că au intrat într-o hală uriașă. Era foarte întuneric, frig și domnea o liniște de mormânt - nimic nu arăta ca la o nuntă.

Deodată, ca atinse de o baghetă magică, s-au aprins făclii și s-a pornit alaiul de nuntă. Dar când muzicanții au zărit musafirii, au înțepe-nit de frică. Toți erau înfricoșători: oameni ai pădurii, palizi ca un perete. De asemenea, mireasa era așa de palidă, ca și cum ar fi ieșit dintr-un coșciug. Fără să schițeze un zâmbet, ea se mișcă precum un vis printre creaturile acelea deosebite. Ei aveau o îmbrăcăminte ca și cum s-ar fi dus la înmormântare, nu la o nuntă. Totul era foarte misterios!

Oamenii pădurii urlau, dansau, cântau și țopăiau - dar muzicanții înghetaseră de frică. Deodată, o creatură le-a strigat muzicanților să cânte ceva mai săltăreț, pentru că ei nu au venit la o înmormântare. Samko l-a privit cutremurat - fața îi era ca de ceară, ochii mari, negri precum cărbunele, adânc înfundați în orbite. Creatura a început să-i îngâne cu o voce stranie în ureche - fața ei emitea o răceală de gheață. Ceilalți au dansat pe rând mireasa, aruncând-o ca pe o păpușă, de colo colo.

La miezul nopții, a început masa festivă. Când ceilalți erau ocupați cu mâncarea, Samko s-a dus afară, să respire un pic de aer curat. Acolo el a dat peste un „cal”, care l-a atenționat cu o voce omenească să fie mereu atent: „Aici pe Sitno, totul este altcumva decât în lumea normală.” Samko să adune în loc de plată resturi și nu piese de aur.

După masă muzicanții au cântat, până s-au ivit zorile. Numai bărbatul care i-a condus sus pe deal mai era acolo. El a arătat muzicanților înfricoșați o încăpere uriașă plină de comori. Dar Samko a adunat, amintindu-și de atenționarea „calului”, numai niște resturi de la festinul din ajun. După aceea i-a condus pe muzicanți în pădure și le-a spus să aștepte până o să se lumineze. A dispărut fără urmă, ca și cum l-ar fi înghițit pământul. Muzicanții au mai auzit un zgomot. asurzitor, ca și cum s-ar fi prăvălit niște stânci. Apoi i-a lovit o mare oboseală. Au căzut într-un somn adânc, fără să-și dea seama.

Când s-au trezit, era o zi luminoasă - se găseau la marginea satului lor. În loc de gunoaie, ei aveau bucăți de aur în buzunare.

Cel mai înfricoșător și surprinzător aspect al acestei povești a fost reacția sătenilor uluiți. Aceștia i-au jelit pe muzicanți cu trei luni în urmă când aceștia au dispărut și nu au mai sperat să-i vadă în viață. A fost un adevărat șoc!

Cine este un pic preocupat de aceste creaturi care însoțesc astăzi pe cei răpiți de OZN-uri, va putea descoperi în această legendă multe paralele și cam prea multe coincidențe...

Un precursor al lui Hermann Oberth

Să ne întoarcem din lumea mitologică a tradiției populare. Observăm că multe dintre evenimentele petrecute în interiorul arcului carpatic au similitudini evidente cu experiența civilizațiilor din Extremul Orient - în speță China antică.

În această regiune numită Transilvania — care ține astăzi de România¹ - precum și în spații adiacente din Polonia, Ungaria sau Slovacia, s-au moștenit adevărate superstiții despre zborul extra-atmosferic.

¹ Transilvania reprezintă o zonă a miturilor moderne, dar prin dovezile istorice și de drept - în urma tratatelor internaționale - este o provincie românească (n.red.).

Aici a fost concepută în anul 1529 o rachetă cu trei trepte care funcționa cu combustibil solid. Ea a fost lansată în anul 1555 la Sibiu, în Transilvania.

Fostul conducător al arsenalului din Sibiu, artificierul Conrad Haas, este „vinovat” de această descoperire senzațională. Însemnările sale au supraviețuit până astăzi în muzeul din Sibiu, unde a lucrat împreună cu alți doi colaboratori, între anii 1550-1570. Însemnările lui Haas conțin un raport exact care descrie startul rachetei cu trei trepte, precum și o „suliță zburătoare” care atingea o viteză incredibil de mare. Era vorba chiar și despre o căsuță în vârful rachetei, premergătoare capsulei spațiale din secolul XX.

Descrierile lui Haas conțin schițe pentru un model de folosire a rachetelor. El a construit rachete cu două trepte, cât și rachete cu trei trepte, cu diametre diferite. Ambele foloseau drept combustibil carburant solid, dar și un amestec lichid de etilacetat, amoniac și alte substanțe. De necrezut, pentru timpul său, cum precocel pioni er al zborului cosmic a reușit să rezolve problema conducerii și stabilizării rachetelor, care se folosește cu succes și astăzi: el a construit aripa delta.

După 400 de ani de la inventarea rachetei cu mai multe trepte la Sibiu - în anul 1920 - a apărut cartea unui alt pionier al zborului cosmic, născut pe aceste meleaguri. Era a doua carte a lui Hermann Oberth: „Drumurile navelor extra-atmosferice”. Și, la aproape 400 de ani după startul reușit al sibianului Conrad Haas, renumitul Hermann Oberth (1894-1968), considerat părinte al zborului cosmic, a descris în lucrarea sa „Oameni în cosmos”, viitoarele așezări umane în spațiu.

Sunt cu adevărat toate acestea numai coincidențe cu care ne-am confruntat în timp?

Privind în mod critic toate relatările și superstițiile despre vampiri, într-o paralelă decentă cu acești „Bedroom Visitors”, constatăm nu numai coincidențe, ba chiar și fapte indubitabile: blocaj mental și cicatrice...

5. Pe urmele misterului OZN: *„Discurile zburătoare” ale lui John Searl*

Aceasta este una din poveștile cele mai fascinante, incredibile și nu mai puțin adevărate, dintre toate nebuniile pe care le-am trăit și le mai trăim în secolul nostru. Ea ne arată într-un mod cât se poate de înfiorător, cum superficialitatea și ignoranța pot continua și pot fi transformate în mașinațiuni criminale, cu scopul de-a minimaliza realități incomode. Și aceasta pentru simplul motiv că „nu poate să fie ceea ce nu are voie să fie”.

Este istoria inventatorului englez John Roy Robert Searl, care a pornit pe urmele misterului modului de propulsie, al obiectelor zburătoare în formă de disc, pe care le-am putut vedea pe cer, cu mult timp înaintea anului 1947. Iată un om care a fost mai aproape de misterele obiectelor zburătoare necunoscute, decât le este acum drag multor oameni să creadă.

John R. R. Searl s-a născut pe 2 mai 1932 în localitatea Wantage (Anglia), tatăl său fiind în această perioadă cantonat într-una din unitățile armatei britanice cu baza în India, cu gradul de sub-ofițer.

Într-un mod dramatic - lucru care i-a însoțit în mod constant existența - John s-a născut prematur, iar din cauza slăbiciunii sale din primele săptămâni de viață, doctorii nu i-au acordat prea multe șanse de supraviețuire. Contrar părerii medicilor, el s-a întremat în următoarele luni, nu fără a fi scutit de alte neplăceri: copil fiind, a căzut din acel cearșaf indian, folosit în mod tradițional pentru

odihna și transportul sugarilor, iar la vârsta de șase ani a făcut o dublă pneumonie - care a fost cât pe ce să-l coste viața.

Băiatul s-a întremat și de această dată și imediat după convalescență a fost trimis la un cămin pentru copii. Când a crescut mai mare a fost încredințat unor părinți adoptivi, în familia cărora și-a petrecut aproximativ 12 ani de viață. În timpul celui de-al doilea război mondial locuia cu părinții lui adoptivi, în apropierea unui aerodrom al Royal Air Force, care era adesea ținta bombardamentelor avioanelor inamice. În timp ce John se afla acolo, un avion de bombardament care nu a putut decola a ajuns pe terenul lor de joacă! Din fericire, bombele din avion nu au explodat. Din nou tânărul Searl a fost foarte aproape de moarte.

Războiul a luat sfârșit și a început anul 1946. El a fost trimis la vârsta de 14 ani, de către părinții lui adoptivi, într-o școală a marinei militare, unde urma să se pregătească pentru a deveni ofițer de transmisiuni la Royal Navy. O boală misterioasă, pe care nici unul dintre doctori nu și-a putut-o explica, i-a încheiat cariera militară tot așa de repede cum a început. Încă o dată John nu avea - după verdictul medicilor - nici o șansă de supraviețuire. Dar după întoarcerea la părinții adoptivi s-a însănătoșit foarte repede.

Primele experimente

John Searl a început încă din același an ucenicia ca electrician de montaj la Midland Electricity Board (MEB), o întreprindere de electricitate din Birmingham. Aici se produceau, pentru trebuințele interne, magneți permanenți pentru contoare electrice. El a reușit să-și însușească materia în scurt timp. Deja din anii tinereții, deținea informații temeinice despre modul de fabricație, procesele electrice care au loc și aparatele care sunt necesare pentru producerea lor.

El a obținut de la conducere, destul de rapid, permisiunea să intre în laboratorul de încercări, iar după program să-l folosească pentru experiențele sale proprii. Încercările lui Searl au început în această împrejurare cu cercetări asupra magneților permanenți, care

l-au dus în final la descoperirea unor proprietăți magnetice deosebite, necunoscute până atunci.

După experiențele la care a utilizat generatoare electrice, a observat că la părțile metalice care se rotesc, apar regulat niște câmpuri electromagnetice slabe. Așa a ajuns la convingerea că, la un număr corespunzător de rotații, electronii sunt înghesuiți de forța centrifuga spre exterior. Din această cauză, marginea obiectului ce se rotește are, în comparație cu partea centrală, o încărcătură ionică negativă. Ca să cerceteze mai exact acest efect, el a construit în anul 1950 diferite inele de ghidaj, rotative. Doi ani mai târziu, Searl a conceput un rotor în formă de disc, care avea un diametru de aproximativ un metru. Acesta era împărțit în segmente distincte și avea la partea exterioară un număr de electromagneți ordonați radial, alimentați cu acel curent, care se genera prin rotația discului¹.

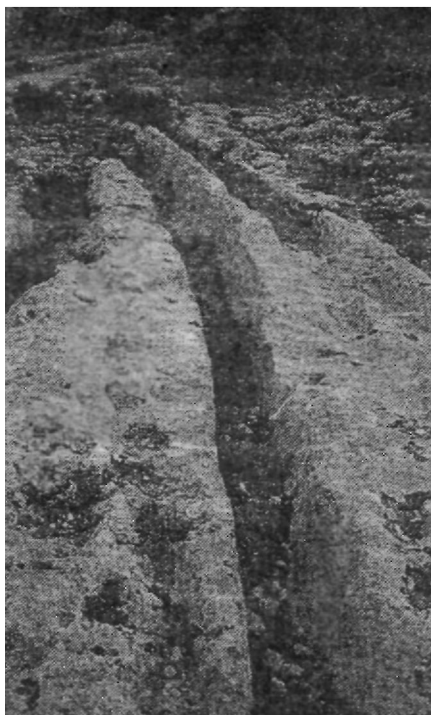
Searl a făcut primul test al unui asemenea obiect în formă de disc, împreună cu prietenul său, pe un câmp liber. Ei au folosit la startul rotorului experimental un mic electromotor. Această încercare a produs cu adevărat puterea așteptată, dar la un potențial electronic foarte înalt. Deja, de la viteze de rotație relativ mici s-au produs tensiuni de ordinul a 100 kV (1 kV = kilovolt = 1000 volți), care s-au exteriorizat prin efecte tipic electrostatice. În jurul obiectului se putea auzi un sunet distinct, neobișnuit, iar pe deasupra se simțea și un miros specific de ozon.

S-a ridicat și s-a pierdut în zare

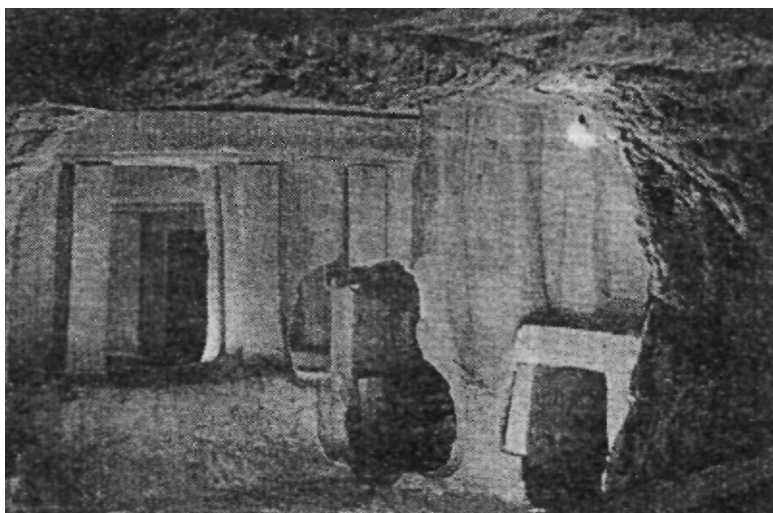
Deodată s-a întâmplat ceva neobișnuit. În timp ce începea să se rotească tot mai repede, generatorul în formă de disc s-a ridicat de la sine. A rupt cablul de legătură care îl lega de motorul electric și s-a ridicat circa 15 metri de la sol. A rămas acolo plutind un timp scurt,

¹ Fenomenul seamănă izbitor de mult cu efectul Hall, numai că s-a procedat la o inversare a sistemului de referință și la închiderea circulară a fluxului electric (n.red.).

„Cart Ruts” malteze - toate încercările de explicație dau greș. Cum au fost făcute aceste șanțuri în stâncă și cu ce scop?

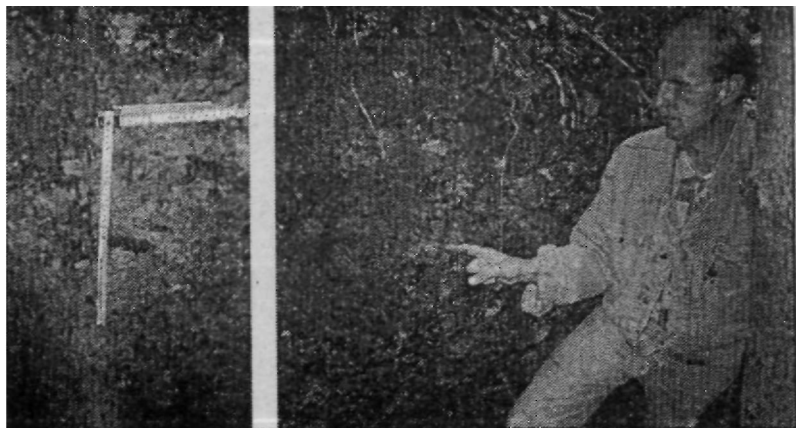
Cea mai misterioasă construcție din Malta: hipogeul din Hal Saflieni. El a fost descoperit întâmplător în anul 1902 ca urmare a unor lucrări de construcție. Numele provine de la grecescul hypo - jos și gaia - pământ și înseamnă încăpere subpământeană.

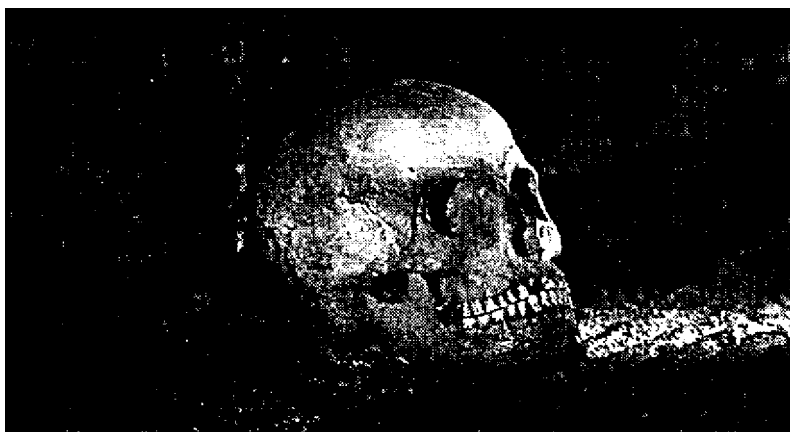
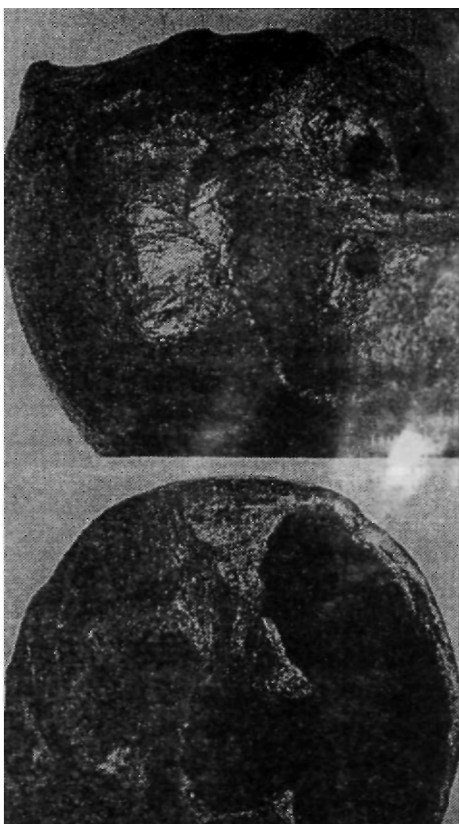
O altă fotografie a hipogeului. De câțiva ani această construcția subterană este închisă, pentru protejarea ei din cauza evaporărilor care provin de la transpirația turiștilor!

O curiozitate de acasă. Pe această stâncă se pot recunoaște mai multe șanțulețe. Dacă sunt amprente ale unei armături, atunci se pune întrebarea: Cine lucra în epoca glaciară cu fier beton?

Cine a tras un proiectil cu viteză mare în omul de Neanderthal (sus)? Se recunoaște clar calibrul în funcție de diametrul găurii. Gaura de ieșire este mult mai mare (jos).

Pacientul din perioada epocii de piatră a supraviețuit unei intervenții periculoase de trepanație, după cum arată oasele noi formate la marginea inciziei. În unele cazuri s-au descoperit implanturi de fire metalice fine - care duc la paralele stranii cu răpirile extraterestre din zilele noastre!

rotația devenind tot mai mare. În timpul acesta obiectul s - a înconjurat de o lumină stranie, cuprinzând toată paleta de nuanțe de roșu. Locuitorii din vecini s-au plâns ulterior că aparatele lor de radio au început să zbârnâie înnebunite, fără să fie conectate la rețea.

Mărindu-și în mod inexplicabil viteza de rotație, discoidul - după scurta perioadă în care a rămas suspendat în aer - s-a ridicat cu o accelerație fantastică și a dispărut brusc din raza vizuală a lui Searl și a prietenului său.

Acesta a fost un incident incredibil - dar în același timp și o pierdere dureroasă pentru tânărul inventator. El și-a investit toate economiile în procurarea de materiale - nu tocmai ieftine - de care avea nevoie la construirea discului zburător. Despre experiențele sale a auzit în anul 1952 un anume George Haynes, care în timpul care a urmat l-a sponsorizat generos. Acest om era bolnav incurabil - avea cancer - dar pentru Searl el a devenit un adevărat părinte, care l-a ajutat într-un mod deosebit. Reverendul George Haynes era așa de mult interesat de acest fenomen, că a finanțat amenajarea unui laborator în șopronul din grădină, de asemenea și procurarea de materiale, care să-i asigure tânărului inventator continuarea cercetărilor sale.

În puținele luni pe care George Haynes le mai avea de trăit, a asistat totuși la încă șase experimente cu discurile zburătoare ale lui Searl. La o decolare neprogramată, acoperișul șopronului a fost găurit ca lovit de un proiectil de artilerie. În timpul fiecărui experiment, obiectul era înconjurat de un inel de lumină care lua toate culorile din spectrul vizibil. În urma cercetărilor efectuate de Searl, acesta a ajuns la concluzia că paleta de culori care învăluia discul era dependentă de puterea energiei emise, posibil prin încărcarea electrostatică a mediului înconjurător.

Încredere stranie

Aceste lumini stranii ne duc cu gândul la fenomenele OZN din zilele noastre. Acum vrem să ilustrăm un efect asemănător - unul dintre nenumăratele cazuri.

Pe data de 13 septembrie 1965, către ora unu noaptea, sergentul Gene Bertrand patrula pe o stradă de centură, în apropiere de orașelul Exeter din New Hampshire (Statele Unite). Acolo el a văzut oprită, pe stradă, o mașină cu motorul pornit. Căzută peste volan, tremurând de frică și de enervare, o doamnă total răvășită, se opunea cu isterie să plece mai departe. Un uriaș corp roșu zburător o urmărise mai multe mile până aici, după care a dispărut peste pădure.

Sergentul Bertrand tocmai încerca să o liniștească pe doamna aceea, când un apel telefonic foarte urgent i-a venit prin radio de la centrala poliției: La secția sa se prezentase un bărbat tânăr care foarte înfricoșat i-a povestit funcționarului aceeași poveste. Și el a fost urmărit de un obiect zburător roșu, care plutea pe deasupra sa și de frică s-a ascuns în șanțul drumului.

După ce a patrulet cel puțin două ore zadarnic prin împrejurimi, sergentul Bertrand și cei câțiva colegi de-ai săi, au ajuns la concluzia că trebuie să existe o explicație naturală a faptelor petrecute. Tocmai când se întorceau nervoși spre secție, trecând pe lângă un țărc în care se aflau cai, animalele au intrat brusc în panică. În același moment toată zona a fost inundată de o lumină roșie stridentă. Peste pomi plutea un obiect roșu, uriaș, în formă de disc, care părea să se îndrepte înfricoșător de lent spre polițiști. Abia după ce o a doua mașină de patrulare a oprit cu cauciucurile scârțâind, obiectul neidentificat a zburat mai departe. Martorii oculari au relatat despre aceste lumini stranii, în aparență bine cercetate și documentate, care s-au raportat în lumea întreagă. Aceste lucruri ne duc exact înapoi la inventatorul nostru englez. De ce mister s-a lovit J. R. R. Searl în timpul cercetărilor sale?

Dar să urmărim derularea faptelor într-o ordine cronologică. S-a întâmplat exact în acele zile când murea preotul George Haynes - cel care a finanțat laboratorul și materialele pentru experimentele lui Searl - când un membru al Royal Air Force, enervat de experiențele lui Searl, a tras cu pușca asupra lui. El s-a simțit deranjat de

aceste experimente neobișnuite. Din fericire Searl nu a fost rănit în această confruntare directă, deoarece soldatul a folosit pentru atac o armă cu aer comprimat.

Searl nu s-a simțit intimidat din această cauză. În anii următori el a adunat o echipă mică de colaboratori pasionați, cu ajutorul cărora a construit discuri de zbor mai mari și mai bune. El a putut observa periodic, că la potențiale negative foarte înalte de până la 10^{14} volți, pe lângă mirosul caracteristic de ozon, la marginea exterioară a discului se forma un vacuum, și apărea mereu tipica lumină sclipitoare.

Un accident tragic

În anul 1963, Searl - căruia între timp i-a devenit clar că a ajuns pe urmele unei adevărate descoperiri epocale - a trimis invitații la casa regală britanică și la alte instituții. „Supusul maiestății sale” a planificat o prezentare a calităților de zbor ale discului conceput de el, în fața reprezentanților din politică, administrație, știință, industrie și armată. Ignoranța lor a fost nemărginită. Și deoarece Searl a cheltuit mult cu pregătiri costisitoare, acest fiasco l-a dus într-o situație financiară precară.

În același an, prin înlănțuirea unor împrejurări nefericite, s-a produs din păcate și un accident mortal. Când unul dintre discuri, după un test de lungă durată, a fost adus pe pământ, fostul colaborator John Judge a vrut să demonteze aparatele de măsură și control. El s-a sprijinit cu mâna de învelișul din fibre de sticlă al discului. Acesta și-a pierdut brusc cunoștința, iar doctorul chemat în grabă nu a putut constata decât decesul.

Procuratura a intrat în funcțiune. Lui Searl i s-a interzis să mai facă orice fel de cercetări la acest proiect; această decizie i-a îngreunat mult cercetările. Așa cum domnul Searl mi-a declarat personal, s-a găsit explicația pentru acel accident nefericit "Prin evoluția îndelungată pe orbita pământului, învelișul din fibră de

sticlă al discului a generat prin reacții chimice - pe care nu le-a prevăzut nimeni - o substanță toxică."

Fiind un luptător, cum îi place să fie considerat, nu a cedat. El avea în fața ochilor o țintă clară. Era vorba de primul disc telecomandat trimis pe o orbită controlată, care în timpul parcurgerii traiectoriei să nu prezinte nici o lacună de proiectare.

Searl a trebuit să îndure încă vreo câțiva ani de privațiuni materiale. Oamenii de știință cu care a vrut să intre în legătură nu au avut pentru el decât cuvinte de batjocură, dispreț, ignoranță și îngâmfare. La un spirit așa de „științific", el s-a dedicat mai bine continuării cercetărilor în echipa sa modestă.

Zbor-test peste Cornwall

A venit și ziua de 30 iunie 1968. John Searl și ajutoarele sale erau pregătiți să lanseze discul telecomandat experimental P-11. Ei voiau să facă această lansare pe un câmp liber la Mortimer, un sat lângă Reading, la vest de Londra - spre Cornwall, o peninsulă în sud-vestul Angliei: Dar să-l lăsăm pe constructor să povestească singur:

„Dacă va fi construit vreodată modelul la scară naturală, P-11 ar putea fi prototipul unui vehicul care să prezinte soluții în transportul de pasageri. Noi știam de la încercările anterioare că discul dispune de calități de zbor excepționale. Ele depășesc toate așteptările noastre. El poate urca și rămâne la comandă pe loc, fără ca vântul să-l poată mișca, măcar cu un centimetru. Nu face nici un zgomot. Oamenii de aici (este vorba de câteva perechi de ochi, care ne spionează de după un gard) se ascund de noi, ca și cum am fi niște ființe venite din altă lume. Ei ne observă de după pomi, sau din spatele porților, dar nici unul dintre ei nu se apropie de noi. Din punctul nostru de vedere era destul de comic să le observăm reacțiile... Cu toate că soarele este pe cer, nu este cald. Vântul suflă rece.

Dar noi suntem fericiți cu P-11. Vom încerca să facem un zbor exact la ora 15.00 G.M.T.; pentru aceasta am asigurat cu energie toate aparatele de la bord. Cu toate că suntem foarte ocupați, pot să-i observ pe curioși din unghiul în care mă aflu, dar nici unul nu a îndrăznit să se apropie de terenul nostru. Am dus discul P-11, care cântărește circa 500 de kilograme, pe un loc destul de departe de liniile de înaltă tensiune.

Acele ceasornicului se apropie de ora 15. Întrebăm la Cornwall dacă totul este pregătit. Inimile noastre bat mai puternic și cu toții suntem asudați, nu pentru că s-ar fi încălzit afară, ci pentru temerea ca discul nostru să nu asculte de semnalul radio, să decoleze și să-l pierdem de tot. Încă un minut. Sunt lac de sudoare, genunchii încep să-mi tremure. Ce se întâmplă dacă discul nu urcă pe o traiectorie verticală destul de mult ca să treacă peste liniile de înaltă tensiune? Dacă discul atinge cablurile de înaltă tensiune sau se apropie prea mult de ele, s-ar produce un scurtcircuit afectând o rază de câțiva kilometri.

Momentul lansării generatorului în formă de disc a venit. El este antrenat din afară de un mic motor Diesel. Trece un minut, după care un releu întrerupe automat transmisia de energie. Deja nu mai putem să accelerăm generatorul discului. Acum el acționează singur. Am luat un aparat de fotografiat să immortalizez clipa, fixez timpul de expunere la 1/5000 secunde, diafragma maximă... Când generatorul a decolat s-a produs un zumzăit al cărui ton a devenit tot mai acut, până când nu s-a mai auzit deloc. Pot să simt cum îmi bate inima, prin cămașa udă de sudoare. Venele de la picioare s-au umflat, arterele de la mâini au ieșit parcă afară din piele. Părul ud îmi atârna peste nas în jos. Va urca oare?

Brusc, discul țâșnește ca din pușcă, ridicându-se atât de rapid, încât abia cu mult efort reușesc să-l fixez în ocular. Iată-l! Îl fotografiez emoționat, schimbând pozițiile cât se poate de repede. De altfel, fiecare membru al echipei face fotografii. Discul se apropie amenințător de rețeaua de înaltă tensiune. Eu am terminat

cu fotografiatul, și îmi consemnez impresiile. La start părea că se cutremură suprafața pământului, dar nu am simțit nici o mișcare... Mă uit înapoi spre observatori, cred că sunt speriați de moarte. Apoi urmează telefonul: Discul zboară acum peste Cornwall. Este ora 15.03."

Tot mai multe asemănări izbitoare...

„Încercăm să ne revenim din emoție, dar inima mea bate ca nebună. Echipa noastră din Cornwall trimite acum discul înapoi. Mergem spre locul de lansare și constatăm că împreună cu pământul s-a tras afară și iarba și mărăcinișul. Locul unde a fost amplasat discul pare foarte «răvășit». Se poate vedea un inel și mărăcinișul de la margine este culcat în direcția locului sterp. Mai avem de rezolvat această problemă, cea a stratului vegetal de la suprafața solului și a efectelor inelelor arse."

Acest fenomen al „inelenor" arse, la locul de aterizare al OZN-urilor, este răspândit în lumea întreagă. Într-o carte anterioară am arătat că în China, în deșertul Gobi, a rămas după aterizarea unui obiect neidentificat, o cruce. Cercetătorul francez Aime Michel descrie un caz petrecut în anii cincizeci, în care s-a produs același fenomen pe sol ca și în cazul experimentului discului P-11.

În seara de 4 octombrie 1954, către ora 20, doamna Fournet din Poncey-sur-l' Ignon, împreună cu câteva vecine, a făcut o descoperire deosebită. La circa 20 de metri depărtare de casa ei, a văzut în aer un obiect luminos, care plutea și se balansa peste luminișul vecinului, domnul Cazet, și părea să caute un loc de aterizare lângă un pom. După spusele doamnei Fournet, obiectul avea un diametru de circa trei metri, avea o formă eliptică și emana o lumină roșie. A inundat ramurile și frunzele pomului într-o lumină de un roșu spălăcit. Când doamna Fournet a fugit să aducă și alți martori, OZN-ul a început să urce cu o viteză incredibilă. Sub locul unde obiectul a plutit deasupra pământului, s-a găsit o gaură adâncă.

Pe o suprafață de 1,5x0,6 metri pământul părea să fi fost supt. Pământul scos era format din bulgări de 20-30 de centimetri, care se găseau împrăștiați la patru metri de crater. În pământul proaspăt răvășit din centrul craterului se târau niște viermi albi(!). Craterul misterios avea la jumătatea adâncimii un diametru mai mare decât la suprafață. Un fapt deosebit este acela că rădăcinile pomilor din interiorul craterului au rămas intacte, ceea ce ar fi fost imposibil, la executarea unei gropi normale. Toate indiciile ne arată că masa de pământ a fost dizlocată prin formarea unui vid uriaș.

Peste ce fel de mistere ale farfuriilor zburătoare a dat inventatorul englez John Searl în anii în care a făcut cercetări și care seamănă așa de mult cu relatările despre „modernele” fenomene. OZN? Este acest *outsider* - indiferent pe ce cale - un precursor al tehnologiei moderne a extraterestrilor? A reușit el oare, cel puțin în parte, să folosească în discurile sale o parte din știința acestora?

Privind cu atenție faptele, aceste incertitudini se transformă în mod treptat în evidențe ale unei realități ignorate. Dispun discurile sale și de alte proprietăți asemănătoare cu OZN-urile observate în zilele noastre? Se poate spune că da, pentru că:

- nu se produce nici o încălzire prin frecare la zborul prin atmosferă;
- discul nu produce în timpul zborului nici un zgomot;
- bangul sonic, specific trecerii prin atmosferă în viteză supersonică, lipsește.

Aici ca și acolo există o comparație între avioanele standard și comportarea atipică a discurilor zburătoare în jurul cărora se formează câmpuri electrostatice.

Hermann Oberth (1894-1989), pionier și tată spiritual al cuceririi cosmosului, a relatat în cadrul unei expuneri despre principiul de antrenare al obiectelor zburătoare neidentificate.

La intrarea în atmosferă, aerul este împins pe toată suprafața de înaintare, prin câmpuri electrice frontale. Acesta este motivul pentru

care nu se aude nici un zgomot. Aici se întâmplă lucruri pe care noi nu le putem înțelege apelând la cunoștințele actuale ale fizicii.

Deocamdată nu sunt clare efectele aerodinamice pe care le generează aceste aparate de zbor discoidale." Putem doar să constatăm diferențe principiale evidente: avioanele clasice folosesc modelul de „înșurubare" pentru deplasarea în aer, pe când cele propulsate reactiv (motoare-rachetă, statoreactoare etc.) preiau în plin șocul frecării cu aerul. În momentul atingerii vitezei de 1 Mach (viteza sunetului în atmosferă) se produce o undă de șoc, de formă conică - aceasta mătură suprafața pământului în zona de propagare, creând așa-numitul bang sonic, care provoacă pe lângă disconfortul auditiv, de multe ori chiar spargerea geamurilor unor cartiere întregi.

Acțiunea ionizantă de respingere nu este supusă unei limitări datorată mișcării obiectului și nu depinde de presiune. Prin obținerea câmpurilor electrice foarte înalte toate particulele din aer se ionizează înainte să atingă profilul discului, fiind deviate într-o parte printr-o respingere electrostatică. La o ionizare completă, bangul sonic se estompează complet.

Aceasta este valabil atât pentru discurile fabricate de John Searl cât și pentru locurile unde au evoluat OZN-uri, care par să posede o tehnologie mult superioară celei terestre.

Nimeni nu vrea să asculte

De ce nu vrea nimeni să știe de această tehnologie revoluționară? *They don't listen* - nimeni nu vrea să asculte, așa sună răspunsul lui John Searl la întrebarea, de ce o tehnologie dezvoltată acum 40 de ani rămâne și acum neluată în seamă.

Savanții britanici la care a apelat, cu intenții bune, pentru un schimb de păreri, l-au tratat cu aroganță și batjocură, așa că autodidactul a fost ascultat numai de un profesor universitar japonez. La rezultate asemănătoare cu Searl a ajuns în decursul timpului și profesorul Shinichi Seike.

Savantul japonez a găsit o soluție a ecuațiilor de mișcare într-un câmp electric alternativ, care este supus unui câmp magnetic, similară cu teoria sa asupra rezonanței electrice a nucleului. La o anumită frecvență de rezonanță pot să apară stări de entropie negativă. Sau spus mai clar: Energia se scurge din câmpul magnetic al pământului (aici un generator) într-un alt sistem (obiectul). Bazându-se pe aceste teorii, Seike a dezvoltat diferite modele de generatoare care lucrează toate după principiul rezonanței nucleului. Într-un câmp electric alternativ de foarte înaltă frecvență, se produce o accelerare a unor mase și se formează pe deasupra componente de câmp paralele (aici câmpul magnetic terestru), care produc o învăluire într-un curent continuu staționar. Aparatele de încercare pe care le-a conceput savantul japonez erau construite astfel: discul din titanat de bariu, mai multe bobine de ferită și trei condensatoare de încărcare, care au creat împreună un câmp electric alternativ, după modelul descris anterior.

Date detaliate ale unei asemenea tehnologii, acordată pe muzica viitorului, cu al cărei ajutor se poate transforma gravitația în energie electromagnetică, care să fie folosită la antrenarea unui disc zburător, au fost descrise de fizicianul japonez Shinichi Seike la începutul anilor șaptezeci, într-o carte de-a sa. Acolo el a arătat că există posibilitatea de a crea în interiorul corpului zburător un câmp gravitațional artificial, care poate să slăbească în mod corespunzător forța de atracție a pământului sau chiar s-o anihileze, facilitând propulsia verticală.

Această teorie, pusă în practică, i-ar putea da obiectului zburător o accelerație de neimaginat. Acest lucru, cât și o schimbare de direcție neașteptată, nu ar crea probleme echipajului unei asemenea nave. După spusele profesorului Seike, acele forțe inerțiale care apar la navigația aeriană și spațială, aici dispar complet. Aceasta deoarece într-o gravitație artificială controlată, fiecare atom va rămâne într-o stare compensată.

Aceste însușiri se potrivesc mult cu nenumăratele relatări ale celor ce au văzut farfurii zburătoare.

Să ne întoarcem la inventatorul nostru. El a creat în afară de generatorul SEG (Searl Effect Generator), folosit la discurile zburătoare, și un foarte practic generator care putea produce curent electric pentru consumul casnic. Acesta putea asigura independența față de rețeaua electrică. Se pare că această treabă a încurcat niște personalități cu mintea întunecată, nepicându-le de loc bine o asemenea inițiativă.

Imperiul lovește pe la spate

Deja din anul 1955, John Searl a devenit din punct de vedere energetic independent, prin mai sus amintitul generator casnic. Ce s-a întâmplat totuși la începutul anilor optzeci, se poate considera ca fiind una dintre metodele mafiote cele mai urâte.

În anul 1985, centrala electrică locală i-a cerut lui Searl plata curentului pentru 30 de ani, cu toate că el era independent din punct de vedere energetic. Desigur, John Searl a refuzat să plătească această sumă astronomică.

Scurt timp după aceea un grup de bătauși a intrat în casa lui și a pustiit totul, începând de la pivniță și până în pod. Motivul principal al vandalismului era de fapt generatorul de curent, care a fost smuls din perete cu violență și distrus complet. Gând Searl a chemat poliția în ajutor, a trăit cea mai mare surpriză: nu au fost arestați bătaușii. El însuși a fost dus la secția de poliție, chipurile pentru a i se asigura protecția! În realitate a fost o acțiune de sprijinire a metodelor banditești ale industriei de electricitate prin nu mai puțin bizara intervenție a poliției. Este de necrezut! Aceasta ne amintește de filmele polițiste de serie, în care o victimă izolată trebuie să facă față unor forțe puternice ale întunericului. Realitatea este încă și mai neliniștitoare!

Deoarece John Searl nu a vrut și nu a putut să plătească enorma sumă pentru 30 de ani, judecătorii, în numele „maiestății sale”, l-au

trimis la închisoare pentru 15 luni. După ce a fost eliberat, groaza lui nu a luat sfârșit, el stătea zguduit în fața resturilor unui infern. Casa lui a fost arsă, munca sa timp de 30 de ani a fost distrusă dintr-o lovitură. Imperiul a lovit pe la spate. Uniunea banditească a forțelor statale și a comerțului criminal și-a arătat adevărata față, schimonosită și ticăloasă.

Salvat în ultima clipă !

Între timp a ajuns la trista certitudine că fosta sa soție nu era străină de această vânătoare și de distrugerea utilajelor și aparatelor cu care a lucrat o lungă perioadă de timp. Disperat din pricina acestei trădări, John a cumpărat, cu ultimii bani pe care îi mai avea în buzunar, otravă și a încercat să se sinucidă.

Și aici se poate vedea tot dramatismul care a străbătut viața lui Searl încă de la început. Din fericire gardul viu după care voia să-și încheie socotelile cu viața nu era așa de retras cum și-ar fi închipuit el. Un trecător întârziat își plimba câinele, când a observat că nu putea să-i mai stăpânească agitația, tremurul nervos și scheunatul. Enervat, omul a lăsat câinele să fugă spre gardul viu. Nebănuind nimic bun, el a văzut un om care zăcea sub gard. Așa l-a găsit pe inventator zăcând fără viață, întins pe pământ. Considerat deja mort, Searl a fost dus la spitalul cel mai apropiat, unde i s-a constatat moartea clinică. Unui asistent medical mai atent nu i-a scăpat faptul că la presupusul mort mai putea recunoaște unele semne slabe de viață. El era într-o comă profundă din care a ieșit abia după o terapie intensivă de câteva săptămâni. După zece luni a fost lăsat să părăsească clinica. Dar nu mai dispunea de nimic în afară de hainele de pe el.

Un nou început

Pentru informațiile folosite în acest capitol, trebuie să-i mulțumesc lui Herbert Schneider, care a depus o muncă migăloasă

- nu de puține ori asemenea celei de detectiv. De fapt el a fost la vremea respectivă singurul care a reușit să-l contacteze pe John Searl. Aceasta pentru că inventatorul tracasat - după atâtea catastrofe personale - s-a hotărât să se piardă în anonimat.

Faptul că Herbert Schneider a reușit să discute cu el, se datorează interesului său personal, în anii optzeci, pentru științele de frontieră. Departe de a fi considerat un om. credul, pe lângă alte științe, era interesat și de fenomenele OZN. El descoperise deja în anii șaptezeci în lucrarea de bază a vărului său Adolf Schneider, o relatare despre John Searl, Cartea citită l-a atras în această direcție. Exista oare un om capabil să construiască discuri zburătoare funcționale, care să corespundă cu rapoartele martorilor oculari despre calitățile de zbor ale obiectelor zburătoare neidentificate?

El a decis în anul 1985 să-l găsească pe acest om, adevărată legendă vie, și să se convingă ce este cu această fantastică faimă. „Editura și autorul cărții mai sus amintite nu au putut să-mi dea informații asupra locului în care s-ar afla inventatorul englez. Din contră, am fost asigurat că Searl nu s-ar mai găsi printre cei vii.”

Acum știm mai bine. Searl și-a schimbat în acele timpuri - de frica unor noi represalii - mereu adresa. Încrederea în autorități și în instituțiile statului îi sunt zdruncinate până în zilele noastre. Oare cui trebuie să-i mulțumim pentru această atitudine?

Herbert Schneider a reușit să afle că, până la data dispariției sale, Searl a locuit în satul Mortimer. Mica localitate se găsește în circumscripția Reading, situată la vest de Londra. Schneider și-a făcut rost de o carte de telefoane și a căutat persoanele din zonă care aveau același nume, contactându-le.

Căutare plină de peripeții

Informații false: scrisorile pe care le-a trimis către cei care se numeau Searl s-au întors „nedeschise” cu mențiunea destinatar necunoscut. Nu existau nici un fel de indicii asupra locului unde s-ar afla Searl. S-a volatilizat oare acest om?

Abia după doi ani de căutări și prin niște stratageme pline de peripeții, Schneider a reușit să-l găsească pe Searl și să poată corespunda personal cu el. Acest lucru l-a costat pe Schneider întregul său timp liber.

Chiar după ce s-au găsit, amândoi aveau îndoieli serioase, dacă nu cumva unul dintre ei și-a permis o glumă proastă. Dar cu fiecare scrisoare a lui Searl, lui Schneider i-a crescut convingerea că are de a face cu persoana „veritabilă”. Așa de multe informații puteau să parvină numai de la John Roy Robert Searl. În acest timp, între ei s-a format o adevărată prietenie prin corespondență. Când Searl i-a scris că este binevenit în Anglia, Schneider s-a hotărât rapid și a zburat, în martie 1988, într-acolo. John Searl dorea și el să-i întoarcă vizita și să vină în Germania.

În timpul vizitei făcute lui Searl, Schneider a fost curios să afle cum stă inventatorul cu realizările sale senzaționale, după evenimentele tragice din anii optzeci. În ceea ce privește detaliile tehnice, el vroia să explice, doar atât cât este necesar pentru înțelegerea fenomenelor. Inventatorul englez declară singur: „Chiar oamenii de știință întâmpină dificultăți în înțelegerea teoriilor mele.”

Astăzi John Searl este ocupat cu munca migăloasă de reconstruire a desenelor și observațiilor făcute timp de treizeci de ani, distruse în timpul atacului brutal asupra laboratorului. „În plus el făurește deja alte planuri pe care vrea să le transpună în realitate, cu ajutorul unor prieteni binevoitori.”

Tehnica discurilor zburătoare

Inima mașinii de zbor a lui Searl este discul care înconjoară SEG (*Searl Effect Generator*). El constă din trei inele staționare și din numeroase valțuri care se învârtesc fără să se atingă între ele. Aliajul din care sunt confecționate părțile aparatului este format din fier (Fe), aluminiu (Al), siliciu (Si), sulf (S), titan (Ti) și neodim (Nd). SEG se învârtește așa de repede încât prin condensarea

Experimentul Pământ

electronică se produce o răcire a sistemului¹, care la temperatura de 4° Kelvin (-269,16°C) duce la o inversare de gravitație. De aceea el numește aceste discuri și *Invert-G-Vehicles*, ceea ce înseamnă vehicule inversoare de gravitație.

După amorsarea corectă a sistemului de propulsie, SEG începe să se rotească - în mod normal nu mai poate fi oprit - și emite neconținut electroni. O singură dată s-a oprit generatorul, când o echipă de televiziune a îndreptat o cameră de luat vederi spre discul lui Searl. A fost din întâmplare, o undă de înaltă frecvență, răspunzătoare de oprirea generatorului? Aici nu am putut să fac nici o comparație. Nu cunosc nici o prăbușire de OZN care a fost cauzată de transmisii energetice de o frecvență așa de înaltă. Se pare că un asemenea eveniment s-a petrecut la 7 mai 1989 în deșertul Kalahari.

Dar să ne întoarcem la tehnica folosită de discurile lui Searl. Imediat după ce a fost montat, apare o emisie continuă de electroni care asigură înălțarea discului. Direcționarea dorită se obține prin întreruperea emisiei de electroni în anumite puncte. Neobișnuit este faptul că discul lui Searl zboară în orice condiții, că prin anularea gravitației ajunge să se ridice de pe pământ. Acest lucru Searl l-a observat deja la cele șase experiențe din anii cincizeci.

Iată și paradoxul: Este necesară o energie destul de mare pentru ca obiectul zburător, respectiv SEG să poată fi ținut pe pământ! Dotarea tehnică cuprinde în acest scop 64 de așa numite celule de zbor, care se găsesc în exteriorul discului în care se află generatorul. Aceste 64 de segmente sunt orientate din centru spre exterior ca niște ace și mai sunt niște plăci de emisie electronică montate atât pe partea superioară, cât și pe partea inferioară, a segmentelor amintite. Așa poate fluxul de electroni să fie condus fie în sus, fie în jos sau simultan în toate direcțiile.

¹ Se poate deduce că, prin extragerea direcționată a unui număr de electroni, se poate produce și o înghețare a fluctuațiilor interatomice, rezidual numite căldură (n.red.).

„Scutul de protecție” și manevrele de dirijare

Elementul de comandă este un comutator care întrerupe fluxul de electroni - la fiecare din cele 64 de elemente în parte. Emisia de electroni din cele 64 de segmente produce o deviere a drumului moleculelor în aer, deci creează un scut de protecție care are aceeași formă cu discul zburător. Acest strat de particule ionizate are o grosime de câțiva metri. Nimic nu se poate apropia de obiectul aflat în zbor. Acest efect ar fi ideal pentru un zbor interstelar. Micrometeoriții și radiația cosmică nu ar putea să dăuneze echipajului aflat în interior. Acestea vor fi din timp deviate lateral de acest scut de protecție electromagnetic.

Printr-un grup de comutatoare fluxul electronic poate fi dirijat în sus sau în jos, poate fi oprit, de asemenea pot fi decuplate segmente singulare sau părți întregi. Cu o comandă electronică bine dirijată discul zburător poate fi foarte ușor condus.

Două exemple:

- ca să menținem discul lui Searl pe pământ, plăcile de sus care emit electroni trebuie să fie cuplate, iar cele de jos decuplate;
- când plutește în aer, toate plăcile celulare emit energie.

Obiectul se află într-o stare de echilibru și nu își schimbă poziția, deoarece forțele acționează în toate direcțiile¹.

Înclinarea discului se face prin întreruperi rapide ale fluxului de electroni. Acest lucru se face printr-un comutator simplu format din doi magneți. El se găsește între cele trei inele ale generatorului și ramificația conductorului spre plăcile de emisie. Discul își schimbă poziția prin foarte scurte întreruperi ale fluxului electronic. După același principiu funcționează și zborul spre direcția dorită. Asemănător cu un propulsor cu reacție, discul se mișcă în direcția dorită prin cuplarea, respectiv decuplarea celulelor opuse. Acest lucru se face printr-un flux de electroni și nu prin arderea

¹ Se poate presupune că este vorba despre anularea vectorilor energetici principali, în raport de câmpul terestru local (n.red.).

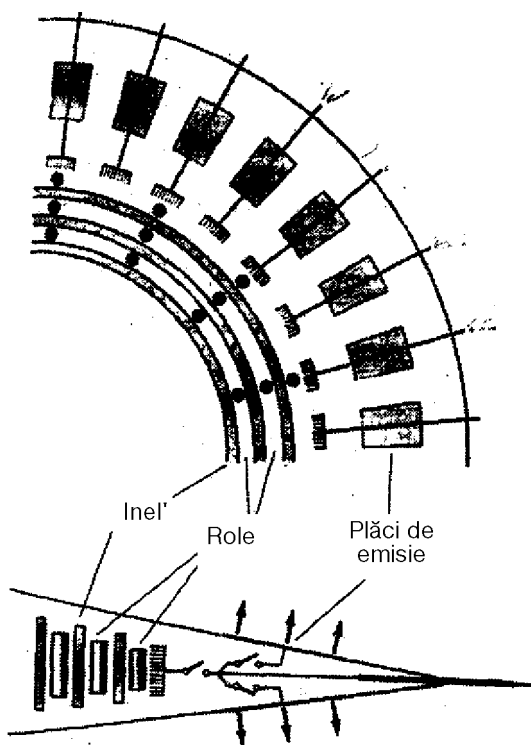

Fig. 6. Construcția discului zburător al lui Searl cu cele trei inele și numeroasele valțuri din care este construit generatorul, ca și cele 64 de segmente de zbor cu plăcile care emit fluxurile de electroni.

combustibililor fosili sau chimici, mai exact a unor combustibili care prezintă pericol de foc.

Până aici totul este clar? O mică consolare: Și mie mi-a luat foc capul!

Pe scurt, încă vreo câteva cuvinte despre luminile care se pot observa noaptea. După spusele lui Searl, ele sunt dependente de cantitatea mare de energie care există în jurul discului zburător. Există un raport direct între energia discului și spațiul înconjurător: mărimea acestuia stabilește culoarea din spectrul vizibil, acest lucru determină neclaritatea conturului.

Putem să o dregem și să o sucim cum vrem. Evident, inventatorul englez se află pe urmele unuia dintre cele mai mari mistere din zilele noastre. Se pare că discurile sale au același mod de acționare cu al farfuriilor zburătoare. Tehnologie extraterestră!

Viitorul a început de mult, însă vechea noastră imagine despre lume ne mai face cu mâna...

Visul fascinant al lui John R. R. Searl

Genialul englez făurește iarăși planuri, pe care vrea să le realizeze în viitorul apropiat. El spune că discurile telecomandate pot fi nu numai atât dezvoltate, cât mai ales să se poată trece la producerea lor în serie. De interesați nu mai duce lipsă, dar Searl a devenit mult mai precaut. Nu de puține ori a trebuit să se distanțeze de oportuniști, care au vrut să-l înhame ca pe un cal de povară la planurile lor meschine. Dar la ce folosesc toate, dacă în afara lui, nimeni nu este în stare să dea instrucțiunile necesare pentru producerea generatorului Searl!

Acum el își pune mai multe speranțe în construirea unui disc zburător de mare capacitate, care să permită utilizatorilor în scurte perioade de timp - la fel ca la un avion de marfă convențional - să facă transporturi rapide în lumea întreagă. Câteva aparate de acest fel ar putea revoluționa transportul pe această planetă, ar putea cruța mediul înconjurător și ar putea fi luate drept model pentru realizarea

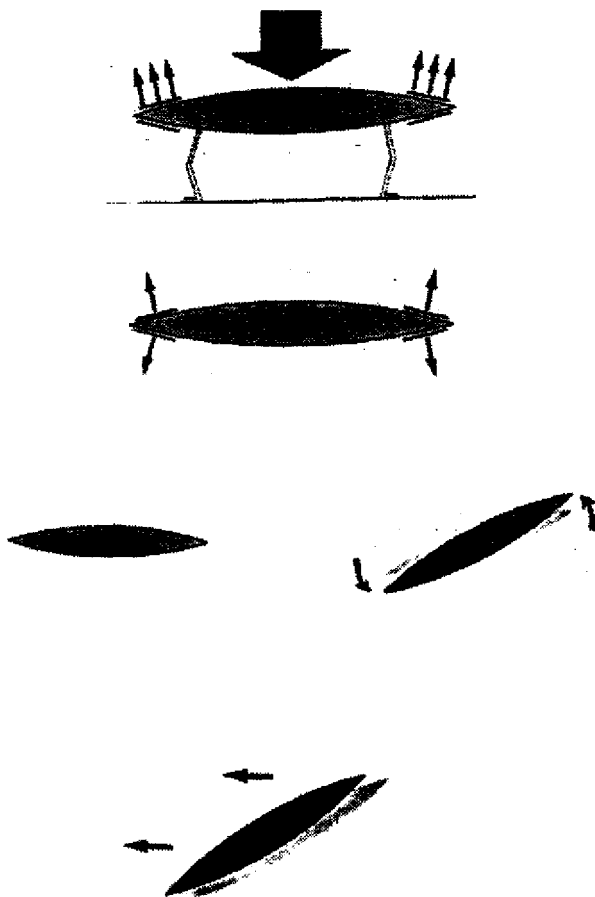

Fig. 7. Influența fluxului de electroni față de dinamica zborului și direcția de deplasare a discului. Genialul inventator englez John R. R. Searl a descoperit secretele sistemului de propulsie și control ale O.Z.N-urilor.

mediul înconjurător și ar putea fi luate drept model pentru realizarea altor proiecte îndrăznețe.

Există planuri și mai spectaculoase? Poate, a răspuns John Searl și a marcat acest răspuns, printr-un surâs serafic, clar și simpatic, pe data de 4 mai 1996, când ne-am întâlnit la Londra.

Eu îi doresc puterea, dar mai înainte de toate timpul necesar să înfăptuiască aceste țeluri mărețe. Autodidacții, outsiderii, practicienii și născocitorii au fost aceia care au dus mereu omenirea pe „strada” progresului și au făcut pași importanți dincolo de domeniul lor.

John R. R. Searl este unul dintre ei. Un „ucenic vrăjitor” care a răscolit poate, singur pizma vechilor „zei”...

6. „Providentia deorum”: ***Zeii zburători- nu numai deasupra Romei antice***

Cine vrea să continue școala trebuie să învețe o limbă pe care astăzi nu o mai vorbește nici un popor de pe pământ. Este vorba despre limba latină, a cărei învățare anevoioasă a înfricoșat multe generații de elevi.

Deoarece nu am vrut niciodată să îmbrățișez profesiunea de medic ori farmacist, cercetător în filologie, ci dimpotrivă, am ales limba franceză ca obiect secundar de studiu, am fost nevoit să depun un efort suplimentar la documentarea și scrierea acestui capitol. Dar este bine și așa...

Poate că mi-ar fi rămas întipărite în minte, de la orele de limba latină, traduceri din multe texte ale unor scriitori și istorici din Roma antică, precum Pliniu cel Bătrân (23 - 79 e.n.) sau Tit Liviu (59 î.e.n. - 17 e.n.). Erau povești istorice despre împărați și consuli, jurați și trădători, despre crime, putere și intrigă.

Aproape nimeni nu știe că în operele cronicarilor din vechea Romă erau, nu rareori, tratate fenomene neobișnuite, cum ar fi apariții de obiecte zburătoare neidentificate, foarte bine documentate.

Chiar proeminentul judecător și om de stat Marcus Tullius Cicero (104-43 î.e.n.) a relatat în lucrarea sa, *De Divinatione*, despre niște întâmplări misterioase, ca de exemplu apariția pe cer a doi sori. „De câte ori senatul nostru a impus Decemvirului să întrebe în cartea sibilelor, atunci când au apărut deodată doi sori sau trei luni,

ori când s-au văzut flăcări în cer... Sau atunci când soarele a răsărit noaptea și s-a auzit mare gălăgie în cer, și cerul părea să se destrame, în timp ce sus se puteau observa niște lucruri deosebite."

Aceasta este o imagine diametral opusă față de cea pe care o avem despre vechea Romă, complet altcumva de cum eram noi obișnuiți. Trebuie oare să ne schimbăm imaginea istorică asupra lumii? Dacă intrăm mai adânc în cercetarea faptelor, vom găsi răspuns la aceste întrebări.

Relatările lui Tit Liviu

Unul dintre cei mai cunoscuți și în același timp prolifici istorici din vechea Romă a fost Tit Liviu (59 î.e.n. - 17 e.n.). El a făcut o lucrare epocală despre istoria Romei, de la înființarea ei legendară în anul 753 î.e.n., până la moartea lui Drusus, în anul 9 î.e.n. Din lucrarea sa de istorie *Ab urbe condita*, care conținea 142 de volume, s-au păstrat până în zilele noastre numai cărțile de la 1 la 10 și de la 21 la 45.

Dacă este vorba despre fenomene misterioase din timpuri vechi romanice, monumentala istorie a lui Liviu reprezintă o adevărată sursă de descoperiri. După ce sabinele împărăției lui Tullus au fost înfrânte, statul roman a dobândit o putere mare și multă bogăție. În acest timp i s-a relatat regelui și stăpânilor Romei că pe muntele Alban a plouat cu pietre. Deoarece era greu de crezut, au fost trimiși acolo niște oameni care să examineze la fața locului această minune. În fața lor au căzut din cer numeroase pietre, ca și cum vântul ar fi mânat peste pământ brazde întregi de grindină.

În timpul când P. Volumnius și Ser Sulpicius erau consuli, s-a văzut cum „cerul era cuprins de flăcări, iar pământul a fost scuturat de un cutremur puternic. O întâmplare, care cu un an înainte nu era de nimeni luată în seamă, a fost acum considerată ca fiind veridică. Se spune că o vacă a vorbit. Pe lângă alte semne, se spunea că a plouat cu carne. Un stol de păsări, care zbura în mijlocul ploii, a ridicat animalul de la pământ, ca pe o captură. Resturile căzute din

vacă pe pământ au rămas acolo câteva zile, fără să-și schimbe mirosul".

Romulus, care împreună cu fratele său Remus, a fost, după cum spun legende, întemeietorul orașului Roma, a fost evident răpit. Disparația neobișnuită, a unei personalități cunoscute, era în vechile scrieri consemnată ca o pedeapsă a zeilor. Astăzi sunt numite răpiri și echipajele farfuriilor zburătoare sunt făcute răspunzătoare de ele. Să-l lăsăm pe Tit Liviu să ne relateze mai departe:

„În timpul în care își îndeplinea niște activități oficiale - când ținea o adunare populară cu ocazia inspecției militare pe câmpul de la Mlaștina Caprei, deodată s-a pornit o furtună cu multe fulgere și tunete, care l-au învăluit pe rege într-un nor dens; a dispărut brusc din fața oamenilor, după care nu a mai fost văzut, pe pământ, niciodată".

Acest eveniment ne amintește pregnant despre multe răpiri OZN, făcute după modelul actual. El ne amintește într-un mod vizibil despre un lucru care s-a petrecut pe teatrul de război din Gallipoli (Turcia), în anul 1915. După spusele mai multor martori oculari, 22 de membri ai unei companii de infanterie neozeelandeză, dintr-o unitate militară britanică, formată din 267 de oameni, au mărșăluit într-un „nor" care arăta ca un aluat de pâine și care spânzura peste albia unui râu secăt. După ce ultimul soldat a dispărut în nor, acesta s-a ridicat și a început să plutească împotriva vântului.

În acest timp s-au mai observat și alte asemenea obiecte pe cer ce s-au interpus pe drum abia după ce a venit și norul, care a înghițit până la urmă și regimentul britanic. Nici unul din cei 267 de soldați și ofițeri din unitatea dispărută, care mai târziu a fost identificată ca fiind vorba despre un sfert din regimentul Norfolk, nu a mai apărut.

Dar să vedem mai departe câte indicii surprinzătoare ne-a mai lăsat Tit Liviu, care se pot compara cu fenomenele OZN din zilele noastre.

„Scuturi cerești”

Vechii romani vorbesc mereu despre ele. Este vorba despre acele *scuturi cerești* ale căror zboruri pe cer amintesc mai mult de un obiect zburător artificial, aflat sub control inteligent, decât de o creatură mitologică. Aceste scuturi au fost considerate și onorate ca fiind divine. „De asemenea, ei au ales pentru Marte zeul războiului, doisprezece gladiatori, iar ca premiu le-au dăruit câte o cămașă, iar peste această cămașă de corp le-au dat un scut din bronz și le-au spus să poarte aceste obiecte deoarece provin din cer. Ele se numesc *tartșe*”.

Aceste *tartșe* erau niște scuturi ovale, tăiate pe ambele părți, după cum se poate vedea în cunoscutele, anticele dotări militare ale vechilor romani. Aceste scuturi au apărut și înainte, în timpul micenienilor. După părerea poetului grec Homer ele par să vină din epoca de bronz. Originea scutului a avut, în timpul împărăției romanice, un caracter mitologic. Legenda lor cuprinde două versiuni, dintre care una are o origine cerească. Un scut a căzut din cer și, la ordinul lui Numa Pompilius, s-au fabricat alte unsprezece scuturi identice - sau poate că toate cele douăsprezece scuturi sunt de proveniență cerească.

„În regiunea Amiterno au fost văzuți în multe locuri oameni îmbrăcați în veșminte albe, venind de departe. Radiația soarelui s-a micșorat. La Praeneste au coborât din cer lămpi incandescente, la Arpi un scut atârna pe cer, și în timpul nopții s-au văzut două luni.” Nave fantomatice apăruseră pe cer.

Foarte explicit au caracterizat vechii romani aceste scuturi numite *ancilla*, ca pe un simbol al vehiculelor cerești văzute de ei. Deja, din timpul lui Alexandru cel Mare (356-323 î.e.n.), două aparate de zbor deosebite au coborât de multe ori peste armata regelui macedonian. Aceasta s-a întâmplat de atâtea ori până când soldații, caii și elefanții de război au intrat într-o asemenea panică, încât nu mai aveau curajul să treacă râul. Aparatele au fost descrise

ca niște mari scuturi strălucitoare, argintate, din care ieșea foc, care au venit din cer și s-au întors acolo de unde pleaseră.

Și la asediul cetății din Tir au apărut aceste scuturi zburătoare. Ele zburau în formație triunghiulară, iar în față era un „scut” de mărime dublă. Din scutul cel mare a ieșit deodată un fulger care a nimerit zidul cetății. În locul acela zidul s-a prăbușit. Construcția de apărare a căzut ca și cum ar fi fost construită din nisip, iar asediatorii au putut, prin această breșă, cuceri cetatea¹. După ce s-au întâmplat toate acestea, obiectele zburătoare au dispărut tot așa de repede cum au apărut.

Avem oare de-a face cu aceleași obiecte care s-au putut observa la Roma, în anul 100 înainte de Cristos? În timpul consulatului lui Caius Marius și Lucius Valerius, nenumărați cetățeni înfricoșați au văzut un „scut” arzând și scoțând scânteii, care trecea cu o viteză mare, pe cerul de seară.

Foarte puțin cunoscutul Iulian Obsequinus

Pe lângă Tit Liviu mai era și un alt scriitor roman care s-a ocupat cu fenomenele cerești necunoscute. Acesta era Iulian Obsequinus. Într-una din cărțile sale Peter Kolosimo l-a amintit pe acest roman, în descrierea sa. Altfel, acest scriitor istoric ar fi rămas complet necunoscut.

Cine era acest istoric, și când a trăit el? Ce conțineau lucrările sale?

Dacă ar fi să consultăm un librar, sau dacă intrăm într-o bibliotecă bine dotată, culegem în cel mai bun caz nedumerire, sau o ridicare din umeri nepăsătoare. Nici atunci când au fost întrebați profesori din școli mai înalte nu s-a obținut un răspuns acceptabil, în privința acestui Iulian Obsequinus.

¹ Istoria consemnează un dig (mai degrabă un fel de pod), care a permis asediatorilor accesul spre cetate (n.red.).

A existat el oare, sau este numai o arătare fantastică, o fantomă literară?

Când era cât pe aci să depun armele, am avut un noroc nesperat în persoana fratelui meu, profesor de istorie. Enigmaticul Iulian Obsequinus a trăit, probabil, în al patrulea secol al erei noastre și îi este atribuită lucrarea *Liber prodigiorum* (Cartea prezicerilor). În afară de această lucrare, nimic altceva nu-i mai demonstra existența; în rest el pare să fi fost un creator necunoscut, chiar și timpul când a fost scrisă nu este lămurit pe deplin. Se spune totuși că aparține secolului al IV-lea. Dar nici savanții nu sunt așa de siguri. După G. J. Vossius, Obsequinus a trăit cel mai târziu pe timpul împăratului Honoriuș (395-423 e.n.). O. Rossbach îl vede mai degrabă contemporan cu împăratul Hadrian (117-138 e.n.). Cea mai probabilă este datarea din secolul al IV-lea, în perioada în care păgânismul se stinge în fața tot mai puternicului creștinism.

Interpreții istorici ai scrierilor vechi romanice se pot contrazice asupra acestor două datări. Eu găsesc mult mai interesant faptul că, aproape în fiecare pagină a lucrării sale *Liber prodigiorum*, Obsequinus expune relatări despre farfurii zburătoare. Nu trebuie să ne mire faptul că autorul pune accent mai mult pe considerarea divină a semnelor cerești. El amenință că, dacă nu vom ține cont de ele, vom ajunge la pierzanie. Scriitorul roman a fost - acest lucru este clar - un cercetător al fenomenelor OZN din antichitate.

Este impresionant câte exemple a putut să adune.

O senzație deosebită au stârnit, de bună seamă, cele trei „luni” enigmatice care au apărut în anul 222 e.n. la Rimini; apoi aceste obiecte au apărut și în alte regiuni din împărăția romană. Aceste apariții cerești erau așa de spectaculoase, încât și alți scriitori istorici romani au relatat despre ele. Unul dintre ei este Dio Cassius Cocceianus.

Într-o noapte din anul 175 e.n., au apărut în același timp trei „sori” și mai multe „stele” care au străbătut cu viteză mare cerul peste Lanuvium.

Experimentul Pământ

S-au consemnat chiar și niște întâlniri mai apropiate, destul de înfiorătoare. Pe cer s-au observat nave fantomatice strălucitoare și, la Amiternum, au apărut niște oameni îmbrăcați în haine strălucitoare, care nu s-au apropiat totuși prea mult de observatori. Aceasta se întâmpla în anul 218 e.n.

În Spoletum se rostogolea, în anul 91 î.e.n., o minge de foc de culoare aurie, pe pământ. Când a devenit mai mare s-a ridicat iarăși de pe pământ. A zburat spre est și a reușit să acopere soarele pentru puțin timp.

Acestea au fost numai câteva exemple ale numeroaselor consemnări ale fenomenelor cerești neidentificate, pe care le-a descris harnicul, dar aproape necunoscutul istoric Obsequinus. Lucrarea sa *Liber prodigiorum* are o valoare absolută. Făcând abstracție de unele tipărituri din secolul al XIX-lea, astăzi există în Germania numai puține exemplare în Augsburg, Bayreuth, Eichstatt și Erlangen, care provin din anii 1552 și 1553.

Treptat au apărut și alte dovezi istorice. În timpul Imperiului Roman în expansiune, au apărut nenumărate relatări despre aceste apariții enigmatice, asupra formei și a calităților de zbor, care ne amintesc frapant de fenomenele OZN din zilele noastre. Au existat și în secolele următoare relatări despre observații făcute asupra unor obiecte de zbor necunoscute.

Agitație la mănăstirea Byland

Cu toate că următorul caz spectaculos s-a petrecut cu câteva sute de ani mai târziu, și anume la începutul evului mediu, trebuie remarcat faptul că a existat o continuitate a fenomenelor OZN. Cu toate că între aceste relatări există o distanță în timp de sute de ani, față de faptele descrise din antichitate și cele din epocile următoare, vom trece la următoarea descriere.

Abia în anul 1953 s-a găsit, la mănăstirea engleză din Ampleforth un manuscris, care descria într-un fel impresionant o întâlnire stranie, de gradul unu, o întâlnire de aproape cu un OZN.

Obiectul zburător în formă de disc a trecut cu o viteză mare pe deasupra capetelor înspăimântate ale călugărilor din Byland, în comitatul Yorkshire.

Evenimentul s-a petrecut în anul 1290. Dacă nu ar fi prezentat într-un text original latin, l-am putea încadra ușor în deseale întâlniri cu OZN-uri din zilele noastre. Iată și originalul:

„Oves a Wilfredo susceptos die festo sanetissimorum Simonis atque Judae assaverunt. Cum autem Henricus abbas gratias reddurus erat, frater quidam Johannes introivit, magnum portentem foris esse referebat. Turn veno omnes ecucurrerunt, et ecce res *grandis, circumcircularis argentea*, disco quodam haud dissimilis, lente e super-eos volant atque maximam terrorem exitans. Quo tempore Henricus abbas exclamavit, Wilfredum adulteravisse qua de causa impius esse de...”

Această frază tradusă din textul manuscrisului sună așa:

„Am luat oile de la Wilfred și le-am jertfit la sărbătorirea sfinților Simion și Juda. În timp ce abatele Henric spunea rugăciunea de mulțumire, a venit în goană Johannes, unul dintre frați, și a strigat că afară este un obiect de dimensiuni foarte mari. Toți au fugit afară și au văzut un lucru foarte mare, argintiu, care arăta ca un disc și care zbura încet peste ei. Toți erau extrem de afectați când, deodată, abatele Henric a strigat că Wilfred este de vină pentru adulter și lipsă de credință.”

Între timp putem găsi destule cazuri asemănătoare, din timpuri mai vechi sau mai noi, care pun accentul pe moralitate, precum acel al călugărilor mâniați din mănăstirea Byland, în anul 1290. Un lucru nu s-a schimbat de milenii. În toate timpurile, fanaticii religioși au arătat că fenomenele paranormale sunt semne cerești - și sun atenționări asupra pedepselor care vor veni asupra celorlalți, dacă nu se lasă manipulați și nu se supun unor dogme milenare.

La fel ca și următoarele evenimente, care sunt mult mai neliniștitoare decât contemplarea obiectelor zburătoare. Acestea ne aduc înapoi, în vechea Romă.

Substanțe de luptă biologice sau chimice?

Vechii istorici romani, în frunte cu Tit Liviu, nu s-au străduit îndeajuns să ne relateze epidemiile misterioase și aducătoare de moarte, care au venit din cer peste orașul lor. Acestea au fost Considerate ca pedepse ale zeilor.

„Multe acțiuni au încercat duumvirnii (o autoritate juridică și administrativă formată din doi membri) după cum spun cărțile, ca să abată supărarea zeilor și să apere poporul de aceste epidemii. Ultimele relatate au fost numeroase atât în oraș cât și la țară, distrugerea a venit fără deosebire atât peste oameni cât și peste animale." (Tit Liviu, *Ab urbe condita*)

Fără excepții, aceste epidemii venite într-un mod neașteptat, au fost atribuite zeilor care i-au pedepsit pe oameni.

„Boala s-a instalat neîndoielnic din cauza supărării zeilor, s-a extins peste oameni și țară, și cum s-a scris în cărțile destinului, oamenii trebuiau să lupte împotriva epidemiilor prin credință și supunere." (Tit Liviu, *Ab urbe condita*)

Fără nici un dubiu, lipsa igienei, în multe cazuri și în zilele noastre, este un motiv pentru o epidemie pustiitoare. Acest lucru îl putem observa în subcontinentul indian și în zonele devastate de cutremure. Dar se bazează toate epidemiile relatate pe superstiția cronicarilor despre mânia zeilor? Nu trebuie să scăpăm din vedere un amănunt demn de luat în seamă. Epidemiile misterioase au doborât în același timp oameni și animale. După toate regulile - nu trebuie să ne temem de epidemiile animale, cu excepția unor mutații genetice. Sau dacă sunt mutații artificiale. Este valabilă și vice-versa.

Ar fi - eu înclin spre așa ceva - o speculație îndrăzneată, că s-au folosit de niște substanțe de luptă biologice sau chimice și că „cineva" făcea experiențe pe pământ? Au venit oare câțiva „zei" să

ne pedepsească și au făcut cu noi experiențe din cauză că a slăbit etica și morala pământenilor?¹

Ar fi de neimaginat ce consecințe ar reieși, dacă tratăm în acest mod problema. În istoria secolului nostru există destule exemple care arată modul în care cercuri iresponsabile din armată și din serviciile secrete au făcut, cu sau fără știrea politicienilor, experiențe pe subiecți vii. În Statele Unite de exemplu, s-a așternut vâlul tăcerii peste o serie întreagă de experimente. La exploziile nucleare test, de la începutul anilor cincizeci, care au avut loc în deșertul de la New Mexico, o companie întreagă de soldați a fost supusă - fără nici o protecție, iradierii. Puținii supraviețuitori care au mai rămas duc și astăzi o luptă fără sorți de izbândă, cu cea mai mare democrație a lumii. Timpul lucrează împotriva lor.

Am vorbit cu membri ai unităților militare sanitare, care în timpul perioadei de instruire au vizionat filme în care au văzut groaznicele efecte pe care le au substanțele de luptă biologice și chimice. Substanțele erau testate pe condamnați la moarte într-un deșert din Australia. Li s-a promis libertatea, dar în realitate au murit în chinuri groaznice. Civilizația noastră modernă poate să fie mândră de lucrul acesta.

Ce calamități îngrozitoare, care au venit până acum peste omenire, își au originea în laboratoarele unor experimentatori fără conștiință, atât din est cât și din vest? Sau poate din altă parte...

Satelitul de pe monedă

Să ne întoarcem încă o dată în vechea Romă și să ne ocupăm de un mister mai puțin semnalat, care a dăinuit într-o formă neobișnuită peste timpuri.

Trei luni întregi a durat guvernarea împăratului Publius Helvius Pertinax, în anul 193 e.n. Dar în acest timp s-au întâmplat lucruri deosebite. Monarhul care a domnit un timp așa de scurt a dispus să

¹ Din punctul de vedere al unei civilizații galactice nondistructive, ar fi o aberație (n.red.)-

Experimentul Pământ

se bată monede. Unul din puținele exemplare care mai există până în ziua de astăzi s-a găsit în Siria, care la vremea aceea făcea parte, alături de Palestina, din provinciile imperiului roman. Lucrul deosebit este acela că pe monedă se vede un obiect zburător de formă sferică, ale cărui raze aduc mai mult cu antenele de astăzi ale unui satelit artificial.

Este un satelit al zeilor?

Ce justifică această similitudine șocantă?

Moneda arată imaginea unei femei care își ridică mâinile misterios spre un obiect enigmatic, care nu reprezintă o stea, ci o sferă zburătoare¹. Dacă privim moneda sub lupă, enigma devine și mai incitantă. Arată așa ca și cum s-ar fi gravat un efect luminos.

Pe aversul monedei, care este expusă în orașul Alba din nordul Italiei, sunt inscripționate cuvintele latine *Providentia deorum* - „previziunea zeilor”. Este posibil ca artizanii antici, cei care au bătut moneda, să fi ales un model specific din lumea zeilor, căci în închipuirea lor numai „zeii” ar putea fi la originea acestui fenomen demn de remarcat.

Ceva asemănător au găsit arheologii chinezi acum câțiva ani în deșertul Gobi. Ei au dat peste niște straturi deosebite din sticlă, care sunt evaluate la aproximativ 3000 de ani vechime, și care i-au pus pe oamenii de știință în fața altor mistere. Am prezentat un desen al acestor artefacte din sticlă, în cartea mea *Satelliten der Goter*, unde am spus: „Plăsmuirile misterioase din deșertul Gobi ne demonstrează o asemănare extraordinară cu un satelit artificial.”

Providentia deorum - „previziunea zeilor”.

Era doar o altă descriere a fenomenului inimaginabil cu care s-au confruntat oamenii din acele timpuri, când și-au ridicat ochii spre cer. Dacă nu se ia în considerație o acțiune de pedepsire sau distrugere datorată zeilor, atributul „previziunea zeilor” poate fi lăsat la o parte. Sau, așa cum vreau să arăt în capitolul următor, ei au avut în relațiile cu oamenii, reacții contradictorii și influențe subtile.

¹ În Cartagina, cultul zeiței Tanit avea o simbolică asemănătoare (n.red.).

7. Operațiunea Sodoma și Gomora: ***Lagăr de exterminare*** ***pentru mutanții genetici***

Sodoma și Gomora au fost oare distruse de o explozie atomică? Această știre de senzație - din perioada războiului rece - apăruse cu mulți ani în urmă, pe prima pagină a revistei *Russian Digest*, scrisă și în limba germană. Acest material a apărut în numărul din mai 1960, dar mie mi-a căzut în mână abia spre sfârșitul deceniului.

Această ipoteză științifică a fost publicată în presă de nu mai puțin celebrul matematician, etnolog și fizician rus, profesorul doctor Matest M. Agrest. Și asta cu mult timp înainte ca și această, ramură tânără a științei, paleoastronautica, să devină atât de populară. În introducerea articolului lui M. Agrest, corespondenții de presă Valentin Ritsch și Mihail Cernenko de la *Russian Digest* au scris următoarele:

„După ultimele succese ale cercetării tehnicii de zbor cosmic, nimeni nu se mai îndoiește în mod serios că vom reuși cândva să atingem stelele îndepărtate. Dar, dacă noi nu luăm în considerație faptul că, printr-o excepție, am fi singurele ființe inteligente din univers, atunci trebuie să admitem că și locuitorii din alte sisteme stelare ar fi în stare să întreprindă zboruri spre alte stele.”

Această previziune pe care a făcut-o candidatul în științe matematice și fizice, M. M. Agrest, este una din afirmațiile cele mai îndrăznețe făcute vreodată de către un om de știință. Dacă

Experimentul Pământ

afirmațiile sale se vor putea dovedi, atunci s-ar face lumină în misterul în fața căruia știința este până acum neputincioasă.

Profesorul Agrest crede că pământul a fost în trecutul îndepărtat vizitat de locuitorii altor sisteme stelare. El încearcă să demonstreze prin legende și prin fapte istorice că vizitatorii din univers ar fi răspunzători pentru dezastrul de la Sodoma și Gomora.

Ce s-a întâmplat în acest loc sinistru, care astăzi a fost localizat pe litoralul sudic al Mării Moarte, sub nivelul mării, în dreptul localității Wadi-el-Araba? Și înainte de toate, din ce motiv?

Avraam joacă o miză de viață și moarte

Povestea distrugerii cetăților Sodoma și Gomora este relatată de Biblie, în cartea întâi a lui Moise - capitolele 18 și 19 - folosind un mod ambiguu de exprimare, speculat îndeobște de cultul creștin, pentru a da credincioșilor un exemplu punitiv divin față de lipsa de credință și moralitate. În afara metodelor coercitive inumane și contrare spiritului cristic, Biserica a încercat să-și impună autoritatea, de la naștere până la moarte, în numele unui principiu unic, Dumnezeu creatorul, și al scripturilor biblice. Dar textele iudaice vorbesc despre Elohim, unul din numele lui Dumnezeu, întotdeauna având valoare de nume propriu la plural. Este cumva o aluzie la existența mai multor „zei”, denumiți generic astfel?

Patriarhul Avraam a primit o vizită stranie, în coliba sa de la Mamre - actualul Hebron. Acolo i-a apărut Dumnezeu. După o scurtă dispută cu soția sa Sara (convinsă că la vârsta ei nu mai putea să rămână însărcinată), Avraam a fost pus în fața unei tragice dileme:

„Și Dumnezeu a vorbit. Sodoma și Gomora au un renume foarte prost, păcatele lor atârnă greu. De aceea, vreau să aud dacă au făcut totul, după vestea care li s-a adus, iar atunci când voi ajunge acolo, să știu ce să fac. Bărbații și-au întors chipurile și au plecat Spre Sodoma.” (1 Moise XVIII, 20-22)¹.

¹ Transpunerea textelor biblice se datorează autorului german (n.red.).

Se mai spune că: „Domnul a venit la Avraam însoțit de trei bărbați”. Putem considera că atotputernicul zeu trebuia să fie apărat, sau că respectivii aveau misiuni bine determinate?

Se mai relatează și despre un anume Jahwe, capabil să transporțe persoanele divine dintr-un loc în altul.

Conform relatării biblice, patriarhul Avraam s-a opus - într-un mod ironic și subtil - intențiilor distructive.

„Avraam s-a oprit în fața Domnului și a spus: Vrei să-i omori pe cei care trăiesc după Lege, deopotrivă cu cei fără de Dumnezeu? S-ar putea să fie cincizeci de necredincioși în oraș, omoară-i numai pe ei și nu distruge întreg orașul pentru aceștia.”

„Domnul a spus: Dacă voi găsi cincizeci de necredincioși voi distruge întreg orașul (1 Moise XVIII, 23-26).”

Fără a cântări foarte atent vorbele Domnului și poate dintr-un spirit ierarhic neîncrezător, Avraam a întrebat în continuare:

„Cu toate că sunt format din pământ și cenușă, îndrăznesc să-l întreb pe Domnul: S-ar putea să fie cu cinci mai puțin decât cincizeci deeretici; chiar și pentru aceia fără de cinci vrei să distrugi cetatea? (1 Moise XVIII, 27-28).”

Din relatarea dialogului biblic putem să deducem o anumită toleranță și acceptarea unui posibil compromis. Dar efortul patriarhului Avraam, care a folosit în mod subtil percepul divin al nonviolentei, nu a schimbat cu nimic soarta cetăților Sodoma și Gomora, chiar dacă o tradiție străveche ne transmite că în toată Sodoma nu au existat atâteaeretici¹.

Numărătoarea inversă a început

Schimbare de decor. Doi „îngeri” apar în fața casei lui Lot care locuia împreună cu soția și cu cele două fiice în orașul predestinat

¹ Nu există o părere foarte clară asupra unităților de măsură ale timpului și spațiului din Vechiul Testament. Indiscutabil rămâne numai faptul că poporul lui Israel s-a aflat într-o continuă dispută cu Dumnezeu, fie adorându-l, fie negându-i puterea (n.red.).

Experimentul Pământ

distrugerii. Acest fel de vizită trebuie să fi fost o raritate, deoarece vestea s-a răspândit ca vântul printre desfrânații din oraș. Ei s-au îngrămădit în jurul casei lui Lot și nu s-au lăsat îmbunați de acesta când - din mărinimie sau mai degrabă din frică - a vrut să le ofere cele două tinere femei. Din contră, situația s-a încins și mai tare. "I-au spus: «Tu ești singurul străin din oraș și vrei să ne conduci pe noi? Noi vrem să te chinăm mai mult decât pe ceilalți.» În acest timp se apropiau tot mai mult de Lot." (1 Moise XIX, 9)

Situația are ceva fantomatic, seamănă cu acțiunea dintr-un ghetou. De ce Lot care locuiește în oraș este considerat un străin? De unde această agresivitate explozivă a desfrânaților autohtoni, împotriva sa și a celor doi îngeri? Erau ei altcumva, au fost oare făcuți răspunzători pentru ceva? Bănuiesc locuitorii orașului că se va întâmpla ceva?

În momentul în care situația riscă să iasă de sub control, cei doi vizitatori străini îl trag pe Lot în casă, folosind în același timp un fel de armă care provoacă orbirea temporară a mulțimii întărită, care și renunță în cele din urmă la asediul locuinței.

Se poate da un exemplu similar, petrecut în zilele noastre pe aeroportul din Mogadiscio, când o unitate specială antiteroristă a reușit să neutralizeze un comando de pirați ai aerului, care capturasera un avion al companiei Lufthansa.

Biblia ne arată că, după altercațiile de la ușa casei lui Lot, vizitatorii care i-au avertizat că Domnul va distruge Sodoma și Gomora și care în același timp aveau misiunea de a-i scoate pe Lot și familia sa de acolo, erau denumiți odată „îngeri” și altă dată „bărbați”. Ei au avut oare numai rolul de a-l scoate pe Lot și familia sa din zona fatală, sau au plasat peste noapte la locul potrivit bomba nucleară cu detonatorul amorsat? Poate chiar în casa lui Lot? Totul făcea parte dintr-un plan bine stabilit dinainte, ei trebuiau să se țină de el, timpul începea să devină presant, detonația se apropia.

Într-adevăr nu mai era timp de pierdut atunci când Lot și familia sa se codeau să plece, străinii misterioși i-au luat cu forța,

i-au condus afară din oraș, unde i-au lăsat singuri. Dar nu înainte să-i atenționeze pe fugari:

„- Salvați-vă viața și nu vă uitați înapoi, nu vă opriți din mers până nu părăsiți acest teritoriu. Ca să nu muriți, fugiți în munți.”
(1 Moise XIX, 17)

Lot și familia sa au fugit, până au ajuns într-un mic oraș Zoar, situat de cealaltă parte a Mării Moarte. Când a răsărit soarele, s-a produs inevitabilul.

Coloana de sare misterioasă

„Domnul a lăsat să plouă din cer, peste Sodoma și Gomora, cu sulf și foc, a distrus cetățile din tot ținutul și toți locuitorii din cetăți și tot ce creștea pe câmp. Nevasta lui Lot s-a uitat înapoi și s-a transformat într-o coloană de sare (1 Moise XIX, 24-26).”

Într-un mod asemănător descriau și manuscrisele apocrife de la Marea Moartă - descoperite în anul 1947 - dezastrul biblic:

„O coloană de praf și foc s-a ridicat, la fel ca o coloană de fum, care părea că vine din inima pământului. Sodoma și Gomora, printr-o ploaie de sulf și foc, au fost distruse, tot pământul din jur, toți locuitorii și toate plantele. Și nevasta lui Lot fața și-a întors și s-a transformat într-o statuie de sare. Și Lot a trăit în Zoar, dar i s-a făcut frică și a plecat în munți.”

Într-una din lucrările mai timpurii ale autorului austriac Peter Krassa, acesta a găsit o posibilitate fantastică pentru explicarea acelei coloane de sare enigmatice. Această idee i-a fost sugerată de un autor est-german de romane științifico-fantastice.

Se pare că soția lui Lot ar fi rămas în urmă, poate chiar s-a întors să mai vadă pentru ultima oară căminul abandonat. Atunci a surprins-o deflagrația atomică. Când ceilalți s-au întors să o caute, n-au mai găsit decât o amprentă pe stâncă - a fost pur și simplu evaporată și impregnată în decorul de sare al reliefului.

Există oare o explicație? În prima mea carte *Die weiße Pyramide*, am vorbit pe scurt despre holocaustul atomic care s-a

Experimentul Pământ

petrecut pe 6 august 1945 în orașul Hiroshima. Ca un avertisment pentru generațiile viitoare, autoritățile orașului au amenajat un parc de comemorare, chiar în epicentrul exploziei și care cuprinde și niște ziduri aproape nevătămate. Pe ele se pot vedea contururile unor forme umane. Sunt urme ale jertfelor omenești ale acestei explozii de nedescris, care într-o fracțiune de secundă a evaporat niște ființe și le-a eternizat pe* pereți. Dar suficient de mult timp ca să lase imaginea macabră a unui om în momentul morții sale, un fel de fotografie făcută la minut.

Ofițerul britanic, J. Campbell, a făcut în anii douăzeci într-o regiune greu accesibilă din subcontinentul indian, o descoperire nu mai puțin bizară. Pe un perete, în parte glazurat, al unei curți interioare a unui oraș aflat în mijlocul junglei, el a găsit amprenta vagă a unei forme omenești.

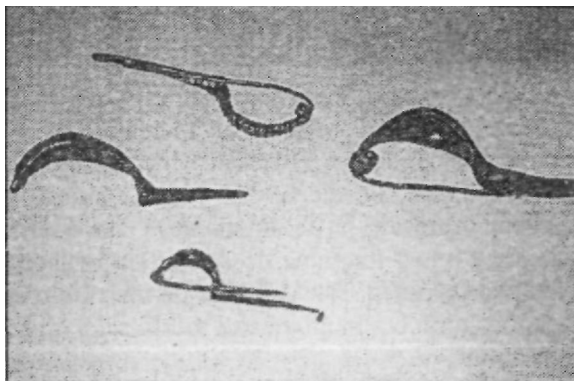
Numeroase alte victime, care ne amintesc cu umbrele lor pereții din Hiroshima și ruinele din vechea Indii, au avut oare o soartă identică?

Un soc în lumea științifică

Se spune în Cartea 1 a lui Moise că Avraam, fiind unchiul lui Lot, ar fi plecat în zori să vadă ce s-a întâmplat cu cetățile Sodoma și Gomora, de la care Dumnezeu și-ar fi întors fața. A constatat că din locurile acelea nu mai rămăsese nimic și doar un fuior de fum se mai înălța către cer.

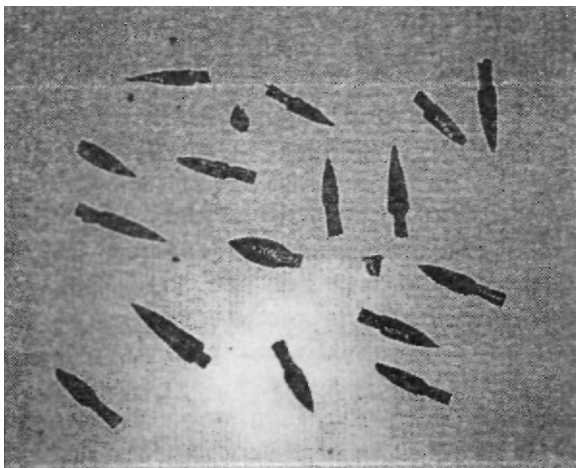
Trebuie să fi fost aceeași imagine, ca aceea din orașul port Hiroshima, după ce echipajul de pe bombardierul, US Air Force, „Enola Gay”, cu puțin timp înainte de răsăritul soarelui pe data de 6 august 1945 a lansat încărcătura ucigătoare. Acest ordin l-a dat președintele Harry S. Truman (1884-1972), după care - în fiecare seară - citea, înainte de a adormi, Biblia. Ar fi oare lipsit de respect să întrebăm ce capitol al Bibliei l-a inspirat să ducă la moarte instantanee 80000 de oameni?¹

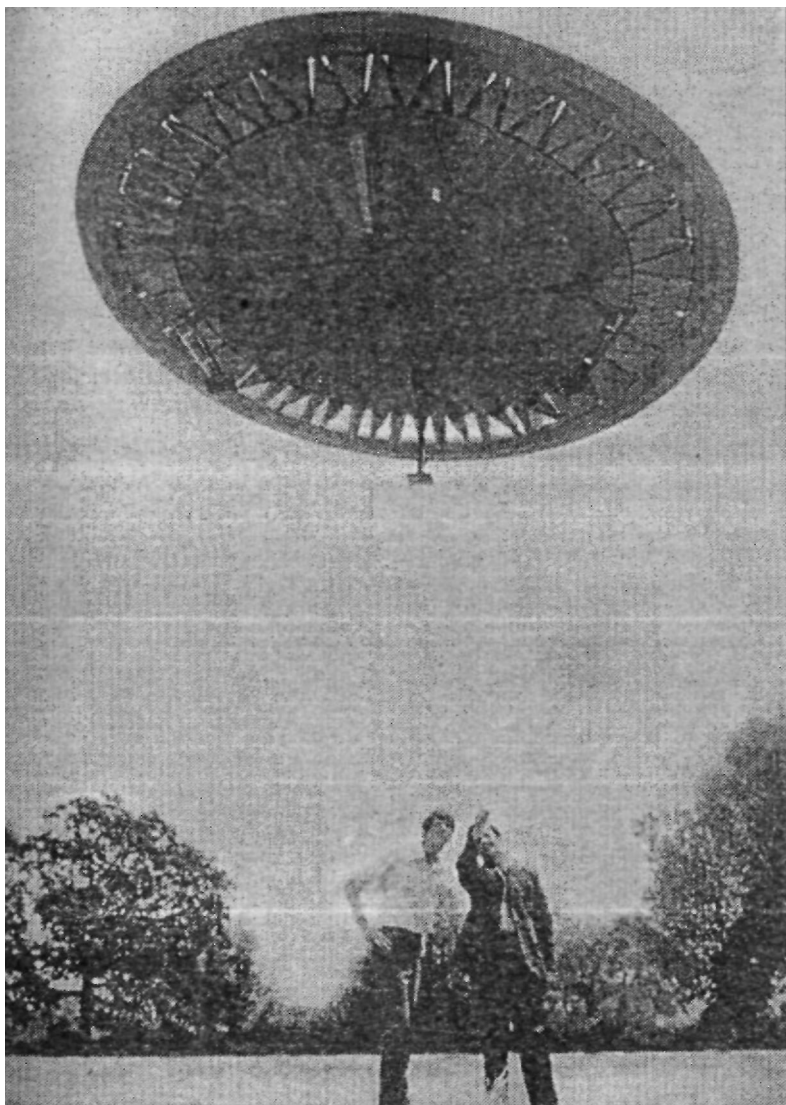
¹ Triburile semite s-au măcelărit în tot cursul istoriei lor, invocând de fiecare dată cuvântul lui Dumnezeu (n.red.).

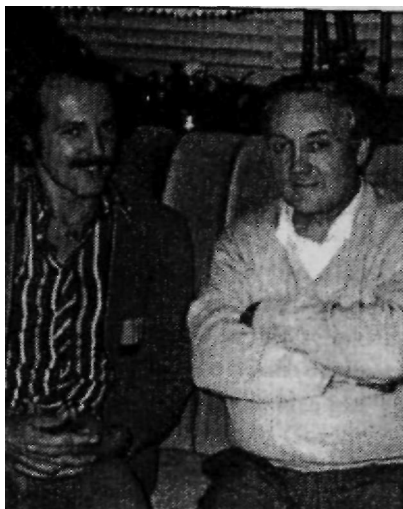
Aproximativ 3 000 de ani vechime. Ace de siguranță lucrate unele dintr-o singură bucată, altele nituite.

Vârfuri de suliță din metal. Nu au avut o apărare eficientă dacă pericolul a venit de sus! Au fost descoperite la Molpir.

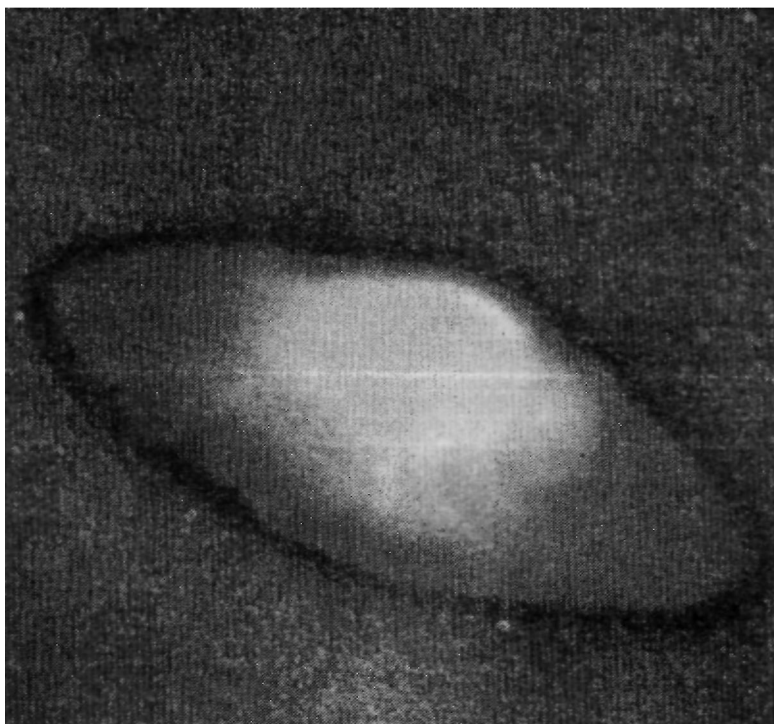

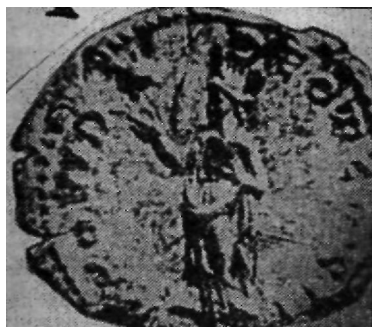
Discul de încercare al lui Searl, P-11. La 30 iunie 1968, acest model a străbătut distanța de 250 de kilometri între Reading și Cornwall într-un timp incredibil de două minute! Inventatorul englez a descoperit misterul modului de propulsie al OZN-urilor.

Herbert Schneider discută cu John Searl (dreapta), a cărui adresă a reușit să o descopere după cercetări enervante și dificile.

Acest OZN a fost fotografiat la 21 octombrie 1965 'deasupra statului Minnesota. Aceleași stranii lumini roșii se observă și la discurile de zbor ale lui Searl, la anumite viteze de rotație.

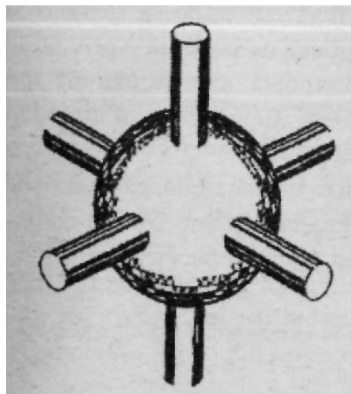
Pe această veche monedă din anul 193 e.n. se poate recunoaște un obiect deosebit (săgeată). Un satelit artificial?

Un obiect asemănător fotografiat în anul 1973 peste New Mexico - cu 1800 de ani mai târziu.

O reprezentare obținută pe calculator a unei sfere glazurate din deșertul Gobi, veche de 3000 de ani. Era un satelit al zeilor?

Corcitură antropomorfă unde te uiți cu ochii! Walter Jörg Langbein a fotografiat în Mahabalipuram (India) această creatură neobișnuită. Un experiment genetic al extraterestrilor?

Mai sus amintitul profesor rus, Agrest, a șocat în anul 1959 lumea academică, pentru că a găsit o interpretare modernă conținutului din Biblie, citat mai sus: „Locuitorii (din Sodoma și Gomora) au fost avizați să părăsească această zonă, să nu privească în direcția exploziei și să se ascundă după valuri de pământ sau după stânci. Explozia care a urmat, a format o coloană de fum și praf caracteristică, care se produce la exploziile atomice, a exterminat oameni rămași în urmă și a distrus lumea plantelor. Celor care în timpul exploziei nu au fost destul de departe, li s-a permis în urma unor reguli impuse de contaminarea radioactivă, să se stabilească în unele peșteri îndepărtate.”

Cum a devenit Lot un proscris?

„Deoarece lui îi era frică să rămână în Zoar și a plecat în munți cu cele două fiice ale sale, unde au locuit într-o peșteră (1 Moise XIX, 30)”. Conform interpretării biblice, fetele lui Lot au rămas însărcinate cu tatăl lor.¹

Distrugere atomică totală - dar de ce?

Se pare că ipoteza cea mai plauzibilă pentru distrugerea orașelor Sodoma și Gomora este detonarea unei încărcături termonucleare.

Nu este vorba despre un cutremur sau o erupție vulcanică, cum ar vrea anumite persoane să ne convingă. De unde să chemăm în această zonă un vulcan în ajutor? Regiunea ne prezintă - privită din punct de vedere geologic - o căldare erodată, care se extinde spre sud, dar vulcani nu se găsesc acolo. Dacă nu a fost focul din adâncuri, atunci el trebuie să fi venit de sus.

Dar nici ipoteza unui cutremur nu este plauzibilă, căci atunci ar trebui să fie vorba de fisuri și crăpături în pământ. Mai degrabă a apărut un abis al iadului care a înghițit oamenii păcătoși.

¹ Consanguinarea se mai practică și astăzi în unele comunități ultraortodoxe și creează în timp degenerescență (n.red.).

Experimentul Pământ

Să nu uităm de versetul 21 din prima carte a lui Moise: „De aceea vreau să cobor, să văd dacă după această larmă s-a terminat totul.” Această afirmație ne arată clar că nenorocirea a venit de sus.

Întrebarea pe care ne-o punem și care reflectă consecințele naturale, este motivul care a dus la distrugerea nucleară. De ce a trebuit o civilizație cu o inteligență foarte avansată să folosească arme atomice împotriva oamenilor care posedau doar arme de lovire și de străpungere?

Au făcut lucrul acesta din cauza unei amenințări iminente?

Pur și simplu de dragul experimentului? Este deja de mult bine cunoscut că autoritățile americane au făcut în anii patruzeci teste de radiație pe oameni care nu bănuiau nimic. Ca să testeze acțiunea asupra organismului uman, li s-a injectat unor persoane nonvoluntare un preparat pe bază de plutoniu, un element foarte radioactiv. Majoritatea persoanelor testate nu a supraviețuit acestor experimente îngrozitoare, murind de leucemie sau alte tipuri de cancer.

Profesorul Agrest - care trăiește din anul 1992 în Statele Unite și cercetează mai departe vechile scrieri ebraice susceptibile să ne ducă pe urmele „zeilor astronauti” - a spus deja în anul 1959: „Poate vizitatorii din univers au adus materialul nuclear de care nu mai aveau nevoie, după ce au atenționat locuitorii din orașe și din împrejurimi.” Aceste fapte care ne dau de gândit se regăsesc în legendele acelor popoare care au trăit în perioada aceea pe litoralul Mării Moarte.

Anticipând, pot spune că și eu susțin ipoteza unei distrugerii nucleare la Sodoma și Gomora, care este mult mai plauzibilă decât alte ipoteze. Dar eu nu cred că este vorba doar de un material fisibil aflat în exces. Pentru aceasta s-ar fi putut folosi nenumărate regiuni nelocuite.

Și pe deasupra în Biblie scrie explicit că numai Lot și familia sa, nicidecum ceilalți locuitori ai orașelor condamnate, trebuiau să fie salvați.

Ce secrete înspăimântătoare existau în sinistrele orașe de la malul Mării Moarte?

Cheia pentru soluționarea acestei enigme se află poate în starea în care se află localitățile indicate.

Un numitor comun!

Ce mai putem găsi în această regiune din Orientul Apropiat, care este până și în ziua de astăzi un butoi cu pulbere? Multă sare și mai mult nisip într-un deșert care pare fără de sfârșit. Este un loc nemaipomenit pentru construirea unui lagăr de exterminare pentru oameni aduși din toată lumea.

Această presupunere își găsește o susținere logică: în minte sau mai degrabă pe hartă - dacă tragem cu compasul un cerc cu diametrul de 1000 de kilometri, locul acesta groaznic se află exact în centrul unor culturi destul de avansate, care s-au dezvoltat în această regiune.

- cultura sumeriană în țara celor două fluvii (Mesopotamia)¹
- foarte înaintata cultură egipteană în imperiul faraonilor, pe malul Nilului
- împărăția hitiților din partea estică a Asiei Mici, pe teritoriul actual al Turciei
- și în sfârșit cultura cretană, de fapt străvechea civilizație minoică, ale cărei puține vestigii sunt prezentate turiștilor din ziua de astăzi pe insula Creta.

Există aici un numitor comun? Eu sunt sigur că îl voi descoperi. În aceste culturi s-a format un adevărat cult pentru corcitură, aberații genetice și alte ființe monstruoase înfiorătoare.

Să începem cu cea mai apropiată regiune: Egiptul. Acolo erau divinizate creaturi de origine zeiască, care păreau să fi apărut,

¹ Conform tuturor datelor și interpretărilor acumulate, civilizația sumeriană, apărută practic din neant, este focarul din care s-au răspândit cunoștințele de bază - toate civilizațiile mediteraneene au puncte comune și chiar o anume recurență culturală (n.red.).

Experimentul Pământ

precum cele ale doctorului Frankenstein, din întineric. Eusebius, episcop de Caesarea în Palestina și recunoscut istoric (263-339 e.n.), ne spune într-una din cronografiile sale:

„Și erau alți monștri, din care o parte s-au creat singuri, și aceștia au plămădit ființe înzestrate cu două aripi, apoi altele cu patru aripi și două fețe, un corp cu două capete, femei și bărbați, care aveau două sexe, masculin și feminin în același timp (hermafrodit) după aceea și alți oameni, cu coapse de capre, cu coarne pe cap, și alții, cu picioare de cal; alții cu o formă de cal la partea din spate și cu un bust uman în față, care aveau forme de centauri și au zămislit și tauri, cu cap de om...”

În timpul său, episcopul Eusebius a găsit aceste cunoștințe în însemnările unui preot egiptean pe nume Manetho. Acesta i-a spus, că zeii au coborât atunci pe pământ să instruiască oamenii. Și zeii au lăsat să apară aceste corcitură de diferite feluri care au fost desemnate ca fiind „animale sfinte”.

Ce creaturi îngrozitoare au părăsit laboratorul genetic al unor experimentatori paleoastronauți, cărora le plăcea să se joace de-a zeii? Și cu ce scop au desăvârșit străinii aceste experiențe?

Vechii egipteni au avut un cult dezvoltat al mumificării. În afara celor bogați și puternici, care sperau să se reîntoarcă la viață, egiptenii au mumificat practic în serie tot ce avea două, patru sau mai multe picioare, tot ce putea înota sau zbura. Au fost mumificate pisici, cărăbuși și crocodili, chiar pești și, natural, păsări de tot felul. Totul cu excepția navelor cerești, dar nici aici nu sunt așa de sigur. Cine știe încă exact ce mai acoperă nisipul deșertului, în străvechea țară de pe Nil?

Blestemul veșnic

Vechii egipteni au conservat pentru eternitate și așa zișii tauri sacri, simbolul puterii faraonice dată de zeul "Apis". Pentru aceasta ei au creat în *Sakkara* așa-numitul *Serapeum*, care era o uriașă necropolă subpământeană în care se aflau sarcophagele cele mai mari

din lume. Acești coloși sunt construiți din granit, care a fost adus de la Assuan, aflat la o depărtare de o mie de kilometri de Sakkara. Greutatea lor este de 70 până la 100 de tone, chiar capacele lor au 20 până la 30 de tone! Alte încăperi funerare cu boltă megalitică, care conțineau sarcofage de taur, există la Heliopolis, în Baqarie și la Abusir lângă Gizeh¹. Ce au conținut cândva mumiile, ne povestesc arheologii precum și armata de ghizi, de care nu poți să scapi în Egipt. Realitatea este complet alta. Când au fost deschise, unele sarcofage, erau goale sau conțineau o masă informă care mirosea greșos, formată dintr-un fel de bitum amestecat cu milioane de mici așchii de oase.

Aici totul devine misterios! De exemplu, în camerele cu tavanul boltit s-au găsit două mumii de taur respectabile. Așa s-a crezut mai întâi pentru că printre bandajele intacte, se mai găseau cele două coarne. Când s-au desfăcut cu atenție corpurile impunătoare, surpriza a fost totală. Ce părea de afară să fie mumia perfect îmbălsămată a unui taur, în realitate nu era altceva decât un amestec de fragmente de oase de la diferite ființe, ținute împreună de un bitum rău mirositor, totul înfășurat într-un bandaj de in lung de kilometri.

De ce s-au construit sarcofage de granit mai grele și mai sigure decât pentru orice seif de bancă? Deoarece s-a făcut o risipă așa de mare de muncă, sarcofagele trebuiau să ne lase o moștenire importantă². Erau oare rămășițele unor ființe nereușite ale experiențelor manipulării genetice?

Arheologul francez Auguste Mariette, care a descoperit serapeumul mai sus amintit în anul 1852, a găsit pe bolta încăperii, o inscripție dedicată taurului sfânt. „Tu nu ai nici un tată, tu ești creat de cer”. Și Herodot (484-424 î.e.n.), cel mai vechi istoric grec,

¹ Localitățile menționate se află în jurul perimetrului monumental de la Gizeh (n.red.).'

² Sau să ne transmită un mesaj deosebit de important legat de cultul respectiv (n.red.).

Experimentul Pământ

a scris pe această temă: „Taurul Apis are următoarele semne: este negru, pe frunte are o pată albă în formă de pătrat, pe spinare are desenat un vultur, coada are păr dublu față de alte animale, și sub limbă se recunoaște imaginea unui gândac.”

Este oare o fantezie arhaică a bătrânului istoric? Este o varietate naturală? Sau sunt mutanți din laboratorul tehnicienilor geneticieni extraterestri? Se poate specula mai departe această idee.

După ce extraterestrii s-au întors după mult timp pe planetă, au rămas multe asemenea corcitură, create artificial pe pământ. De ce să le fi luat cu ei străinii? Loc era puțin în nava cosmică și poate că aceste creaturi erau agresive (Când s-a reușit într-un laborator genetic să se încrucișeze două rase de albine, a rezultat o albină de o agresivitate foarte mare, de care a învățat să se teamă jumătate din America. S - a născut albina ucigașă). Așa au răspândit aceste ființe monstruoase frica și groaza pe pământ, până când, în sfârșit, au murit toate.

Atunci s-au luat resturile animalelor moarte, s-au tocat oasele acestora și s-au amestecat cu bitum. Ceea ce a rezultat a fost introdus în sarcofage de granit, și s-a așezat un capac de treizeci de tone deasupra conținutului nefast, închizându-l ermetic. Niciodată aceste creaturi ale tehnicii genetice ale zeilor nu vor mai răspândi frica și groaza. Sfârșimarea resturilor a potolit angoasa oamenilor terorizați. Ei' au fost blestemați pentru veșnicie!

1995: Eroarea mamei natură

În timp ce scriam acest capitol, mi-a ajuns pe masă un articol din presa cotidiană. El se ocupă de un subiect fierbinte care, „mulțumită” eforturilor Uniunii Europene (UE), s-ar putea în adevăratul sens al cuvântului, să devină un subiect fierbinte. Alimentația îmbunătățită genetic „(Novel-Food)” produsă prin

¹ Creaturile hibride trebuiau izolate, pentru eternitate: damnate prin ritual și aneantizate fizic (n.red.).

modificări genetice directe efectuate la microorganisme, plante și chiar animale¹.

„Ce sună astăzi ca o poveste, mâine poate să devină realitate” - era motto-ul unui serial științifico-fantastic german din anii șaizeci. Se pare că ficțiunea de ieri poate să devină realitate! S-ar putea ca Uniunea Europeană să ne dea, printr-un decret, aceeași mâncare „europeană” în farfurie, care să prezinte „numai” câteva mici deosebiri.

Dar se aud deja voci care atenționează. Într-o broșură a unei organizații centrale de protecția consumatorului din Saxonia de Jos, Baden-Wurttemberg și Hamburg a apărut întrebarea, dacă nu va avea loc un transfer genetic între microorganismele (manipulate genetic) din mâncarea noastră și bacteriile din intestine. Cine mănâncă iaurt cu organisme vii modificate genetic nu știe dacă în acest fel, vreuna din informațiile dobândite nu ar putea „sări” la flora intestinală. Cazul devine problematic dacă microorganismele manipulate genetic ar putea conține o genă, rezistentă la antibiotice. Un alt câmp larg pentru controverse sunt alergiile. Dacă se scot anumite elemente genetice din mâncare, la care oamenii fac alergie, s-ar putea produce alte alimente pe care noi nici nu putem să ni le imaginăm, dar care ar crea complicații inimaginabile.

Aceasta este o muzică a viitorului? În nici un caz; este mai degrabă o realitate depășită. Vreau să explic pe scurt o schimbare de gene la plante.

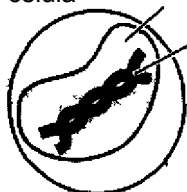
Unei plante i se prelevează câteva celule. În nucleul celulei este conținut materialul genetic al ADN-ului (acid dezoxiribonucleic). O genă străină cu o proprietate dorită este apoi inclusă în lanțul ADN. Aceasta se poate face prin bacterii sau virusi (taxiuri genetice), sau direct prin injectare în nucleul celulei. Prin acest transplant genetic, celula a învățat ceva nou, ea poate acum să îndeplinească o nouă

¹ Un experiment reușit de inginerie genetică prin donare este deja de notorietate publică: oaia Dolly (n.red.).

MANIPULĂRI GENETICE

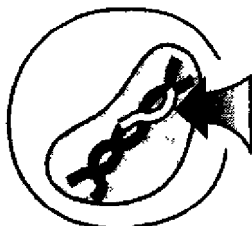
Prezentare schematică la o plantă

celulă nucleu

ADN conține gene cu informații
moștenite

1) Primul pas: se prelevează de
pe o plantă celule specifice.

2) Al doilea pas: este introdusă
o genă nouă cu proprietățile
dorite. Aceasta se realizează
prin bacterii sau viruși („Gen-
Taxi”)¹ prin însămânțare sau
introducere în ADN-ul
celulei.

3) Rezultatul: după această
însămânțare celula a învățat
ceva nou. Acum poate să
îndeplinească noi funcții.

4) Înmulțirea: Prin culturi celulare, plantele se înmulțesc
păstrând noile proprietăți câștigate².

Fig. 8. *Muzică a viitorului? Nicidecum. Manipulările genetice sunt deja realitate trecută. Și aceste încercări nu se fac, din păcate, numai pe animale.*

Gene de transfer sau transport (n.red.).

² În timp viabilitatea noilor specii se pierde prin consanguinare, fiind necesară reîmprospătarea patrimoniului genetic. Aceasta este principala funcție a biotopului natural terestru (n.red.).

celula a învățat ceva nou, ea poate acum să îndeplinească o nouă funcție.

Iar cine crede că acest gen de experiențe s - a limitat doar la cartofi, ciuperci și iaurt, este naiv. Deja încă din anul 1987 tehnicienii în genetică din Statele Unite, au creat o încrucișare între o oaie și o capră. Nici o altă știință nu a făcut în ultimii ani atâtea progrese uriașe precum tehnica genetică. Curând cercetătorii vor fi în stare să reconstruiască „cărămizile ADN" umane¹.

De asemenea în Creta și Sumer...

Turistul dornic de odihnă ajuns pe insula grecească Creta, încântat de peisaj și soarele darnic, nici măcar nu bănuiește că în timpuri străvechi și aici s-au experimentat manipulări genetice, care au condus la nașterea unor creaturi monstruoase.

Din legendele grecești aflăm despre minotaur, un monstru cu corp de om și cap de taur. Minos, mitologicul rege al insulei Creta, nu a fost în mod cert bucuros când soția sa, prin bunăvoința zeului Poseidon, a făcut dragoste cu un taur². Rezultatul acestei uniri - după mitologia greacă și amintirile pe care le avem despre experiențele genetice înfiorătoare ale zeilor - a fost Minotaurul.

El a crescut și a devenit un pericol permanent pentru cei din jurul său. Așa că regele Minos l-a însărcinat pe maestrul său în construcții, Dedal, să construiască sub capitala Knossos un labirint, unde urma ca monstrul să fie încuiat și să i se dea regulat drept hrană tinere ființe umane.

Doar prin intervenția curajosului erou mitologic Tezeu (ajutat de Ariadna), care a pătruns în labirint și a răpus temuta făptură - tot

¹ Este vorba despre harta genomului uman (n.red.).

² Mitologia greacă amintește despre un obicei al marelui hegemon Zeus de a se preschimba în forme animale pentru ademenirea muritorilor: în cazul de față un taur (n.red.).

Experimentul Pământ

mai lăcomă în ultimul timp -- au reușit oamenii să scape de tributul de sânge uman plătit până atunci.

Și în mitologia hitită - un popor indo-german, stabilit aproximativ acum 2 000 de ani înaintea erei noastre în partea estică din Asia Mică - au existat corcitură și alte nebunii genetice.

Reproducerile lor se pot vedea în muzeul hitiților din metropola turcească Ankara.

În același areal este situată și țara celor două fluvii (Mesopotamia). Tăblițele grafice sumeriene și asiriene, pereți de templu și stele funerare ne arată sute de figuri cu genii înaripate, sfînși, animale cu capete de om și alte creaturi de coșmar. O stelă funerară deosebit de frumoasă este aceea care îl venerază pe regele legendar al asirienilor Assurbanipal II (668 - 626 î.e.n.). Ea este expusă astăzi la muzeul britanic din Londra și ne arată cum și ce fel de comori au fost adunate din campaniile militare și din jefuirea cetăților cucerite. Lângă saci și butoaie pline erau și ființe vii, lângă elefanți erau și creaturi fabuloase. Unul dintre soldați aduce drept captură o creatură asemănătoare cu o maimuță care poartă pe umeri un cap omenesc. Altul duce de zgardă o vietate de mărimea unui câine ciobănesc. Aceasta se sprijină pe niște picioare omenești, posedă un cap și mâini omenești, și are coada unui animal sălbatic.

Putem - pentru comparație - să facem un scurt popas în Orientul Îndepărtat. În muzeul Shaanxi Historical Museum din Xian am fotografiat niște ființe hibride având forme deosebite. De exemplu, am găsit o figură de mărimea unui câine, făcută din bronz, care are pe spate un pieptene cu dinți ascuțiți, care seamănă mai degrabă cu un stegosaurs din mezozoic (220-60 milioane de ani î.e.n.). Se pare că și „zeii cei galbeni” din China au făcut experimente genetice, cu mare plăcere.

***Lagărul morții creat de zei
și povestea unei zile apropiate***

Să ne întoarcem în spațiul preasiatic. După această trecere sumară prin istoria culturală a egiptenilor, cretanilor, hitiților, asirienilor și sumerienilor, le va fi mai clar cititorilor ce speculații îndrăznețe vreau să expun în continuare. Se crede că extraterestrilor care au provocat mutații genetice, nu le-a scăpat nici o specie. Ei au vrut poate să optimizeze creaturile hibride pentru viața pe pământ. Probabil au avut și plăcerea experimentării. Să vedem acum ce ar putea fi posibil.

Într-o zi ei au ajuns, în adevăratul sens al cuvântului, la necesitatea de a distruge acea masă ne-omenească. Poate că voiau să se întoarcă de unde au venit. Sau poate aceste creaturi artificiale, având din zi în zi o agresivitate crescută, ar fi putut deveni periculoase pentru specia inteligentă favorizată, cea a omului, deja ajunsă la un grad ridicat de cultură.

Astfel au amenajat străinii din univers, în deșertul de la marginea Mării Moarte, un lagăr principal de nimicire. Cum se poate vedea foarte clar în harta alăturată, acest loc este situat central față de toate civilizațiile amintite. Din acele locuri numite mai sus au fost deportate acele creaturi nereușite la Sodoma și Gomora, unde au fost internate. Iar în final a fost pusă în funcțiune mașinăria de nimicire.

Acesta ar putea fi motivul pentru care la sumerieni, cretani, asirieni și hitiți s-a auzit despre aceste creaturi manipulate genetic și s-a văzut pe diferite desene forma lor, dar la săpăturile efectuate nu s-au găsit relicve. Dar nu oficial. Se pare că în Egipt au scăpat de la deportare câteva asemenea creaturi. Aceasta se demonstrează prin puținele descoperiri ale ființelor cu spinarea în formă de fierăstrău; precum cele așezate pe uriașele sarcofage asigurate împotriva jefuitorilor de morminte.

Și ce s-a întâmplat cu majoritatea monștrilor creați de zei?

Experimentul Pământ

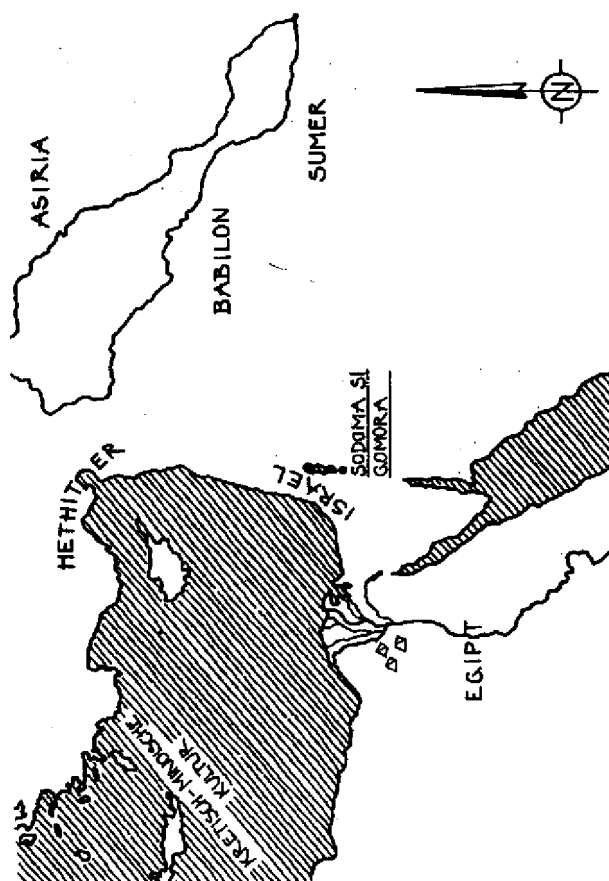

Fig. 9. Harta ne arată localizarea unor acțiuni de o Consecvență înfricoșătoare: Sodoma și Gomora a fost un lagăr de exterminare. Holocaustul atomic a servit probabil la distrugerea ființelor manipulate genetic, care au ieșit din laboratoarele cercetătorilor extraterestri!

Hartwig Hausdorf

Era o dimineată însorită, asemănătoare cu acel 6 august 1945, care promitea să fie o zi frumoasă cu soare strălucitor. Și cu adevărat „strălucitoare”, din păcate având o semnificație mult mai reală, chiar apocaliptică. Doi membri ai unui comando de intervenție rapidă l-au evacuat pe Lot, împreună cu nevasta și cele două fiice ale sale, din zona periculoasă. Nu cu mult mai devreme; cei pentru care s-a întreprins această misiune de salvare au fost greu de urnit din loc și așa timpul a devenit neîndestulător.

Bomba a fost activată. Temporizatorul pentru declanșarea ei nu mai putea fi oprit. Apoi exact la timpul calculat, încărcătura nucleară a explodat. Un tunet asurzitor a întrerupt liniștea dimineții și coloana de fum și foc, rapidă și ascendentă, cu forma caracteristică de ciupercă, a urcat. Părea că plouă cu sulf și foc. În fracțiuni de secundă temperatura a crescut foarte mult din fulgerul atomic, a pulverizat toate creaturile care s-au găsit în epicentrul acestei deflagrații înfricoșătoare.

Sodoma și Gomora deveniseră mai mult cenușă. Aici s-a terminat, într-un infern cuprins de flăcări, ceea ce au început în laboratoarele lor tehnicienii genetici, veniți din cosmos.

8. Descoperiri incredibile în podișul Anzilor

În cei patruzeci și unu de ani ai existenței mele pământești, mi-au trecut prin față o mulțime de lucruri incredibile, care m-ar putea pune în conflict cu modul de receptare actual asupra imaginii lumii.

Am fost de mai multe ori la înăbușitoarele „Piramide ale inscripțiilor” la Palenque în Mexic. Și am coborât numeroasele, periculoasele și alunecoasele trepte, până să stau în fața unei plăci de mormânt devenită între timp celebră, care pare să reprezinte o scenă sugerând un cosmonaut și vehiculul său. Dacă stăm să judecăm fața acestei relieve fără idei preconcepute, atunci interpretarea unui realism fantastic pare cea mai plauzibilă ipoteză.

Am fost și la piramidele din Gizeh, al căror mod de construcție ne-ar putea și astăzi ridica dificultăți de netrecut.

În capitala provinciei chineze Changsha am stat uimit în fața unei hărți care avea o vechime de 2200 de ani, care după spusele unui arheolog chinez de cel mai înalt rang¹, era o fotografie din satelit - făcută cu mii de ani în urmă de un corp zburător extra-terestru, care a fotografiat pământul de pe o orbită circumterestră.

Last but not least, o încăpățănare înnăscută m-a condus într-o zonă interzisă din China. Acolo ni s-a permis, după o tăcere lungă de decenii, să vorbim în sfârșit despre existența numeroaselor piramide din China. Am descoperit zeci de construcții misterioase

¹ Politic (n.red.).

acoperite de vălul uitării. Despre ele se vorbește acum în lumea întreagă, chiar și într-o revistă oficială în China.

În aerul rarefiat din podișul Anzilor bolivienei, la 4000 de metri peste nivelul mării, totul este un pic altcumva.

De două ori am fost, până acum, într-unui din cele mai misterioase lăcașuri de pe planeta noastră. Am fost prima dată în toamna lui 1993, a doua oară în februarie 1996, împreună cu doctorul Johannes Fiebag, cel mai renumit cercetător al fenomenului OZN din spațiul lingvistic german. Pentru nici unul dintre noi nu a fost prima vizită în locurile misterioase Tiahuanaco și Puma Punku - două zone civilizate a căror origine se pierde în negura timpurilor.

Tiahuanaco - o enigmă la capătul lumii

Nici un om - după cum spun legendele - nu a văzut Tiahuanaco altcumva decât în ruine, deoarece zeii au construit această cetate într-o singură noapte. Peste aceste ruine, care trebuie să aibă o vechime de neimaginat, persistă ceața trecutului și mistere de nepătruns.

Elemente de construcție grele de câteva tone, făcute din roca cea mai dură, delimitează templul denumit și Kalasasaya. În ultimii ani, anumiți arheologi foarte activi au comis niște păcate de neiertat. Spațiile dintre masivii monoliți au fost umplute complet cu cuburi de piatră. Așa s-a reconstruit un zid, care în vechime nu a existat niciodată. Chiar și profanii observă cum unele pietre par a avea un amplasament nefiresc în zid¹.

În cea de-a doua carte a lui Erich von Däniken, *Întoarcerea la stele*, am reușit încă să mai admirăm acești monoliți înalți de până la zece metri, având greutatea de mai multe tone. Aceste imagini -

¹ Tiahuanaco în forma inițială nu mai există decât prin dispunerea arhitectonică monumentală. Datarea arheologică provoacă nedumerire: aprox. 20000 ani î.e.n. (n.red.).

Experimentul Pământ

din cauza osteneții unor „meșteri arheologi” - aparțin acum trecutului.

Oare cine păzește aceste relicve unice ale trecutului nostru de arheologii lipsiți de scrupule?

Despre așa numita „Poartă a Soarelui” de la Tiahuanaco s-a scris mult, fotografia ei fiind prezentată în nenumărate cărți. Pe partea din față a acestei porți au fost dăltuite 48 de figuri, care îl flancau de o parte și de cealaltă pe Marele Zeu Zburător. Nici un arheolog al zilelor noastre nu a reușit să dea o explicație plauzibilă acestor figuri de pe Poarta Soarelui, înaltă de trei metri și lată de patru metri.

Autorul francez Robert Charroux, decedat cu puțin timp în urmă, a crezut că poate să găsească o interpretare fantastică pentru frizele de pe partea din față a porții soarelui. În această istorioară este vorba despre zeița Orejona, care a venit de pe planeta Venus. Ea S-ar fi împerecheat cu un tapir și din această unire deosebită s-ar fi născut omenirea noastră.

Eu nu știu dacă Charroux a crezut cu adevărat în această poveste obscură, dar eu am mari îndoieli. De exemplu, nu înțeleg de ce trebuie să găsim o soluție prin asemenea fantasmagorii - realitatea, care s-a petrecut și se mai petrece sus pe Altiplano, este mult mai fantastică.

Ceva mai credibil sună încercările de rezolvare pe care le-a elaborat profesorul Hans Schindler-Bellamy. El crede că cele 48 de Petroglife reprezintă desenul tehnic codificat al unui calendar, ce ajunge cu 22000 de ani înapoi în trecut¹.

Arheologii nu sunt în totalitate de acord cu această datare... Dar eu nu am să înțeleg niciodată de ce Poarta Soarelui este fotografiată mereu numai din față. Partea din spate care este făcută dintr-un

¹ Ansamblul figurativ se potrivește în mod echivalent cu anul venusian folosit de civilizațiile precolumbiene (aprox. 260 zile terestre), în principal cea olmecă. Petroglifele de pe Poarta Soarelui au scos la iveală o variantă mult mai veche de 225 de zile (n.red.).

Hartwig Hausdorf

singur monolit este mult mai interesantă. Să fie oare acesta motivul pentru care împrejurul porții soarelui s-a așezat un gard de sârmă ghimpată, ca vechea imagine asupra lumii susținută de arheologia clasică să nu aibă de suferit? Eforturile de prelucrare la aceste roci foarte dure sunt fantastice. Aici a existat o tehnologie care depășește orice motivație. Șanțulețele, canturile și unghiurile sunt așa de exact prelucrate, ca și cum ar fi trasate cu liniarul - sau mai bine spus tăiate cu laserul. Nu se poate vedea nici cea mai mică greșeală. Totali este prelucrat la milimetru!

Cum ar fi putut indienii aymara, care după spusele arheologilor sunt creatorii acestor construcții fantastice, să prelucreze cu unelte lor convenționale această rocă, care are o duritate apropiată de cea a oțelului? Noi, oamenii moderni, folosim pentru aceasta unelte cu laser dirijate de calculatoare. Vă rog să mă scuzați, dar inteligenții noștri arheologi consideră că cei care au construit lăcașul nu cunoșteau pentru confecționarea uneltelor lor alt metal decât cuprul., respectiv arama. Poate ar fi bine, ca pedeapsă, ca arheologii să fie nevoiți măcar o dată să execute lucrări de restaurare la unul din monumentele nenumărate care există în această zonă, folosind aceleași unelte străvechi.

O bază cosmică străveche?

Dacă încercările de explicație tradițională pot fi refuzate lejer pentru Tiahuanaco, la lăcașul de la Puma Punku care este situat la o distanță de un kilometru în linie dreaptă, devenim muți de uimire. Ne aflăm aici - eu nu pot să descriu asta altcumva - în fața ruinelor unei baze de lansare. În lung și în lat stau nenumărate elemente de construcție gigantice, care dau unui vizitator impresia că are de-a face cu semifabricate din beton. Dar ele nu sunt din beton, ci dintr-o rocă vulcanică foarte dură, andezit sau diorit. Ele au aceeași duritate cu granitul.

Dacă Tiahuanaco ne lasă un semn mare de întrebare, Puma Punku din contră, ne inspiră teamă.

Experimentul Pământ

Cine a construit, în această pustietate, la capătul pământului, în aerul rarefiat din munții Anzi, care ne face să respirăm cu greu, o instalație gigantică? Și cu ce scop?

Cel care a urmărit serialul de televiziune de succes al lui Erich von Däniken „Pe urmele celor puternici”, își mai poate aduce aminte de animația realizată pe calculator cu elementele de construcție de la Puma Punku. Astfel ajungem pe urma unor lucruri incredibile. Dacă aceste elemente disparate sunt asamblate într-un mod anume, se formează un sistem genial de construcții! Cine, mai întreb eu încă o dată, sunt de fapt constructorii lăcașurilor pe care le avem în vedere?

Indicator pentru o bază logistică¹

Cine mai afirmă aici că nu este vorba despre o tehnologie foarte înaltă, oi dimpotrivă susține ideea răsuflată a unor lăcașuri de cult, acela trebuie sfătuit să-și procure un baston alb. Sau și mai bine, un câine dresat care conduce orbii. Atât de evidentă este dotarea tehnică, în special la elementul de construcție, pe care l-am redat în fotografia de la pagina 165. O pictogramă modernă care indică utilizatorilor instalației că înăuntru se află un echipament important. Curiozitatea se poate vedea în stânga indicatorului.

Ce a fost ascuns oare în acea deschizătură practică în mod precis, delimitată de săgeata indicatoare? Eu personal cred - indicații suplimentare veți primi pe parcursul capitoului - că era vorba de o aparatură acționată de o energie de înaltă frecvență. Aceste aparate erau bine protejate împotriva capriciilor vremii și mai ales împotriva unor vizitatori nepoștiți, într-un bloc monolitic prelucrat din piatră dură. Această deschidere largă pare să fie ceva asemănător cu o trapă care închide întreaga unitate spre exterior. Și săgeata indicatoare, care nu putea trece așa de ușor neobservată, nu

¹ În textul autorului german se fac numeroase referințe la tehnica modernă de luptă (n.red.).

era altceva decât o pictogramă, un semnal de avertizare pentru echipa de întreținere a întregii instalații.

Cu siguranță că aparatura dinăuntru prezenta un pericol pentru viața oamenilor. După ce vizitatorii necunoscuți au scos din uz această bază logistică în podișul înalt din Anzi, ei și-au recuperat aparatura. Posibil să fi avut nevoie de ea pentru călătoria de întoarcere în adâncurile universului, sau pentru o altă misiune.

Există oare și alte relatări despre existența unor sisteme de observație similare în misteriosul platou al Anzilor bolivieni?

Acul busolei se mișcă înnebunit!

Există o serie de indicii surprinzătoare, că aceste construcții de piatră misterioase aveau rolul de a proteja aparatele care lucrau în curenți de înaltă frecvență. La această concluzie am ajuns la sfârșitul lui februarie 1996. Încă o constatare în plus. Cu toate că arheologii spuneau că este vorba despre niște conducte de apă, Erich von Däniken arăta deja în anul 1969 că aceste semi-țevi erau mai degrabă o protecție pentru cablurile de transmisie energetică. Lui i s-a părut curios că a rămas numai partea de sus a acestor țevi enigmatice. Dacă era vorba într-adevăr de apeducte, atunci mai degrabă s-ar fi putut renunța la partea de sus și nu la cea de jos. Dacă Erich von Däniken are dreptate, prin această descoperire s-ar putea închide cercul.

Pe data de 25 februarie 1996 mă aflu cu mai sus amintitul doctor Johannes Fiebag și cu un grup de cititori într-un loc misterios. Prietenul nostru berlinez Wolfgang Siebenhaar - poate nu cu totul întâmplător - avea în bagajul său o busolă. I-am cerut să-mi dea busola și am așezat-o pe unele din blocurile cele mai mari de la Tiahuanaco. Deodată - nu mi-a venit să cred ochilor - acul busolei a început să se miște în cutia sa. În unele locuri acul se mișca cu o violență neobișnuită. Aceasta era ceva nou, până acum nimeni nu dăduse atenție la așa ceva!

Experimentul Pământ

Busola lui Wolfgang nu era un caz izolat; când am așezat alte două, trei instrumente, toate arătau același efect.

Am devenit curios și m-am lansat într-o serie de încercări repetate. Acest fenomen de deviație l-am putut observa la toate elementele de construcție și la toți monoliții. Acest lucru l-am constatat în special la mai sus amintitele părți semifabricate, care au fost dispuse aparent fără nici un scop într-un singur rând. Arheologii nu au înțeles rostul acestor instalații străvechi, dar deoarece nu au vrut să se lase mai prejos, au construit din nenumăratele pietre câteva ziduri de reconfigurație minuscule¹.

După cum se prezintă, toate elementele de construcție au fost expuse acolo la o energie de frecvență foarte înaltă. Incredibile au fost rezultatele pe care le-am constatat la un megalit cumva ascuns în complexul din Puma Punku. Aici se poate demonstra experimental un fenomen interesant.

În acest bloc de granit numărăm de la stânga la dreapta cinci adâncituri egale, care - cum ar putea fi altcumva - sunt prelucrate foarte exact. Și astăzi poți să-ți tai degetele în canturile lor ascuțite. Așez busola în prima adâncitură din stânga și observ o deviație de cinci grade. Mi-am spus că trebuie să fac o probă și în a doua canelură. Zis și făcut: de data aceasta deviația a fost de exact zece grade.

5... 10... 20... 40... 80!

Ce lucru deosebit, m-am gândit eu, când am așezat instrumentul în următoarea nișă, a treia de la stânga. Nu mi-am mai revenit din uimire. De data aceasta deviația era de exact 20 de grade!

Ce s-a întâmplat oare în aceste locuri înfiorătoare, uitate de lume? Uimirea mi-a fost și mai mare când am așezat busola în

¹ Pentru lucrările de conservare și protecție se folosesc în arheologie anumite centuri de bordură (n.red.).

următoarea adâncitură și am constatat o deviație de 40 grade. Și nedumerirea a atins superlativul când am introdus instrumentul în ultima adâncitură la capătul din dreapta al blocului monolit, unde deviația s-a dovedit a fi exact de 80 grade, după cadranul busolei.

Spus mai concis: adânciturile dublează succesiv deviația acului busolei. Acesta este, nu pot să mă exprim altcumva, un lucru total nefiresc. Și cu toate acestea, fenomenul se poate constata prin măsurări repetate, oricând!

Ce ar fi putut conține acel element de construcție misterios, este o enigmă; aici putem face numai speculații. Ipoteza care sună cel mai plauzibil este acceptarea existenței unei aparaturi care se poate compara în sensul cel mai larg al cuvântului cu un transformator. Un transformator - cine nu îl cunoaște de la trenulețul electric? - are rolul de a schimba tensiunea. Tensiunea electrică din partea primară este transformată și este preluată de un circuit secundar la o valoare stabilită.

Aici cred că au fost cuplate în serie cinci transformatoare care au lucrat timp îndelungat în acești suporți megalitici. Au lăsat un efect electromagnetic, care este măsurabil și în ziua de astăzi¹. Aceste deviații ale busolei ne pun pe gânduri. Geologii știu că este posibilă o magnetizare naturală, care apare în special la rocile de adâncime. Aceasta se bazează pe afirmația că microelementele magnetice s-au orientat acolo înainte de răcirea rocilor. Savanților le-a fost imposibil, în funcție de așezarea magnetică a rocilor, să le pună în legătură cu schimbările repetate ale câmpului magnetic al pământului în decursul erelor geologice.

Dar ce am putut observa la nenumăratele elemente de construcție de la Tiahuanaco și Puma Punku, cu tot bunul meu simț, nu se poate pune pe seama unui magnetism natural. Acolo a fost cu totul altceva. Au avut nevoie vizitatorii noștri extraterestri, pentru bazele lor, de atât de multă energie?

¹ Magnetism remanent (n.red.).

Experimentul Pământ

Ghidul nostru, care vorbea germana, urmărea cu un interes vădit ceea ce făceam eu cu busola. Am putut observa că aceste anomalii magnetice pot fi măsurate și în acele locuri unde au aterizat sau au fost văzute obiecte zburătoare neidentificate.

Prin afirmația de mai sus am pornit pe o pistă neașteptată. Domnul Reinaldo, translatorul nostru, nu părea să fie deloc dezinteresat de această tematică. El ne-a relatat despre toate comisiile care s-au perindat în ultimii ani printre ruinele din podișul Boliviei, ba mai mult, el ne-a aranjat un interviu cu o martoră locală, care a trăit pe propria-i piele o întâlnire de gradul trei.

Se reîntorc zei în Tiahuanaco?

Gloria al Diaga Cortez este chelnerița unui mic restaurant numit „La Cabana”, aflat la o mică distanță de ruinele prezervate de la Tiahuanaco, care în ultimul timp sunt vizitate de tot mai puțini turiști.

Într-o seară - trebuie să fi fost aprilie sau mai 1989 - martora se întorcea pe jos din satul aflat la 800 de metri depărtare de micul ei restaurant. După ce a plecat din sat a observat că s-a întrerupt curentul. Ea nu și-a făcut probleme deoarece asemenea evenimente - căderea rețelei electrice - sunt la ordinea zilei în America de Sud. Câteva minute mai târziu se afla în restaurantul ei „La Cabana”.

Când a intrat în local, a văzut cum cei doi câini de pază se coborâseră la pământ de frică și schelălăiau ușor. Ceva nu era în regulă. A observat o lumină intensă care cădea peste casa - mult mai pătrunzătoare decât aceea provocată de camioanele care treceau pe acolo.

Și când s-a uitat afară pe geam, a văzut un disc uriaș, foarte luminos, care plutea deasupra ruinelor preistorice!

Până atunci Gloria al Diaga Cortez nu luase de bune poveștile despre farfurii zburătoare, dar acum nu mai putea de frică. De două sau de trei ori a încercat să iasă pe ușă afară; la ultima tentativă obiectul zburător s-a îndepărtat cu o viteză uriașă spre cer.

Hartwig Hausdorf

Deja în ziua următoare, peste zona în care a plutit OZN-ul s-a delimitat o suprafață rotundă unde s-a uscat iarba. Trei ani nu a mai crescut acolo nimic, abia după aceea a început să-și revină vegetația. Și astăzi se mai poate observa această diferență.

Gloria nu a fost singurul martor ocular al evenimentului din noaptea aceea. Chiar și unii săteni, printre care și paznicul de noapte, au putut vedea OZN-ul plutind peste ruine. Și altădată, nu se mai știe exact, era în anul 1992 sau 1993, martori oculari au văzut peste Poarta Soarelui, către ora două noaptea, o lumină stridentă. Această lumină era emisă de un disc care plutea la câțiva metri deasupra pământului.

Martorii speriați de moarte au reușit să întrevadă siluetele unor ființe comparabile cu cele terestre.

S-au întors oare vechii zei care au construit acum câteva mii de ani baza cosmică de la Tiahuanaco și Puma Punku, să-și revadă opera?

Morții din stele

Nu mai puțin incitante sunt misterele care își caută o rezolvare la o mie de kilometri mai la sud, în nordul statului andin Chile.

Totul a început cu o informație publicată într-un ziar, despre care nu se știe dacă este credibilă sau poate fi mai bine încadrată la rubrica „citit și uitat”. În cotidianul german „BILD” a apărut, la data de 29 aprilie 1975, sub titlul ziarului, articolul: „În mormintele din vremuri străvechi: morți din alte stele.”

"Preotul belgian Gustavo LePaige este convins că ființe asemănătoare cu oamenii au fost îngropate cu mii de ani în urmă pe pământul nostru. Padre LePaige trăiește ca misionar în Chile. De peste 20 de ani face muncă de cercetare în arheologie. Preotul misionar în vârstă de 72 de ani a dezgropat 5424 de morminte, din care unele, după spusele lui, sunt vechi de mai bine de 100000 ani. Preotul LePaige a spus unui reporter chilian: Eu cred că în morminte au fost îngropate și ființe extraterestre. Unele din mumiile

Experimentul Pământ

pe care le-am găsit au forme ale feței pe care nu le putem recunoaște pe pământ."

Primele cercetări după relatările pastorului Le Paige le-a făcut Erich von Däniken în best seller-ul său *Kiribati*.

El arată că s-a pripit etichetând articolul din ziar în arhiva sa personală la rubrica „improbabil”. Când s-a hotărât în sfârșit să cerceteze locul, arheologul - om al bisericii - era pe patul de moarte. Pe 19 mai 1980, Gustavo LePaige a părăsit pentru totdeauna lumea aceasta. Fără nici o îndoială că s-a pierdut o bună ocazie de a primi informații suplimentare de primă mână.

Acum este un lucru fără rost să te lamentezi pentru ocaziile pierdute. Erich von Däniken a amintit în legătură cu pastorul LePaige - care a amenajat în localitatea San Pedro de Atacama un muzeu arheologic cu bogate exponate din morminte - despre o mică statueta din lemn descoperită într-unui dintre morminte. Aceasta avea pe cap un coif asemănător cu o cască de cosmonaut și, un corp cilindric. După părerea pastorului, această statueta provine dintr-un mormânt care ar fi aparținut unui extraterestru.

„Astronautul” de la San Pedro

Misionarul belgian a spus așa: „Nu voi fi crezut, dacă voi povesti ce am găsit în morminte.”

Pe atunci încă secretarul lui Erich von Däniken, elvețianul Willi Dünnenberger a ajuns în ianuarie 1992 în enclava deșertică San Pedro de Atacama. Acolo el a făcut o vizită la „Museo Arqueologico R. P. Gustavo LePaige” în fața căruia se află o statuie de bronz a mentorului în mărime naturală. Interesul său principal a fost, natural, pentru acel artefact pe care l-a caracterizat într-o relatare mai târzie drept o figură de lemn pietrificată. Cum voi dovedi acum, este vorba despre o eroare nevinovată. Această afirmație am preluat-o eu însumi într-una din cărțile mele. În acest punct special voi furniza niște detalii mai exacte.

Hartwig Hausdorf

Willi Dunnenberger a rugat pe unul dintre supraveghetori să-i arate figura. Ea nu era printre obiectele expuse. În sfârșit el a găsit-o lângă alte mici figurine dar din cauza poziției în care era așezată într-un dulap de sticlă, nu se putea fotografia în detaliu. În aceeași poziție se găsește figurina și în ziua de astăzi.

Totuși am reușit o fotografie acceptabilă. Cu încuviințarea amicală a lui Erich von Däniken, am putut publica fotografia în prima mea carte, *Piramida albă*. În legătură cu una din aventurile relatate în *Morți din alte stele*, la o întâlnire din Mongolia am vorbit și eu despre pastorul LePaige și descoperirea sa și natural despre astrofigurina de lemn. Aici se pare că au fost nu doar niște simple coincidențe...

Ce bine că există bricege elvețiene!

Pe 29 februarie 1996 am avut și eu în sfârșit posibilitatea să vizitez acest muzeu din deșert. În mod normal aici ajung numai puțini călători, deoarece programul de lucru (orele 8-15), face muzeul din San Pedro total neinteresant Pentru interesați muzeul este totuși o revelație.

Acest lucru a reușit atât datorită intervenției unei translatoare de limbă germană interesată în această temă cât și prin cartea cu dedicație amintită mai sus, pe care am dăruit-o. La acest capitol vizitatorii anteriori au dat greș. Fără să roșească, m-a tratat cu apelativul „unul dintre cei mai importanți arheologi ai Germaniei” în timp ce își făcea vânt în mod ostentativ cu cartea mea. Această vorbărie îmi era tare penibilă, dar ea a reușit imposibilul: am căpătat de la conducerea muzeului permisiunea să deschid vitrina și să pot examina această figurină de aproape.

În același moment am scos la iveală o duzină de bricege și, cu degetele tremurătoare și cu inima bătând nebunește, am ridicat sticla din rama de lemn.

Deci eram primul cercetător care avea privilegiul să cerceteze „Paleoastronautul”, aveam permisiunea să țin în mână și să

Experimentul Pământ

examinez mica minune. Cum se poate vedea în partea cu ilustrații a cărții, întreaga figurină măsoară 10-11 centimetri. În primele momente am fost decepționat, nu mi-aș fi închipuit să devină atât de anostă această vizită a muzeului. Peste toate acestea, artefactul era compus din două părți. Capul este un fel de dop miniatural care se poate trage în sus de pe corp. Făcând umor negru am spus că totul ar putea fi un recipient de inhalare al unui consumator de cocaină - „zăpada” binecunoscută, dacă vrem să o luăm așa. „Micuțul” nu este pietrificat, ci este vorba despre un lemn normal foarte ușor.

Astfel putem să-l iertăm pe Willi Dunnenberger pentru eroarea sa. Ea este scuzabilă. Când am luat această figurină în mână, am știut cum a ajuns Willi la ideea că ar fi vorba despre lemn pietrificat. „Micuțul” este acoperit jur-împrejur cu o crustă de nisip, eu am reușit să extrag cu degetele câteva fire de nisip. O acțiune de curățare atentă nu ar putea să-i strice exponatului.

În afară de aceasta, Willi a avut voie să fotografieze obiectul doar prin vitrină, nu a avut posibilitatea să-l scoată afară, să poată examina mai bine materialul din care este făcut.

Fascinația rămâne

După ultimele întâmplări am devenit foarte atent în ceea ce privește stabilirea vechimii anticei figurine de lemn. Desigur, ea ar putea avea câteva mii de ani - dar tot așa de bine ar putea să fie de numai câteva sute de ani.

Dar această descoperire, după cântărirea tuturor informațiilor cunoscute, nu-și pierde din fascinația sa ancestrală. Din contră: trăsăturile bogate și stranii, în special în zona urechilor, care arată mai mult ca niște adâncituri pentru niște căști integrate, ne dau de gândit!

În locul său din vitrină, micul nostru „astronaut” are o companie interesantă, despre care nu s-a vorbit până acum în nici o publicație. În dreapta lui stă un alt artefact asemănător, a cărei parte posterioară s-a pierdut. Surprinzător la această figurină este

Hartwig Hausdorf

înfățișarea unei coroane de raze în jurul capului. Există o uniformitate de înfățișare a acestor figuri de „zei” răspândite pe tot cuprinsul pământului. Peste tot, pe desenele din peșterile din Statele Unite sau în Outback în Australia, ori în „Incisioni rupestri” de la Val Camonica din nordul Italiei, precum la micul exponat din muzeul arheologic din San Pedro de Atacama, există aceste coifuri înconjurate de raze care ne dau de gândit.

Nu departe de localitatea din deșert se găsesc niște formațiuni pe câmp, care sunt atât de stranii că pot fi luate drept un peisaj lunar. Ce oare mai poate să ascundă acest deșert? Și ce descoperiri incredibile a făcut pastorul Gustavo LePaige, care a dus secretele cu el în mormânt?

O colecție înfiorătoare

Grație unei activități de mai multe decenii în cercetarea mormintelor desfășurate de pastorul Gustavo LePaige, muzeul inaugurat de el este o adevărată oază de descoperiri conținând și relicve omenești. În raportul lui Willi Dünneberger este vorba de până la 500 de cranii, care prezintă diferite feluri de deformări. Într-o vitrină la intrare este expus un craniu deformat, foarte bine păstrat.

Mai multe asemenea relicve înfiorătoare de această natură se găsesc în niște camere care nu sunt accesibile publicului. Intervenția voluntară a mai sus numitei translatore și desigur câțiva dolari în plus au deschis ușile acestui adevărat arsenal. Pe niște stelaje care ajungeau de jos până la tavan, erau expuse frumos curățate câteva mii de cranii. Unele din cranii prezentau deformări caracteristice.

După părerea predominantă a arheologilor, aceste deformări ale craniului au fost provocate numai reprezentațiilor nobilimii sau persoanelor din cercurile înalte. Și ele nu reprezentau altceva decât o modă splendidă, căci un cap deformat era considerat un ideal de frumusețe.

Experimentul Pământ

Aceasta trebuie să fi fost o modă globală, căci asemenea deformări de craniu s-au găsit în toată lumea: în vechiul Egipt, în tot Orientul și în China. Nici Africa, America de Nord sau de Sud nu făceau excepție. Dar în mod special aceste forme insolite de modă au apărut în podișurile înalte din Anzi, la diferite populații.

Este cunoscut la incașii din Peru, că preoții alegeau băieți foarte tineri și le puneau capetele încă moi între scânduri capitonate. Prin șarniere erau trase niște șnururi care micșorau spațiul între scânduri încet și continuu. Presiunea asupra capetelor copiilor creștea mereu. Unele dintre ființe se pare că au supraviețuit acestor chinuri, altcumva nu s-ar putea explica craniile deformate ale unor bărbați în plină maturitate.

Aceste cranii deformate erau, până cu puțin timp înainte, destul de frecvente în Creta și Lappland. Și chiar în zilele noastre se practică această tortură la tribul Mangbetu în Zair și la alte diferite triburi din bazinul Amazonului ca și în Patagonia de Sud.

Aici se pune totuși întrebarea, cât de perversi puteau să fie acei oameni, încât să mutileze craniile încă neîntărite ale propriilor copii. Dacă era vorba de un ideal de frumusețe, oare pe cine au vrut să imite? O formă de cap naturală asemănătoare nu exista pe planeta noastră. Dacă omul a imitat mereu câte ceva, nu ar fi nici o minune că ar fi vrut să se asemene cu niște „zei”. Ar însemna că aceste cranii schimbate nu ar fi avut alt sens, decât vanitatea omenească, de copiere a înfățișării vizitatorilor străini. Acest lucru a fost făcut fie pentru venerarea zeilor, fie pentru ca semănând cu „Zei”, să-și formeze o autoritate asupra celorlalți oameni. Așa au început unele religii...

Craniul „imposibil”

Între miile de cranii expuse în depozitul muzeului din San Pedro, un exemplar mi-a atras atenția în mod deosebit. El nu era deformat, tocmai acest lucru m-a făcut să devin curios. Normal, craniul omenesc este constituit din mai multe plăci care își încheie

dezvoltarea la sfârșitul pubertății. Acest lucru are un înțeles. Craniul omului trebuie să fie la naștere maleabil, ca să poată trece prin canalul pelvian destul de îngust. Din acest motiv fiecare segment osos are un anumit grad de elasticitate și se poate deplasa în raport cu celelalte.

Această adaptare naturală a ființelor vertebrate nu provoacă traumatisme ale cutiei craniene și nu este responsabilă de unele întârzieri ale facultăților mintale¹. Se poate distinge clar o rețea de linii care străbate fiecare din părțile calotei craniene.

În cazul craniului din colecția muzeului arheologic R. P. Gustavo LePaige se caută degeaba aceste linii caracteristice. Pe Suprafața acestuia nu se observă nici o sutură, prin contrast față de craniile care sunt așezate la stânga și la dreapta lui, normale din acest punct de vedere.

În afară de maxilar care se poate mișca, întregul craniu este făcut dintr-o singură bucată - lucru care este din punct de vedere anatomic imposibil. Misteriosul posesor al capului enigmatic nu a atins în mod normal vârsta de adult. Din care motiv, oricare doctor poate să explice lapidar: Craniul a fost, în timpul nașterii, presat ca un ou care s-a spart.

Ce ar putea să ne povestească despre trecutul fantastic acest martor mut? Despre experiențele nenumărate, înfiorătoare, efectuate de zeii astronauți care au venit din univers. Se pare că pastorul belgian a dus cu el în mormânt niște mistere sinistre.

Să ne gândim mai des la cuvintele pastorului pasionat de arheologie pe care le-a lăsat posterității în legătură cu acest fenomen. •

„Nu voi fi crezut, dacă vă voi povesti ce am mai găsit în morminte. Nu vreau să vorbesc despre ele, nu vreau să neliniștesc lumea.” În anii aceia oamenii încă nu erau pregătiți pentru aceste dezvăluiri. Dar acum, la 5 minute înainte de al doisprezecelea

¹ Exceptând accidentele survenite la naștere (n.red.).

Experimentul Pământ

ceasul, lumea ar trebui să știe mai mult despre anumite descoperiri, care se relevează din trecutul misterios al planetei noastre.

Adevărul zace chiar aici, undeva la suprafață!

9. Când a fost lansat Experimentul Pământ?

Ființe foarte dezvoltate de pe alte planete au venit din timpuri străvechi pe pământ și au făcut lucruri incredibile. Cu materialul biologic pe care l-au găsit aici, mai bine spus: cu diferitele forme de viață existente, acei străini au determinat evoluția omului actual, printr-o folosire fără compromis a tehnologiei genetice. Nu era necesar să fie mereu aceiași călători din spațiu, ființe ale aceleiași civilizații. Poate ne-au vizitat reprezentanții diferitelor culturi cosmice. Unii începeau un experiment pe care îl întrerupeau, urmau alții care porneau din acel loc mai departe, sau o luau iarăși de la început. Posibil este orice, imposibil nu poate să fie nimic, iar speculațiile sunt acceptabile.

Pentru hibridul uman al acestor încercări, care atunci era abia un pic mai inteligent decât celelalte creaturi terriene, acei călători spațiali străini nu puteau fi altceva decât ființe supranaturale. Ei știau să facă niște lucruri, pe care omul nu era în stare să le facă, la care el nu putea nici măcar visa. Ei trebuiau neapărat să fie zei.

Din această confruntare cu extraterestrii, prin venerația și teama la care au fost supuși oamenii, s-au format în întreaga lume religiile¹. Ce a reușit să facă omul din religie, este un exemplu de fanatism orb, forța grobiană din care rezultă o suferință nesfârșită.

Această teorie controversată, despre geneza și formarea inteligentei pe planeta noastră a speciei dominante, încearcă să

¹ Religia a fost ambivalență: a desacralizat lumea elementară permițând cunoașterea și în același timp a creat sisteme de constrângere socială, atingând chiar și psihicul profund al individului (n. red.).

Experimentul Pământ

găsească de peste treizeci de ani o direcție de gândire a paleoastro-nautica, cu indicii mereu noi. La început a fost considerată o ineptie crasă sau o neacceptare științifică, acum există posibilitatea ca și în cercurile cercetătorilor nedezmeticii să fie luată în calcul și această inovație deschizătoare de drumuri. În special atunci când se au în vedere și domenii de viitor, ca tehnica zborului, nave cosmice sau ingineria genetică. Aceasta pare să ne spună: Ce suna științifico-fantastic ieri, astăzi este deja realizat, aceste lucruri puteau să ne parvină din timpuri de negândit de la călătorii din cosmos care dispuneau de o civilizație mult superioară.

Astrofizicienii estimează astăzi vârsta universului de la 10 până la 20 de miliarde de ani. Acesta este un timp inimaginabil de lung, este un multiplu semnificativ pentru cele trei până la patru miliarde de ani pe care-i are, prin comparație, mult mai tânărul nostru sistem solar.

Când s-a dat startul

Gândul capătă o consistență logică doar dacă vom accepta că în depărtările nesfârșite ale universului s-au putut dezvolta civilizații care poate că se deosebesc tot așa de mult de noi, precum un om de o furnică. Și asta cu mult înainte de formarea sistemului nostru solar. Existau civilizații care erau în stare să întreprindă zboruri interstelare în vreme ce strămoșii noștri făceau doar acrobații prin pomi. Sau poate mult mai devreme...

Când au avut loc oare primele intervenții ale inteligențelor străine și experiențele biologice pe a treia planetă a unui mic sistem solar de la marginea galaxiei noastre?

Oare atunci când strămoșii, cum ne place nouă să-i vedem, mormăiau agitând bâte prin savanele din era terțiară?

Poate ceva mai devreme, atunci când primatele s-au specializat pentru viața în copaci?

Hartwig Hausdorf

Sau la sfârșitul perioadei cretacicului acum circa 60 de milioane de ani, când au dispărut saurienii și s-a realizat în sfârșit o nișă ecologică pentru dezvoltarea naturală a vitregitelor mamifere?

În sfârșit, de ce nu, chiar în timpuri mai vechi, în care viața așa cum o înțelegem noi încă nu exista pe pământ?

Se desfășoară pe planeta noastră din timpuri străvechi un experiment care ne-a creat pe noi, oamenii? Sunt conștient că este foarte greu de adus dovezi despre intervenția ființelor extraterestre în istoria pământului. Aceste indicii sunt foarte greu de verificat, ca de exemplu prezența în epoci diferite a străinilor, demonstrabilă doar prin relicve arheologice sau informații sub formă de mituri. Sunt sute de mii de ani dintr-o perioadă lungă a istoriei pământului. Tot ce a rămas sunt straturi sedimentare groase de câțiva milimetri sau centimetri, presate în eternitatea a milioane de ani. Pentru oameni, care cuprind cu speranța lor de viață numai un infim interval de timp, aceste perioade mari sunt inaccesibile.

Să începem căutarea acestor indicii despre prezența vizitatorilor extraterestrii, în lunga istorie a planetei noastre? Asemenea întreprindere are de fapt vreun sens? Majoritatea contemporanilor ar da din mână a lehamite, s-ar îndoi despre utilitatea imediată a unor cercetări cu o finalitate improbabilă.

Și totuși ne lovim de câteva realități, care ne fac să tragem niște concluzii - nu tocmai aberante.

Reactor atomic acum 1,7 miliarde de ani

Oklo, o localitate în statul centrafrican Gabon. Într-o mină în care se exploatează uraniu, situată într-un depozit geologic care se estimează că s-a format în epoca precambriană (circa 2 miliarde până la 600 de milioane de ani î.e.n.) savanții francezi au făcut în anul 1972 o descoperire incredibilă. Analizele făcute pe minereurile extrase ne indică un conținut nefiresc de mic de U^{235} . În mod normal minereul de uraniu conține circa 0,72% din izotopul U^{235} . Dar ceea ce se găsește în localitatea gaboneză Oklo conține mult mai puțin!

Experimentul Pământ

Explicație: U^{235} este un izotop radioactiv care se descompune într-o reacție nucleară de dezintegrare. În loc de acesta, s-au găsit în mină cantități importante din alte elemente fisionabile și în principal plutoniu. Acest element de temut face parte din așa numitele elemente transuraniene (masa atomică 242) și a fost produs abia în anul 1945, artificial, prin bombardament neutronic. Plutoniul are astăzi o mare importanță militară, el este materialul din care este constituit miezul bombelor atomice. Proprietatea comună a tuturor izotopilor este că emit radiații până se descompun. De aceea guvernul Statelor Unite a fost obligat să interzică accesul pentru 24000 de ani pe insulele din Marea Sudului unde s-au detonat încărcături nucleare. M-aș îndoi că vor mai exista atunci Statele Unite.

Dar să ne reîntoarcem înapoi în regiunea centrafricană Oklo. Consecințele care se pot trage de acolo sunt înfiorătoare. O echipă franceză sub conducerea fostului președinte al Comisiei pentru Energie Atomică (CEA) a ajuns la o concluzie șocantă: singura explicație posibilă pare să fie în acest caz aceea că aici a avut loc, cu milioane de ani în urmă, o reacție nucleară de mari proporții.

Estimarea cea mai plauzibilă, în ceea ce privește vechimea acestui reactor, este cea de 1,78 de miliarde de ani și se bazează pe raporturile între uraniu și plumb ca și pe cel de stronțiu și rubidiu din terenul alăturat. Rezultatele estimării se bazează și pe raportul dintre U^{238} și U^{235} din conținutul integral de minereu.

Ce oare s-a petrecut aici în timpuri imemorale?

Anumiți oameni de știință fac speculații în legătură cu acest fenomen. În vremuri străvechi, râurile au spălat uraniul din minereuri și l-au îmbogățit. Acest proces s-a desfășurat atâta timp până s-a atins „masa critică” și care a dus la formarea unei reacții în lanț naturale. Într-adevăr, regiunea Oklo a fost în precambrian delta unui râu.

Se ajunge la o reacție nucleară în lanț, atunci când neutronii care se formează prin descompunerea uraniului bombardează alți

atomi de uraniu și așa se produc și mai mulți neutroni. Pentru asta trebuie îndeplinite niște condiții bine stabilite. Concentrația de uraniu pe unitatea de volum trebuie să fie foarte mare. Trebuie să avem la dispoziție un moderator și un răcitor, iar împrejur trebuie să fie dispuse substanțe care absorb neutroni, căci altfel are loc o reacție în lanț. Dacă sunt prea puține elemente moderatoare, se ajunge la o explozie atomică instantanee. Se ajunge acum în mod dureros la un raport normal¹ al substanțelor necesare!

Cu toate acestea, majoritatea savanților cred că la Oklo a fost vorba despre un fenomen incredibil și foarte rar, care s-a produs „întâmplător” în frământarea geofizică din zorii planetei..

O întâmplare nefirească

Această interpretare suferă de niște lacune foarte mari. Având în vedere probabilitatea statistică foarte mică, pentru producerea unui asemenea fenomen într-o uzină atomică modernă în lipsa unei tehnologii și supravegheri moderne, pare exclusă întâmplarea. Au fost găsite urme de netăgăduit ale unor reacții de fisiune nucleară controlată în 11 locuri din zona orașului Oklo. Și o altă informație dă lovitura grație ipotezei că reactorul de la Oklo este de origine naturală. Condițiile de presiune, care ar fi necesare la pornirea unei reacții nucleare în lanț, presupun o adâncime de cel puțin 11000 de metri². Aceasta nu se mai potrivește cu afirmația că uraniul fisionabil a fost îmbogățit prin apa curgătoare.

Last but not least, acum 1,7 miliarde de ani nu s-au putut forma la Oklo reactoare nucleare naturale. Probele de uraniu rezidual ne-au arătat urmele unor elemente ale căror izotopi au putut fi observați numai la reactoarele construite de mîna omului. Acestea erau elementele neodim, samariu și ceriu.

¹ Autorul se referă la faptul că un sistem natural atât de complex nu este posibil, pornind de la modelele tehnice contemporane, în mod obligatoriu cuantificabile (n.red.).

² Se face referire la masa critică, realizabilă fie prin impact, fie printr-o densitate artificială (n.red.).

Experimentul Pământ

Aceste realități de netăgăduit se pot interpreta cum vrem. Dacă, după toate probabilitățile, nu a fost o întâmplare că reactorul nuclear de la Oklo nu a fost un eveniment natural, se naște o întrebare: Cine au fost acei care acum peste un miliard de ani au fost din punct de vedere tehnic puși în situația să pornească o reacție de fisiune controlată, la fel cum se procedează în modernele reactoare cu apă grea? În ce scop?

Pare înfiorător să ducem speculația mai departe: dar noi nu vrem și nu putem să mai evităm această întrebare. De ce oare au instalat vizitatorii extraterestri, la începuturile planetei albastre, o instalație nucleară?

Dar această posibilitate misterioasă este un indiciu destul de bun în ochii mei, despre intervențiile pe care le-au făcut inteligențe străine în timpuri străvechi, când încă pe planeta noastră nu exista o specie dominantă. Ecosfera pământului se găsea la începutul formării sale.

Iar atunci când au început primele forme de viață să cucerească tânăra noastră lume, s-au ivit multe alte posibilități pentru care să pornească „Experimentul Pământ”.

Schimbarea modelului

Un om de știință care poate să explice foarte bine problematica manipulărilor evoluționiste este geologul german doctor Johannes Fiebag. El prezintă în ipotezele sale motive întemeiate, a găsit în fosilele din formațiunile de roci precambriene semne despre un experiment al inteligențelor timpurii care a fost atunci brusc sistat. Organisme dezvoltate până în perioada aceea în marele laborator Pământ, au fost înlocuite prin noi forme de viață.

Acum aproape 600 de milioane de ani, la trecerea de la epoca timpurie a pământului la cambrian, cea mai veche eră din paleozoic (antichitatea pământului), s-a întâmplat ceva foarte straniu. Până în acea perioadă au existat în mările străvechi ființe unicelulare sau multicelulare, care în cel mai bun caz pot fi comparate cu actualele meduze. La începutul cambrianului, această faună, numită Ediacara, a dispărut dintr-o dată. Tot așa de puțin reprezentate - cu excepția

vertebratelor care au apărut în Silurian - erau celelalte familii de animale. Chiar așa, ca și când ar fi apărut din nimic.

Paleontologii sunt incapabili să ne dea o explicație despre felul cum s-a ajuns la această „explozie” de viață. Nici până în ziua de astăzi nu s-au găsit indicii prin care să se recunoască această dezvoltare, cu atât mai mult cu cât la începutul epocii cambriene nu existau în vechile mări pământești decât ciuperci, corali, animale simple, viermi miriapozi și altele.

Cum au apărut așa din senin familiile de animale vertebrate? Ce s-a întâmplat oare, la trecerea din eozoic (tinerețea pământului) spre timpul cuprins de istoria mai apropiată, când formele de viață actuale au cucerit pământul?

Până la această discontinuitate abruptă, a existat în vechile mări de pe pământ numai fauna Ediacara. Prin asta se înțelege o lume a animalelor ale căror urme s-au descoperit pentru prima oară - fiind estimate la o vechime de 680 de milioane de ani - în vechiul nisip cuarțos din Australia, mai târziu în Anglia, Africa de Sud și Siberia. În perioada următoare de aproximativ 100 de milioane de ani fauna a fost incredibil de stabilă, nefiind observați pași importanți în evoluție.

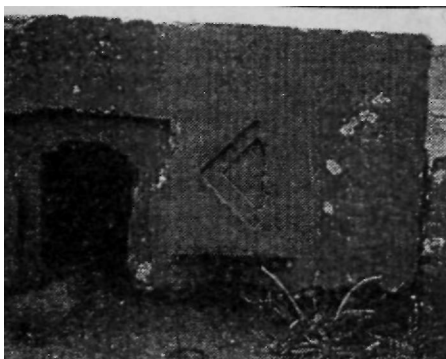
Timp îndelungat, organismele Ediacara erau considerate premergătorii familiilor de animale care au apărut mai târziu. Dar chiar această concluzie pare să fie în mare parte incredibilă. Ființele din precambrian aveau o construcție a corpului complet diferită decât a animalelor care au urmat. Și deoarece funcționau complet diferit, nu puteau fi predecesorii ființelor multicelulare apărute mai târziu.

Ce erau totuși ele?

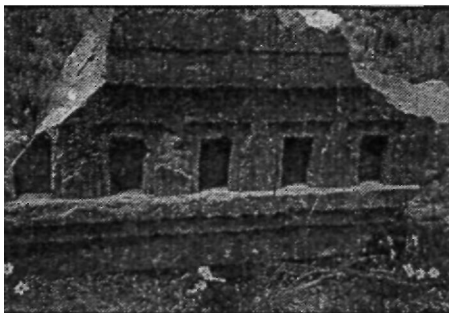
Un experiment ratat?

Profesorul de paleontologie (cercetarea istoriei terestre) de la universitatea din Tübingen și specialist în forme de viață timpurii, Adolf Seilacher, numește ființele care au existat totuși în acești 100 de milioane de ani - ca un experiment al evoluției care nu a funcționat bine.

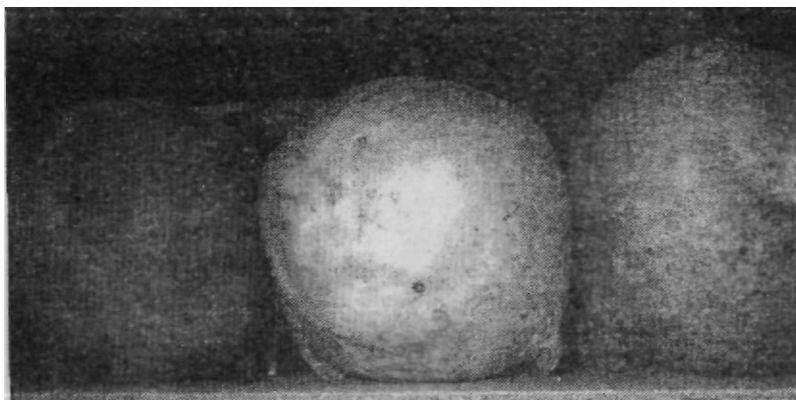
Indicator pentru o bază logistică? Această săgeată, care seamănă cu o pictogramă modernă, ne face atenți la locul unde a fost așezată odată o instalație complexă.

La acest element de construcție în fiecare adâncitură s-a dublat deviația acului magnetic al busolei. Aici nu este vorba de magnetism natural!

Absolut misterios: Purtătorul craniului din mijloc n-ar fi supraviețuit nașterii. Craniul care este făcut dintr-o singură bucată, în mod normal ar fi trebuit să fie turtit!

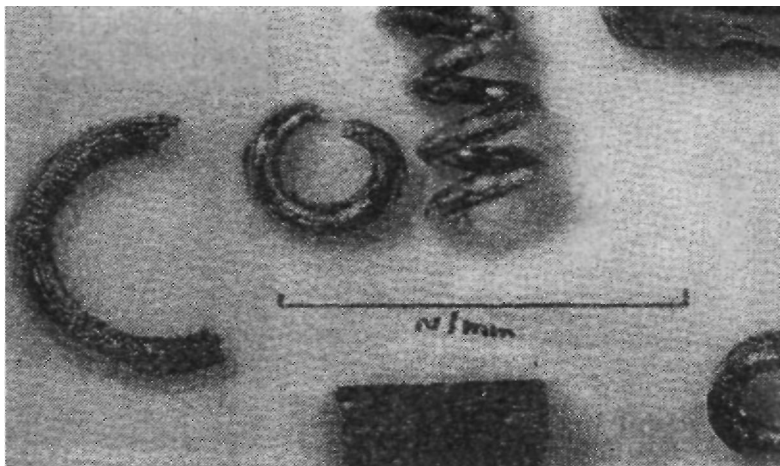
Găsirea substanțelor fisionabile în natură la mina de uraniu de la Oklo duce la o concluzie șocantă: Cine a pus în funcțiune acum 1,78 miliarde de ani cele 11 reactoare care funcționau cu apă grea? Era probabil energia pentru pornirea Experimentului Pământ...

Cealaltă posibilitate: După părerea unor paleontologi, specia dominantă ar fi arătat așa, dacă s-ar fi dezvoltat saurienii. Stenonihozaurii posedau deja un creier destul de dezvoltat. De ce au dispărut dinozaurii la sfârșitul cretacului? Sau, a ajuns evoluția lor într-o fundătură?

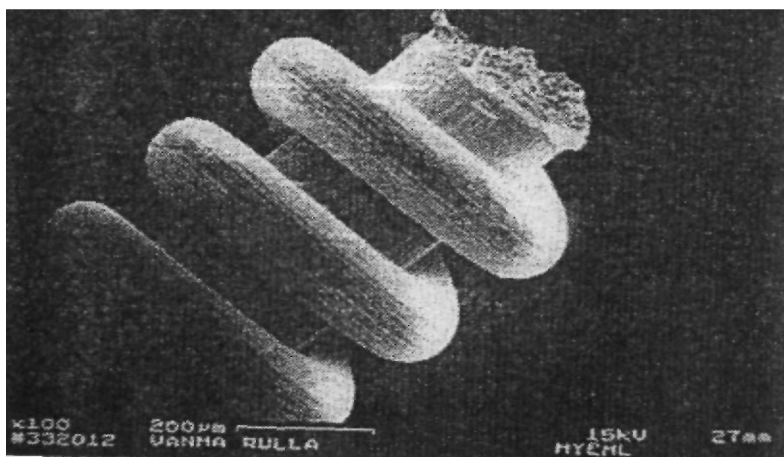
El a condus o schimbare în gândirea noastră. Erich von Däniken, aici împreună cu Hartwig Hausdorf în fața Piramidei Lunii din Teotihuacan (Mexic). A venit timpul pentru o imagine nouă asupra lumii, care să facă loc pentru pregătirea de noi contacte cu inteligențe extraterestre.

Câteva exemple, în parte microscopice, ale obiectelor în formă de spirală care s-au descoperit cu puțin timp în urmă în munții Ural, din Rusia.

La o mărire a imaginii de 100 de ori, misterul devine și mai greu de pătruns. Segmentul de dreaptă desenat arată o distanță de 0,2 milimetri în original. High-tech acum 300000 de ani - dar în ce scop?

Experimentul Pământ

Se pare că profesorul Seilacher a nimerit - totuși condiționat - centrul țintei, deoarece el a stabilit în continuare că:

„Principiul de construcție organică al ființelor Ediacara se poate așa de puțin asemăna cu principiile de construcție al multicelularelor apărute mai târziu, că ne putem închipui mai degrabă că aceste ființe reprezintă viața de pe alte planete din univers.”

Această afirmație trebuie citită de două ori, ca să înțelegem că de aici rezultă două consecințe incitante:

1) Fauna Ediacara reprezintă adevărata formă de viață care exista pe pământ în precambrian. Dezvoltarea ei s-a terminat într-o fundătură și așa s-a trecut la generarea artificială a unor noi clase de animale.

2) Fauna Ediacara a fost un experiment al inteligențelor extraterestre pe pământ, care nu a avut succesul scontat și apoi i s-a dat o continuare pozitivă abia după 100 de milioane de ani după modul nostru de a calcula timpul. Acest nou experiment din era cambriană ne arată cum a „explodat” viața pe planeta noastră.

Fiecare din aceste cazuri probabil presupune o posibilă intervenție. O variantă directă prin care „SofVware”-ul a fost pur și simplu schimbat. Cercetătorii noștri geneticieni care transferă câteva gene, cred că își închipuie că „se joacă de-a zeii”. Și câtă dreptate putem avea în această presupunere, pentru că nici măcar nu putem visa ce posibilități au avut inteligențele extraterestre!

În acest loc se pune o întrebare care se situează în domeniul nostru de percepere: dacă ar fi putut exista o supercivilizație așa de dezvoltată, care a fost capabilă într-o perioadă așa de lungă în timp să continue experimentul început? Dar să ne gândim întâi la o constatare deja stabilită: Universul este estimat că ar avea o vechime de până la 20 de miliarde de ani, iar soarele nostru aparține generației a treia. Culturile care s-au format în sistemele galactice mai vechi, aveau cel puțin câteva miliarde de ani pentru a se dezvolta în devans. Puterea de închipuire omenească nu poate să perceapă ce posibilități uriașe ar fi avut această hipercivilizație. Este posibil ca ei să fi putut controla dilatația timpului și așa ar fi putut

ajunge pe pământ la fiecare 100 de milioane de ani. Ei nu au intervenit permanent în istoria dezvoltării vieții pe planeta noastră. Doctorul Fiebag emite o ipoteză îndrăznească: Inteligențele extraterestre au intervenit de cel mult zece ori în întreaga existență a pământului. Aceasta este o estimare foarte prudentă, pentru care doctorul Fiebag nu poate fi acuzat de fantezie ieșită din comun. Astronomul american profesor Carl Sagan a arătat încă din anul 1963: „Dacă există în galaxie cel puțin un milion de lumi locuite, care pot să întreprindă asemenea călătorii, s-ar fi putut vizita reciproc cel puțin o dată la o mie de ani.” De aici reiese că în trecut pământul a fost de multe ori vizitat de nave cosmice - poate de 10 000 de ori în întreaga istorie a planetei.

Pentru cercetările mele, nu este de prea mare importanță dacă au fost zece sau zece mii de vizite ale paleoastronauților în toată istoria pământului - realitatea ar trebui să stea undeva la mijloc. În legătură cu aceste ipoteze vreau să încerc să găsesc mai multe indicii asupra evoluției vieții planetare condusă din afară. Există oare - asemănător cu dispariția rapidă a faunei Ediacara - și alte neregularități în istoria dezvoltării formelor de viață pământene?

Scurtcircuit!

O specie de ființe foarte răspândită și extraordinar de bine dotată biologic, care putea avansa pe linia evoluției și care nu ar fi intrat în competiție cu alte forme de viață o reprezintă insectele; ele constituie și acum două treimi din întreaga lume a faunei. Zoologii cunosc în jur de 800 000 de specii.

În perioada trecerii de la devonian la era carboniană, acum peste 350 milioane de ani, insectele populau pădurile luxuriante care mai apoi s-au transformat în huilă. Printre ele se găsea o specie de lilieci la care aripile aveau o anvergură de 80 de centimetri. Când încă nu apăruseră marii saurieni insectele erau deja larg răspândite. Aceștia au apărut în perioada triasică, cea mai veche perioadă din evul mediu al pământului (mezozoic) acum circa 200 de milioane de ani. Insectele au avut mai mult timp - decât toate celelalte forme de viață de pe pământ - să se dezvolte.

Experimentul Pământ

	Cuaternar	2	Omul	Manipulări genetice repetate. Țelul: homo Sapiens
	Terțiar	60	Prehominizi	
	Cretacic	140	Extincția sauriilor	Experiințe genetice. Țelul: mamiferele
	Jurasic	200	Înflorirea sauriilor	
	Triasic	240	Primele mamifere primitive	
	Permian	290	Dezvoltarea reptilelor	„Scurtcircuit” în dezvoltarea insectelor
	Carbonian	380	Păduri din care s-a format cărbunele	
	Devonian	420	Primele insecte	
	Silurian	520	Primele vertebrate	
	Cambrian	600	Viața numai în oceane	
	Precambrian	400	Fauna Ediacara	Schimbarea unei faune
	Formarea Pământului			Reactorul Oklo din actualul Gabon

Fig. 10. Planșa perioadelor istorice ale pământului. Cifrele reprezintă milioane de ani. În mijloc avem situația de formare a vieții pe pământ, iar la dreapta posibilele intervenții extraterestre pentru conducerea Experimentului Pământ.

În istoria vieții, insectele se numărau printre cele mai eficace și adaptabile organisme, pe acest pământ. Un atu pe care insectele ar putea să și-l adjucece, este acela al realizărilor lor deosebite.

În lumea insectelor există aptitudini foarte dezvoltate ca: diviziunea muncii și ierarhia socială. Cel mai bun exemplu îl reprezintă un stup de albine sau un mușuroi de furnici. Furnicile sunt adevărați fermieri: acestea „cresc” păduchi pe frunze ca pe niște vaci. Păduchii secretă un fel de nectar pe frunză, cu care se hrănesc furnicile. Și asta nu este totul. Unele specii de furnici construiesc un material asemănător hârtiei care reprezintă adevărate scuturi pentru tulpinile plantelor pe ale căror frunze se hrănesc păduchii. Ele cară păduchi de la o frunză la alta și protejează descendenții acestora în lunile de iarnă, luând cu ele ouăle în camerele lor subpământene, de provizii. Nu se poate trece prea ușor peste aceste comportamente. Inteligența este folosită aici într-o formă foarte pronunțată¹.

Toate aceste adevărate forme sociale (foarte dezvoltate în modul de organizare și în construcții) la albine, viespi, termite și furnici lasă să se întrevadă o structurare complexă a societății lor, care ar fi putut să ducă la o dezvoltare și mai pronunțată.

Poate acest lucru s-a și întâmplat pe planete îndepărtate. Dar se pare că evoluția insectelor a avut cândva un scurtcircuit, care a întrerupt deodată această dezvoltare. Și asta a fost un noroc pentru noi: Altfel ar fi fost posibil să se dezvolte alte specii dominante de pe pământ.

A fost în realitate numai un „noroc”, „întâmplare” sau altceva? A fost o intervenție suplimentară „din afară”, parte a unei strategii a unei civilizații mult superioară, care experimentează de milioane de ani pe planeta noastră? Acest „scurtcircuit” ar trebui să ne dea de gândit. Acum să trecem la alt eveniment important din istoria pământului, când o specie dominantă de ființe a trebuit să părăsească scena vieții.

¹ Se acceptă în lumea științifică, nu fără anumite rezerve, posibilitatea unor preinteligente comunitare, dezvoltate în rețea. Necunoscuta o reprezintă pragul de complexitate necesar expansiunii în biotop (n.red.).

Marea dispariție (extincție)

Dinozaurii au stăpânit planeta noastră aproape 200 milioane de ani, de la începutul triasicului, tot evul mediu al pământului, până la sfârșitul perioadei cretacice, acum circa 60 de milioane de ani. După ce în prima perioadă a carbonianului și în permian existau numai câteva feluri, la începutul triasicului au devenit dominatori. Ei au populat pământul și mările, s-au ridicat chiar și în aer și s-au înmulțit în peste o sută de specii. Aveau o diversitate de dimensiuni și aspecte. Printre saurienii tereștri, până nu de mult, erau considerați brontozaurii, cu o lungime de până la 24 de metri, cei mai puternici reprezentanți ai dinozaurilor. În urma cercetărilor care s-au făcut în toamna anului 1995 în America de Sud, a fost descoperită o specie și mai mare de saurieni. Cel mai temut reprezentant al acestor monștri era *Tyrannosaurus rex*, un hoț agresiv și mare mâncător de carne, în comparație cu ceilalți care erau în majoritate ierbivori. Acestea par să aibă un numitor comun: se pare că toate au scăpat din laboratorul genetic al unui cercetător nebun.

Și deodată, acum circa 60 de milioane de ani, totul s-a terminat brusc! Ca și cum ar fi apărut în același timp, pe toate continentele, același virus căruia saurienii i-au căzut victimă. Paleontologii au elaborat, pentru rezolvarea misterelor, până în ziua de astăzi cele mai diverse teorii. S - a spus că de vină ar fi o schimbare totală a climei, acești giganți de carne nu au mai avut o dezvoltare normală și ar fi degenerat, fiind inapți pentru adaptare. Alți cercetători presupun că primele mamifere le-au distrus cuiburile cu ouă.

Într-adevăr, s-au găsit în deșertul Gobi schelete de saurieni și alături erau schelete de mamifere mai mici, care și-au găsit moartea fiind surprinse la tâlhărirea cuiburilor. Dar aceste lucruri pot fi posibile excepții, fără să fie un motiv determinant al dispariției saurienilor uriași.

Versiunea cea mai plauzibilă din zilele noastre este aceea a căderii unui meteorit uriaș, în urma căreia nori de praf au întunecat suprafața pământului, după care s-a declanșat o ploaie acidă, iar temperatura a scăzut într-un mod dramatic. Această înrăutățire.

catastrofală a climei a dus la sfârșitul dinozaurilor. Mult timp nu s-a determinat posibilul loc unde a căzut meteoritul. Se pare că a fost găsit în anul 1991. Chiar cu câțiva ani înainte geologii au descoperit în spațiul caraibean depozite uriașe de grohotișuri și rocă topită în stratul despărțitor al formațiunilor dintre Cretacic și terțiar. Acesta a dus la presupunerea că respectivul crater nu trebuie să fie departe. La dezvoltarea unor fotografii luate cu un satelit NASA s-a descoperit ceva senzațional. S-au găsit în regiunea peninsulei Yucatan pe un semicerc de 200 de kilometri, cenote (găuri de carst umplute cu apă). Astăzi geologii sunt unanimi în afirmația că acest inel este marginea zonei de impact a meteoritului aducător de moarte.

A fost o penetrare de material cosmic întâmplătoare - eu recunosc că sună aproape fantastic - sau a fost condusă de cineva? Oricum ar fi fost, este deja stabilit că numeroase șopârle uriașe au fost înlocuite cu o nouă specie: mamiferele. Poate „a fost necesară” dispariția acelor giganti. Dezvoltarea bruscă și rapidă a mamiferelor a dus, în cercurile oamenilor de specialitate, la discuții aprinse. După dispariția saurianilor, mamiferele au reușit în timp scurt să ocupe, sub diferite forme, toate nișele ecologice, în care existau înainte reptile. După ce nu au mai avut concurență, mamiferele au ocupat imediat „fazele de evoluție explozivă”, sau cum se exprimă paleontologii, spațiile rămase libere.

Probabil că acești saurieni uriași reprezentau o amenințare pentru pământ, prin faptul că mâncau atât de multe plante și animale - și făceau imposibilă evoluția preumană. Erich von Däniken s-a întrebat poate nu degeaba: „Se poate ca cineva să fi fost deranjat de faptul că, pe o planetă ideală cum era Pământul - unde nu era nici prea rece nici prea cald - au apărut aceste creaturi uriașe și proaste, care nu aveau nici o predispoziție spre inteligență și construirea de unelte.”

Vânătoare de dinozauri?

Paleontologii au făcut deja în anii '60 o presupunere senzațională și neliniștitoare. Numeroase oase ale saurianilor din timpul

Experimentul Pământ

mediu al pământului, care au fost cercetate de oamenii de știință, au fost, după părerea lor, făcute țandări printr-o explozie! Ei au ajuns la această concluzie, deoarece foarte multe descoperiri de fracturi de oase nu-și pot găsi o altă explicație.

Au întreprins oare „zeii” noștri din univers o vânătoare sistematică asupra munților de carne supradimensionați? Și paleontologul german Edwin Hennig s-a minunat de haosul în care se găseau oasele reptilelor uriașe când a făcut săpături, între anii 1909 și 1911, în fosta Tanganika: „Resturile acestor uriași precum oasele picioarelor, șira spinării și dinții, erau fără excepții împrăștiate în rocă. Dar când am crezut că putem din părți de oase să construim un schelet, spiridușul saurienilor ne jucă iarăși o festă: găseam trei oase identice de femur, două mandibule - și găseam aceleași oase de la mai multe exemplare, dar foarte, foarte mult timp nu am putut găsi nici un craniu.”

S-ar putea ca „scurtcircuitul” evoluției insectelor ca și marea dispariție a saurienilor să fie trecute în același cont. Atunci au avut loc corecțiile necesare, în acest mare lanț al evoluției, pe a cărui ultimă treaptă - deocamdată - am apărut noi oamenii din ziua de astăzi. Este posibil ca, fără aceste intervenții, să nu fi existat oameni pe planeta noastră, iar pământul ar fi fost dominat de una din formele de viață ale reptilelor - probabil cea mai inteligentă. Cum ne place să ne numim, drept „o încununare a creației”, nu am fost niciodată singura specie terestră predispusă spre o dezvoltare inteligentă.

Cel mai indicat candidat pentru posibilitatea ipotetică a unei reptile inteligente, este *Stenonychosaurus*, din perioada târzie a cretacului, care dispunea de un creier relativ mare. Cercetătorul canadian Dale Russel arată că ar fi posibil ca „această specie de dinozaur - dacă ar fi fost lăsată să trăiască - având un creier și mai mare, ar fi avut șanse pentru dezvoltarea unei civilizații”.

În orice caz, la trecerea de la perioada cretacică la terțiar s-a format o breșă ecologică necesară, care și a netezit drumul pentru dezvoltarea unei specii din clasa mamiferelor care promitea o desăvârșire spre inteligență. În cei 60 de milioane de ani cu cât datează paleontologii terțiarul, au apărut în Africa și Asia o serie de

ființe asemănătoare cu maimuțele. Din ele s-au desprins câteva specii preumane, care - aici estimările nu sunt la unison - după aproximativ două până la trei milioane de ani au devenit asemănătoare cu omul. Și abia acum o sută de mii de ani s-a ajuns la un model uman asemănător cu cel de astăzi.

În acest timp relativ scurt, deci de acum circa trei milioane de ani până acum 100000 de ani, s-au efectuat acele manipulări genetice hotărâtoare, care ne-au făcut ceea ce suntem noi acum. Facem abstracție de o serie de corijări efectuate în acest timp. Tot mai puțin mă convinge factorul întâmplare în evoluția umană. Dacă socotim acele spații imense de timp, în care evoluția s-a mișcat cu „încetinitorul”, în această falie de timp a explodat o bombă.

Această „bombă” este *inteligenta*. Cum s-a putut ea dezvolta așa brusc și vehement, este chiar și pentru știința ortodoxă o mare enigmă a existenței noastre.

Unde se înșală criticii

Criticii teoriei de accelerare a evoluției prin manipulări genetice efectuate de extraterestri, argumentează satisfăcuți că ontogeneza (dezvoltarea) omului repetă în pântecul mamei în mod similar întreaga istorie de formare a vertebratelor, și nu există indicii că s-ar fi făcut asemenea intervenții artificiale.

În realitate moștenim în zestrea noastră genetică o istorie de 500 de milioane de ani. Astfel se formează în embrionul uman în primul stadiu niște branchii, precum cele ale peștilor. Și inima este la început un furtun simplu și ajunge la forma finală după câteva stadii intermediare, care corespund formelor perfecționate la amfibii și reptile. Toracele în care există organele indispensabile vieții este cel mai complicat compartimentat în timpul dezvoltării din pântecul matern. Omul repetă ca embrion, într-un tempo accelerat, fazele cele mai importante din trecutul întregului lanț evoluționist.

Oare nu se cunosc în realitate nici un fel de indicii despre o manipulare artificială în decursul evoluției umane?

Acesta ar fi sfârșitul, o lacună în logică. Deoarece doar omul care există de câteva zeci de mii de ani - după dimensiunile în timp

ale istoriei pământului, o bagatelă - ar putea semăna cu creatorii noștri extraterestri. Abia târziu, după multe milioane de ani de dezvoltare pământeană în care - cum am arătat și eu mai sus - au existat numeroase impulsuri din afară, s-a trecut la saltul misterios spre *homo Sapiens*. De aceea nu poate să apară în timpul parcurgerii ontogenezei nici un fel de indiciu despre o manipulare genetică. Produsul, la sfârșitul unei serii lungi dar accelerată în procesul ontogenezei, este însuși omul, el este indiciul!¹

Spun, împreună cu acel paleontolog căruia i-a fugit realitatea din fața ochilor: „De câteva sute de ani se caută într-o nebunie veriga lipsă de legătură postulată de Darwin (*missing link*) în rândurile strămoșilor omului". Până acum nu s-a ajuns la un succes palpabil. Acest lucru s-ar putea rezolva mai ușor, dacă am lua în considerație teoria influenței zeilor străini. Atunci ne va fi foarte clar că nu trebuie să mai căutăm pe planeta noastră acea verigă lipsă.

Ultima intervenție genetică făcută asupra omului a avut loc relativ recent, într-o perioadă apropiată zilelor noastre.

Probabil că ne despart de acea perioadă în jur de zece mii de ani. Între noi și încercările monstruoase cu figuri îngrozitor combinate genetic, ar putea fi un interval de timp destul de mic. Este vorba despre acei centauri, minotauri sau cum au mai fost numiți de civilizațiile antice. S-ar părea - asemenea dinozaurilor - că ar fi scăpat din „bucătăria" genetică a unui om de știință dornic de experimente insolite. A fost un experiment greșit.

„Încununare a creației" sau model scăpat de sub control?

Ne aflăm deja în mijlocul unei perioade de timp în care s-au acumulat suficiente indicii pentru susținerea unei ipoteze viabile asupra vizitelor zeilor extraterestri. Este vorba despre perioada în

¹ Autorul se folosește de o extrapolare a metodei reducerii la absurd; premisa adevărată a unei condensări evoluționiste prin intervenție genetică nu ar putea să producă, teoretic vorbind, decât o mutație superioară dar nu neapărat ireversibilă (n.red.).

care omenirea s-a organizat în primele ei comunități, care la scurt timp au înflorit rapid în civilizații avansate. Dintre ele, au ajuns la noi, peste milenii, diferite dovezi scrise, dar ne-au lăsat și nenumărate enigme de natură tehnică, care nu concordă cu imaginea noastră despre posibilitățile lor tehnologice.

Despre aceste enigme, o serie de autori - și asta este bine - au scris o grămadă de cărți. Dar să facem un salt înapoi în timp, din zilele noastre la trecerea într-un alt mileniu. La diferitele religii, care de la începutul existenței lor au prezis întoarcerea zeilor, s-a extins o neliniște generală. Profeții nenumărate, mai mult sau mai puțin vechi, sugerează că în anul 2000 vor avea loc schimbări majore.

Ceva asemănător s-a mai întâmplat o dată. Către sfârșitul anului 999, în Europa, s-a extins un fel de isterie în masă. Tot ce făceau oamenii părea să stea sub impresia că există o „Judecată de apoi” mondială. Ei credeau că puterile cerului îi vor judeca și nu îi vor lăsa să intre în rai, și de aceea încercau să recurgă la diferite șiretlicuri. Pentru aceasta își dădeau o mare silință: datorii mari erau iertate, greșelile conjugale ignorate, cerșetorii nu au mai fost bruscați de cei avuți ci din contră, erau omeniți, pușcăriașii condamnați erau eliberați din celulele lor. Se încerca prin toate mijloacele să se ajungă la niște valori creștinești adevărate, și cum se întâmplă în astfel de cazuri, când se vrea să se reducă întârzierile, era permis orice.

Când, după noaptea de anul nou a anului 1000, lumea a ajuns la concluzia că pământul nu s-a pierdut în neant, totul a revenit rapid la „normalitate”. *Business as usual!* Aceste săptămâni și luni de așteptare nemiloasă, au fost un exercițiu bun, în teoriile fundamentale despre iubirea față de aproapele tău. Desigur, acest lucru nu a durat prea mult timp.

Stăm iarăși în pragul unui nou mileniu, de data aceasta și mai multe voci spun că în lume vor avea loc schimbări radicale. Ce este cu promisiunea zeilor din toate religiile de a se întoarce într-o zi? Să ne mai jucăm un pic cu ideile. Au oare creatorii și învățătorii noștri un soroc, să reapară în casa noastră într-un timp prestabilit și să observe cum produsul lor - pe care noi, din păcate, îl înțelegem încă, printr-o supraevaluare, ca pe o „încununare a creației” - s-a

Experimentul Pământ

dezvoltat mai departe la capitolul morală, etică și civilizație? După fenomenele OZN bizare din ultimele decenii, (considerate numai ameteți, închipuiri, sugestii în masă sau chiar planeta Venus), care în ciuda legilor fizicii zboară sfidător pe cerul nostru, în sfârșit pare să fi venit ceasul.

Deșteptarea ar trebui să fie îngrozitoare și deziluzionantă! La sfârșitul secolului XX ar găsi o omenire și mai bestială, care își folosește întreaga știință și energie pentru distrugere. Al cărei potențial tehnic nu este supus făuririi unei vieți mai bune, ci pentru distrugere. Ei vor găsi o lume unde națiunile bogate distrug alimente cu tonele, când pe planeta noastră mor de foame în fiecare secundă sute de oameni. Această mare tâmpenie este simbolizată de douăsprezece steluțe aurite pe un fond albastru și de niște politicieni incapabili. Sunt aceiași politicieni care se uită pasiv cum se duc războaie împotriva unor popoare pașnice. Grozăviile etnicilor sârbi, cu cel mai bun simț, nu se pot consemna ca fiind nici măcar animalice - ei sunt o ofensă grobiană pentru reprezentanții faunei de pe pământ. Nici cele mai înfricoșătoare animale nu se dedau la asemenea barbarii! Mașinăria ucigașă funcționează din plin.

Un program cosmic plin de speranțe, la care conlucrează chiar „supraputerile”, a fost, din cauza enormelor costuri ale înarmării, redus la minimum. În politică sau economie, chiar în relațiile interumane, domnesc minciuna, ticăloșia, corupția și deziluzia.

Cine mai are încredere în cine?

Ne-am descalificat oare definitiv? Suntem în ochii zeilor reînforși numai ființe bune de experimente, nu suntem încă pe același nivel de comunicare cu ei? C. S. Lewis, teolog la universitatea din Oxford, a cuprins aceste gânduri în cuvintele: „Zeii vor vorbi față în față cu noi, dacă noi avem o față.” Suntem coți pentru un nou act de creație, „vechile” specimene de oameni le-au servit îndeajuns.

Extraterestrii și bestia

În fața valului neliniștitor al întâlnirilor înfiorătoare de gradul patru - răpiri de oameni de către ființe care nu provin de pe pământ

și care sunt supuse unor experimente medicale sau genetice -, nu se mai întreabă de mult numai cercetătorii OZN, dacă nu cumva pentru supraviețuire „entitățile” găsesc în modul acesta substanțele necesare vieții. Încet, dar sigur ajung la o altă bănuială.

Suntem la sfârșitul unei etape și avem oare nevoie indispen-sabilă de ceva? Putem să credem că aici străinii își continuă manipulările genetice cu mare discreție, aceiași cărora le mulțumim pentru existența noastră?

Omul este o ființă de o inconsecvență și o labilitate psiho-socială fără egal. El se entuziasmează pentru natura, dar o distruge încetul cu încetul. El iubește animalele - dar în același timp le chinuie de moarte. Și el ține aproape dumnezeiește la copiii lui - ca să-i violeze, să-i necinstească și să-i vândă! Dacă nu ar exista *homo Sapiens*, atunci ar trebui intervenit direct, pentru a-l crea.

Este oare necesar ca zeii noștri bătrâni - fără nici un dubiu - să dorească îmbunătățirea produsului „om”, deoarece în timp el și-a resuscitat în mod predominant genele animalice?

Cercetătorii care studiază apariția vieții construiesc pe noțiunea de creier de reptilă o teorie: Aceasta spune că cea mai veche parte dezvoltată a creierului provine de la saurieni și este centrul care determină toate reacțiile lor. Este un gând jenant pentru om, dar care trebuie luat în seamă. Putem să constatăm destul de des la unele specii domestice - de natură animală sau din floră - că se sălbă-ticesc în timp. În felul acesta nu se acreditează ideea, bazată pe observarea momentană a lumii, - căderea îngrijorătoare a normelor elementare de civilizație este doar un indiciu - că purtăm gene ale strămoșilor noștri numai în proporție de 50 la sută?

Omul poartă în suflet mereu o teamă de mânia zeilor, de ceasul când aceștia se vor întoarce într-o bună zi din depărtările universului înapoi pe pământ. Eu sunt sigur că are destule motive pentru asta.

Deoarece noi suntem deja captivii unui scenariu care ne ține cu răsuflarea oprită, și care este mult mai fantastic decât ne putem noi închipui. Ei se găsesc probabil chiar în mijlocul nostru, cu scopul nedeclarat de a ridica omenirea pe scara evoluției cu un pas înainte, printr-o acțiune exemplară.

Experimentul Pământ

O acțiune care a început în univers în timpuri imemorale și a devenit concretă deja înainte ca noi să intrăm pe scena vieții.

S-a întâmplat atunci când a fost lansat Experimentul Pământ pe a treia planetă a sistemului nostru solar!

10. Schimbare:

Timp pentru o nouă imagine asupra lumii

Închipuiți-vă că stați frumos, într-o dimineață foarte pașnică, nebănuind nimic rău, la micul dejun, dați drumul la radio sau la televizor - și deodată programul este întrerupt. Este pus în undă un comunicat special, pe care îl ascultați neliniștiți.

Undeva în vestul mijlociu american (sau poate în depărtările nesfârșite ale Rusiei sau estul Asiei) a aterizat o navă spațială extraterestră. Din motive ușor de înțeles, guvernul nu a mușamalizat cazul, ci a fost obligat să-l dea publicității. S-a recurs, în locul tehnicii obișnuite de mușamalizare, la o declarație atotcuprinzătoare, cu toate că acest exemplu este pentru moment încă science-fiction.

În momentul următor m-am gândit la Orson Welles, interpretul principal în piesa radiodifuzată după H. G. Wells, „Războiul lumilor” (*War of the Worlds*), care a stârnit în anul 1938 în estul Statelor Unite o mare panică. Acest lucru s-a mai întâmplat o dată prin retransmisia unui post de radio portughez după exact 50 de ani. De data aceasta a fost vorba despre orașelul Braja din nordul Portugaliei, în care s-au petrecut aproape aceleași scene ca în 1938, în estul Statelor Unite.

Ne vom mai gândi un pic, vom zâmbi și vom spune: Așa ceva nu ni se poate întâmpla nouă.

Oare nu se poate întâmpla?

La început vă veți aminti că despre asemenea lucruri imposibile ori ați auzit, ori ați citit ceva. Dar canalele oficiale au știut cu abilitate să le diminueze, să le prezinte deformat și să le introducă în împărăția fabulelor. În același timp, cei care au relatat despre

Experimentul Pământ

aceste lucruri au fost puși la colț, sau au fost arătați cu milă ca fiind persoane anormale.

Mă întreb cu mâna pe inimă: Nu este o deosebire pregnantă între simpla modalitate ca un lucru să fie posibil, și unul care s-a petrecut deja în realitate? Noi nu cântărim afirmațiile cu atenție și credem că suntem într-o siguranță confortabilă dar foarte periculoasă, în spatele căreia ne pândesc toate posibilele falsuri și primejdii. Numai ce este direct legat de noi ne poate atinge. Toate celelalte le omitem intenționat pentru o simplificare a lucrurilor și a existenței cotidiene.

Dar acum s-a produs inevitabilul: vechea dumneavoastră imagine asupra lumii a făcut un salt important înainte.

De pe o zi pe alta, tot ce am considerat ca fiind o știință „asigurată”, ce am învățat la școală și ce ni se infiltrează zilnic pe toate mediile posibile, nu mai valorează nici doi bani. Este numai o chestiune de timp, până când imaginea dumneavoastră asupra lumii se va prăbuși definitiv.

Ticăie o nouă „bombă culturală”!

Dacă sunteți de părerea că printr-un contact nepregătit cu o inteligență extraterestră nu se va schimba nimic la noi pământeni, vă înșelați. Trebuie să vă răpesc și această iluzie.

Din vremuri imemorabile, ființe de pe o planetă străină, având o civilizație mult superioară, au venit pe pământ. Înainte veneau nejenate, astăzi se ascund, și întreprind lucruri neștiute. Dacă s-ar ajunge în mod neașteptat și fără o atenționare prealabilă la un contact deschis cu acele inteligențe, atunci ar avea loc transformări revoluționare în societatea noastră. A început tic-tacul unei bombe culturale care poate să explodeze oricând.

Ce s-ar întâmpla dacă OZN-urile în loc să dispară de pe ecranele radarelor sau să îngrozească lumea, ar ateriza în marile metropole ale puterilor lumii?

Urmarea ar fi un haos mondial! Mai bine spus, va fi o criză globală de autoritate cu consecințe imprevizibile, care ar afecta nu numai religia și știința, ba chiar și toate structurile sociale și politice.

Militarii ar înnebuni dacă ar fi siliți în sfârșit să recunoască cum că uriașele și nesfârșitele sume provenite din impozite pentru armamentul high-tech și electronica de supraveghere s-au consumat degeaba. Iar acum extraterestrii evoluează nejenăți prin fața ochilor lor. Agitatele concerne farmaceutice ar trebui să-și oprească producția de bomboane chimice, când ar afla că o civilizație cosmică dispune de medicamente mult mai eficiente și netoxice.

Și concernele de extragere a petrolului ar trebui să-și înceteze extracția - dar insulele de foraj, pentru numele lui Dumnezeu, să nu le scufunde! O civilizație net superioară și-a rezolvat de mult problemele de energie într-un mod curat și ecologic.

Chiar și sistemul nostru monetar, bazat pe mari inechități ale raportului cumpărare-vânzare, ar primi o lovitură de moarte. Dacă s-ar prăbuși - să nu luăm decât un simplu exemplu cotidian - lacuna mereu crescândă a veniturilor noastre ar deveni superfluă, și invers, n-am ști ce trebuie să cheltuim pentru nevoile noastre. Omul simplu care trăiește în tensiune, nu ar mai trebui să fie compătimit pentru frica sa față de puternicele organisme de represiune ale statului. Deoarece toate măsurile politice restrictive sunt în strânsă legătură cu economia, prăbușirea lor nu ar mai fi decât o chestiune de timp.

Last but not least, ar fi pusă întrebarea dacă marile religii, care nu obolesc îndeajuns să-l considere pe om o „încununare a creației”, nu ar risca să capoteze. În aceeași situație ar fi și științele care se numesc exacte. Altcumva decât pentru religii, suntem și aici vârful evoluției, care în fond este același lucru: Noi suntem cei mai mari și cei mai buni. Ne considerăm buricul pământului și ne purtăm înfumurați uitând că nu suntem decât locuitorii celei de-a treia planete a unui mic sistem solar de putere luminoasă medie, în brațul spiralei unei galaxii din cele nenumărate care se află în universul nesfârșit.

Sper că am reușit în oarecare măsură să mă fac înțeles de ce o aterizare a unui OZN pe pajiștea verde din fața Casei Albe ar mai putea fi încă amânată. Dar ar fi un mare păcat să pierdem un asemenea spectacol din cauza dorinței declarate a unor sceptici din

Experimentul Pământ

grădina lui Dumnezeu - de a ne lipsi de singura posibilitate imaginabilă spre o transformare de la „Saul la Paul”.

Poate se întâmplă deja semne și minuni. Ziarele l-au citat, la sfârșitul lui august 1996, pe purtătorul de cuvânt al arhiepiscopatului din Munchen, Winfried Röhmel, cu ocazia descoperirii urmelor de viață pe un meteorit care provenea de pe planeta Marte: „Și în problema extraterestrilor trebuie să sperăm într-o zi la o mântuire. Dacă ar exista în afara pământului viață cosmică, aceasta s-a făcut tot cu ajutorul lui Dumnezeu.”

Röhmel a afirmat în continuare că dacă Biblia vorbește despre o mântuire, atunci este considerat tot cosmosul nu numai pământul. Și, conferința episcopală catolică din Bonn s-a grăbit să se explice, teozofia catolică nu ar fi atinsă de viața intergalactică. Biblia vorbește despre cer și pământ și prin asta consideră întregul cosmos.

Aceasta este o mireasmă de tutun tare și amăgitor, care miroase suspect, încetul cu încetul pătrunde în conștiințele care nu mai pot să mențină anumite poziții, viabile.

Iată cum se pune problema: istoria omenirii este plină de confruntări între societăți simple și culturi înalt civilizate. Și mereu același automatism încrezător! Cultura primitivă este cea supusă. Mereu reprezentanții civilizațiilor „fericite” au fost avantajați. Nu cunosc nici un exemplu când cuceritorii aparțineau sălbaticilor.

Cum i s-a întâmplat omului în timpul confruntărilor cu extraterestrii din trecut, la fel ar putea să-i meargă și într-o întâlnire deschisă apropiată din viitor. Cu siguranță această confruntare ar putea fi chiar mai abruptă - în comparație cu vremurile trecute - pentru că în imaginea noastră actuală asupra lumii nu mai este loc din vanitate pentru întâlnirea altor inteligențe.

Ar trebui să se întâmple rapid ceva în conștiința noastră. Drumul - de lucrul acesta sunt convins - este netezit.

Deschizători de drum pentru formarea unei noi imagini asupra lumii

Un contemporan celebru, care a avut o influență puternică în schimbarea mentalității asupra modului cum reformulăm imaginea

noastră despre lume, este autorul elvețian de bestseller-uri Erich von Däniken. El a răspuns - exclusiv pentru această carte - cu lux de amănunte la întrebările puse de mine exact cu datele acelor schimbări, pentru a căror înfăptuire este responsabil.

Hartwig Hausdorf: Cartea dumneavoastră apărută în urmă cu mai puțin de 30 de ani, „Amintiri despre viitor”, a reușit într-o oarecare măsură să scuture fundamental imaginea pe care o aveam asupra lumii. Cum a fost primită atunci?

Erich von Däniken: Câteva săptămâni a domnit în toate mediile entuziasmul. Și oficialitățile erau fascinate și în același timp entuziasmate. După care, criticii s-au regrupat și a început furtuna de destabilizare. Împotriva mea și împotriva cărții mele s-au scris nenumărate articole și câteva cărți. De multe ori cu lovituri sub centură. S-au afirmat lucruri pe care nu le-am spus niciodată, nu le-am scris niciodată, și pe această bază am fost pus la zid cu violență. Am fost așezat sub umbrela ilarității și am fost numit șarlatan, fluturaș și profet fals, care și-a scris cartea numai pentru bani când a descoperit o lacună în acest domeniu, pe piață. Am știut că nu au dreptate și mi-am spus: Abia acum!

H. H: Această împotrivire a *establishment-ului* lumii științifice se pare că s-a mai diminuat în ultimii ani. Ne puteți da exemple în care această împotrivire s-a transformat în avantaj?

E. v. D.: Majoritatea oamenilor de știință sunt plini de umor și au o viziune largă asupra domeniului lor profesional. Ceilalți sunt doar aceia care se dau importanți. Unele dintre personalitățile integre au citit „Amintiri despre viitor”, unde au găsit idei pe care le-au aplicat în domeniul lor. Vrând să analizeze foarte profund materia din carte, au ajuns dintr-o dată de la împotrivire sistematică la contrariul ei.

Pionier al acestor idei este constructorul șef de la NASA Josef Blumrich, care a despicat firul părerilor mele la fel ca biblicul profet Ezechiel - și în mod surprinzător, a editat o carte pro-Däniken. Au urmat profesorii de filosofie doctor Pasqual S. Schievella și doctor Luis Navia, în sfârșit, orientalistul indian profesor doctor Kanjilal din Calcutta și geologul doctor Johannes Fiebag. Ei au scris articole

Experimentul Pământ

și cărți în favoarea lui Erich von Däniken, iar în anii următori, tot mai mulți oameni de știință au trecut de această parte.

Desigur, au rămas inamicii. Nici un arheolog sau chiar teolog nu a trecut de partea lui Erich von Däniken. Frontul potrivit s-a clătinat pentru că la fiecare an și jumătate scot o carte nouă, particip până în zilele noastre la numeroase show-uri ale televiziunilor și țin mii de conferințe în lumea întreagă. Oameni integri găsesc că ideile lui Däniken ar fi posibile! Totul a decurs așa cum m-am așteptat: La început se râde și se ia în batjocură, apoi urmează un complot al tăcerii. Și la sfârșit spune fiecare: Acest lucru l-am știut dintotdeauna!

H. H.: Cum este oare estimată în general teoria paleoastro-nutica, care este legată organic de personalitatea lui Erich von Däniken?

E. v. D.: Și eu am avut de câștigat în dezvoltarea acestor idei. Acest lucru a depins de ținuta și experiența mea. Fiecare carte este tot mai bine recenzată și tot mai invulnerabilă față de precedentă. Și nu am voie în nici un fel să trec ca dogmatic sau sectant. Teoria despre vizita extraterestrilor în timpuri străvechi este foarte bine întemeiată. Multe din indiciile aduse de mine sunt imbatabile, în măsura în care sunt analizate cu seriozitate. Erich von Däniken a devenit un fel de produs de piață cunoscut în toată lumea. Numele său este identificat imediat cu extraterestrii. Mie îmi convine.

H. H.: Cum îl descrie Erich von Däniken pe Erich von Däniken? Ce s-a realizat până acum în comparație cu anul 1968?

E. v. D.: El are argumentații mai bune, este mai liniștit în dialogurile contradictorii, mai convingător în expuneri și apariții oficiale. Toate aceste lucruri au rezultat din experiență. Acest lucru a fost atins printr-o dezbatere în întreaga lume, care nu a mai putut fi stopată. Aceste idei au găsit o mare audiență în nenumărate publicații. Cine încă nu știe nimic despre asta, doarme sau nu vrea să știe nimic. Pentru asta am înființat Ancient Astronaut Society (AAS) care este o comunitate mondială, în care poate intra oricine. Numai în spațiul german sunt peste 8 000 de membri. Ce bine ar fi dacă ar exista cineva să mă copieze!

„... precum mucegaiul care cade de pe o coloană de marmură”

H. H.: Acesta ar putea fi oare motivul pentru care unii dintre contemporanii noștri sunt așa de preocupați să rămână la vechea imagine asupra lumii și să refuze categoric posibila existență a „zeilor” extraterestri? Am impresia că această respingere seamănă a panică.

E. v. D.: Acești contemporani sunt fie dogmatici sau au pur și simplu un fix. De fapt, există două feluri de oameni. Unii dintre ei sunt educați în spiritul religiei și cred că au fost creați de bunul Dumnezeu, ca o „încununare a creației”. Cea de-a doua grupă gândește științific și crede că omul a ajuns în vârful spiralei, în urma unui lanț evolutiv care a durat milioane de ani. În ambele cazuri suntem cei mai mari! Ne învârtim în jurul buricului și ne admirăm, măguliți de ideea că am fi singurele ființe inteligente de pe pământ.

Toți oamenii care gândesc așa - chiar dacă sunt religioși sau științifici - se tem să-și piardă unicitatea prin acceptarea extraterestrilor. Ei nu reușesc să sară peste această blocadă spirituală. De fapt nici nu vor. Ei sunt dogmatici, nu noi! De altfel, dogmatismul nu ar avea ce căuta în știință. O știință dogmatică - din păcate așa este - devine o religie. Eu nu am nevoie de așa ceva.

H. H.: La sfârșit vă rog să-mi dați câteva prognoze personale: Când va avea loc, la nivel mondial, o schimbare de opinie asupra imaginii pământești pe bază largă - sau trebuie să se mai întâmple ceva?

E. v. D.: Schimbarea este deja în desfășurare. Ea vine tiptil și se strecoară de ani de zile prin mass media și filme (să ne gândim numai la filmul artistic *Stargate* sau la serialul american de succes *XFiles*). Cu cât se descoperă mai multe planete în afara sistemului nostru solar - cu atât mai bine! Cu cât se dezvoltă mai mult tehnologia cosmică, care face, cel puțin teoretic, realizabil drumul spre stele - cu atât mai bine! Cu cât se văd mai multe OZN-uri care uimesc oamenii - cu atât mai bine! Cu cât tehnologia noastră genetică este mai rafinată și oamenilor le devine tot mai clar că putem modifica totul - cu atât mai bine! Cu cât călătoresc mai mulți

Experimentul Pământ

oameni, vizitează temple și află despre legendele altor popoare - cu atât mai bine! Și cu cât marile religii și sectele tâmpite se clatină tot mai mult având credințe stupide - este mai bine!

Cu fiecare zi care trece, omul devine tot mai matur pentru o nouă imagine asupra lumii și a unei filozofii care îi cuprinde și pe extraterestri. Și descoperirile nu se lasă așteptate. Nici eu nu las aceste medii în pace. Și critica făcută fără bun simț - nu am nimic împotriva celeilalte - fuge pe lângă mine precum mușgaiul care cade de pe o coloană de marmură. Nu mai am nimic de adăugat. Afară de dorința mea cea mai intimă, ca valorosul „cercetător elvețian al zeilor” să poată lupta încă mult timp din turnul său de fildeş împotriva ignoranței și dogmelor.

Numai picătura care cade continuu macină piatra!

Microtehnica - veche de 300 000 de ani!

Vă mai amintiți de jocul de idei de la începutul acestui capitol? Da, exact un eveniment care ar putea să schimbe definitiv imaginea voastră asupra lumii. Acum la sfârșit aș vrea să vă relatez despre o foarte exotica descoperire care s-a făcut în Rusia. Toată întâmplarea este așa de bizară, încât aș fi renunțat cu plăcere să o public dacă nu ar exista fotografii și cercetări făcute în mai multe institute științifice. Analizele continuă și acum, căci elementele faptice sunt mult mai șocante decât cele arătate până acum.

Aici nu este vorba despre aterizarea unei nave cosmice - cel puțin nu una din zilele noastre.

În anii 1991 și 1993, căutătorii de aur de pe pârâul Narada, situat pe latura estică a munților Ural, au găsit niște obiecte mici, foarte deosebite, în formă de spirală. Mărimea acestor obiecte varia între maximum trei centimetri și ajungea până la aprox. 0,003 milimetri. Până în ziua de astăzi au fost descoperite în diferite locuri din apropierea râurilor Narada, Kozhim și Balbanju, cât și pe malurile a două pârâie cu numele de Vetvisti și Lapcevoj, niște artefacte inexplicabile. Majoritatea s-au găsit la adâncimi variind între trei și doisprezece metri. Geologii au datat aceste straturi având o vechime cuprinsă între 20000 și 318000 de ani!

După această metodă de datare stratigrafică, ele sunt situate în plin miocen, cea mai veche perioadă din cel mai apropiat interval geologic al pământului: cuaternar.

Obiectele în formă de spirală sunt făcute din diferite metale. Cele mai mari din cupru, iar celelalte mai mici au fost făcute din metale rare: wolfram și molibden. Wolframul are o greutate atomică și o densitate mare, punctul de topire este la 3410 °C. Se folosește pe scară largă la mărirea durității diferitelor aliaje din oțel și pentru filamentele din becurile electrice. Și molibdenul posedă o densitate mare, iar punctul de topire este de „numai” 2650 °C. Și acest metal este folosit pentru mărirea durității și înnobilarea oțelurilor, în special pentru producerea părților componente ale armelor de foc (supuse unor eforturi termo-mecanice deosebite) și confecționarea blindajului tancurilor moderne.

O tehnologie inexplicabilă

Cu cercetarea acestor obiecte misterioase au fost însărcinate Academia Rusă de Științe din Siktivkar (capitala fostei republici autonome sovietice Komi) din Moscova și Sankt Petersburg, cât și un institut științific din capitala finlandeză Helsinki. Pe aceste obiecte microscopice s-au făcut măsurători exacte, și s-a stabilit că raportul de împărțire a spiralelor corespunde așa numitei Secțiunii de Aur. Aceasta este cunoscută deja din antichitate și este considerată în geometrie și arhitectură drept un principiu de bază. Se folosește la împărțirea unei linii arhitectonice sau picturale în două segmente aflate într-un raport ideal cu laturile de contur ale ansamblului.'

Aceste produse de o mare finețe și de o foarte înaltă tehnologie inexplicabilă ne conduc spre o asociere deosebită cu elemente de reglare ultramoderne, care funcționează în aparate micro-miniaturizate. Această tehnică este actualmente la început, dar urmărește niște scopuri foarte ambițioase. Printre altele, ele servesc la construcția de micro-sonde medicale, de exemplu pentru operații

¹ Este cunoscut și ca Numărul de Aur și este prezent în toate construcțiile celebre ale Antichității, precum și în pictura clasică (n.red.).

Experimentul Pământ

în interiorul vaselor de sânge. Oare în ce scop era gândit acest obiect, pe care îl putem privi mărit de o sută de ori în carte? Este incredibil: Măsurat, acest artefact tehnic corespunde unei lungimi de 200 de microni - 0,2 milimetri! Toate cercetările care s-au întreprins până acum, atestă vechimea descoperirilor între 20 000 și 318 000 de ani - în funcție de adâncimea săpăturilor. Și dacă ar fi fost „numai” 2000 sau 3000 de ani, se naște o întrebare delicată: Cine a fost capabil, pe pământul nostru, să dispună de o microtehnica superfiligranată, pe care noi o putem realiza abia în zilele noastre?

Au fost iarăși zeii care își continuă, nestingheriți de milioane de ani, „experimentul pământ”? Și cărui scop au servit aceste spirale din Ural, pe care cu uimire le (re)descoperim astăzi? Această tehnologie era stăpânită de extraterestri când viața pe pământ era abia la început...

Cercul se închide

Noi am pornit să facem primii pași pe un drum, care cu toată probabilitatea ne va duce în aceeași situație, cum se găseau în zorii timpurilor noastre, paleoastronauții. Acei călători cosmici aparținând unor civilizații străine, care nu numai că ne-au condus drumul în timpuri imemorabile, dar prin intervenția lor ne-au dat posibilitatea să mergem pe o cale proprie. Probabil vom înțelege acțiunea lor mai bine, în momentul când vom începe:

- să fim în stare să întreprindem călătorii stelare;
 - să descoperim planete îndepărtate cu condiții de viață asemănătoare celor de pe pământ;
 - să putem manipula genetic după înfățișarea noastră o rasă humanoidă care trăiește acolo, și să influențăm în felul acesta un salt în evoluția lor naturală;
 - sau chiar ca niște zei să ne jucăm de-a Creatorul - într-un laborator gigantic - să dirijăm într-o direcție dorită evoluția vieții.
- Atunci se va fi închis cercul.

Încă vreo câteva gânduri la sfârșit...

Dacă ați îndrăznit și dumneavoastră să faceți acei pași spre necunoscut în spatele acestei uși, fiind nevoiți să recunoașteți o schimbare în imaginea pe care o aveți asupra lumii, vă rog încă puțin, să ne mai gândim la ceva.

Este încă tot lumea noastră, mica noastră minge albastră care se poate sparge în depărtările nemărginite ale universului - dar acum ne vedem cu alți ochi. Chiar dacă ar trebui să mulțumim pentru existența noastră unor zei dornici de experimente, nu trebuie să cădem în fatalitate. Noi am fost trimiși pe un drum, ale cărui rătăcirii și incertitudini decurg asemănător modelului mental al strămoșilor noștri din adâncul cosmosului. Dar noi trebuie să-l străbatem singuri! Să nu uităm nici un moment că trebuie să fim stăpâni pe noi înșine, nu trebuie să intrăm într-o fundătură sau să nimerim pe căi lăturalnice și periculoase. Deoarece cel mai mare dușman al omului este omul!

În acest loc aș vrea mai să abuzez încă o dată de răbdarea dumneavoastră și aș vrea să știu dacă ați auzit de lucruri neobișnuite sau v-ați confruntat direct cu ele. Mă refer la acele evenimente stranii pe care, cu posibilitățile noastre de înțelegere, abia le putem percepe, dar prin care am putea să înlăturăm vechea, alterata noastră imagine asupra lumii.

Vă rog să scrieți la următoarea adresă:

Hartwig Hausdorf

c/o Buchverlage Langen Muller Herbig

Thomas - Wimmer - Ring 11

D - 80.539 München

Germania

Experimentul Pământ

Și dacă sunteți interesați în general de aceste tematici tratate în carte, aș vrea să vă prezint pe scurt Ancient Astronaut Society (AAS), Societatea de Paleoastronautică.

Scopul acestei societăți este colecționarea, schimbul și publicarea acelor indicii care sunt de natură să susțină următoarele idei:

- în timpurile preistorice (și apoi mai târziu, în diferite perioade), pământul nostru a fost vizitat de ființe din univers;
- actuala civilizație tehnică de pe pământ nu este prima în ordine cronologică;
- sau ambele teorii combinate.

Oricine poate să devină membru al AAS. La intervale de două luni apare un pliant de informare care ne relatează cele mai noi cunoștințe. Se cheamă „Ancient Skies”. AAS organizează călătorii de studii în locuri de cercetare interesante și în siturile istorice descrise în cărțile autorilor dumneavoastră. Au loc regulat congrese internaționale și sesiuni naționale.

AAS are în spațiul unde se vorbește limba germană 8 000 de membri. Informații suplimentare despre AAS le puteți obține la

Ancient Astronaut Society
CH - 3803 Beatenberg
Elveția

***Cu drag,
Hartwig Hausdorf!***

NOTIUNI EXPLICATIVE

1. Bedroom Visitors (vizitatori în dormitoare)

Un scenariu destul de răspândit, din tematica răpirilor care se pun pe seama vizitatorilor extraterestri, care pătrund în dormitoarele subiecților în timpul somnului. Acest fenomen este cunoscut în psihologie mai de mult, dar nu i s-a dat o importanță deosebită. Abia după nenumăratele cazuri de răpire care au o legătură cu „bedroom visitors”, s-a renunțat la interpretarea psihică - și a căpătat un caracter real.

2. Metoda C^{14} (Carbon 14)

Această metodă numită și metoda radiocarbon servește la determinarea vechimii relicvelor organice. Ea se bazează pe acceptarea ideii că raportul cantitativ între carbonul C^{12} stabil și izotopul radioactiv C^{14} , este constant în procesul metabolic normal. După moartea organismului, acesta nu mai asimilează carbon și raportul cantitativ se schimbă prin timpul de înjumătățire de 5589 de ani al izotopului C^{14} , care se împuținează ca urmare a dezintegrării radioactive, în favoarea lui C^{12} . Acest raport se poate măsura, după care se poate calcula vechimea probei.

Metoda carbon 14 nu este infailibilă, căci raportul natural dintre cantitățile de carbon 14 și 12^1 putea să fi fost altul în timpurile străvechi. Rezultatul poate fi și falsificat. Plantele tăiate de la

¹ Concentrația izotopilor unui element comun din scoarța terestră se poate modifica doar ca urmare a unor catastrofe geologice globale - timpul de raportare pentru asemenea evenimente are valori de milioane de ani, chiar miliarde (n.red.).

Experimentul Pământ

marginea unei autostrăzi, datate cu carbon 14, au dat un rezultat care atesta o vechime de mai multe mii de ani. Aceste estimări ale vechimii unor lucruri trebuie făcute cu mare atenție¹.

3. Cultul cargo

Este o formă de fetișism modern care se practică în întreaga lume, dar acest lucru s-a extins mult în spațiul asiatico-pacific, după confruntări cu civilizații mai înaintate. În anii patruzeci au avut loc contacte cu trupele aliate care au participat la cel de-al doilea război mondial. Șocul tehnologic a condus la o reacție de imitare din partea indigenilor aflați pe o treaptă de dezvoltare primitivă. S-a văzut în cazuri extreme că ei au imitat, construind din bambus și paie, echipamente precum instalațiile de transmisiuni, antene chiar și avioane. Aceasta în speranța ca o parte din bogățiile și calitățile străinilor să le fie atribuite și lor.

Dacă și strămoșii noștri au interpretat tot așa întâlnirile lor cu civilizații extraterestre foarte dezvoltate? Atunci s-au format ritualuri, aparent fără rost - care au găsit o continuare și în religiile din timpurile noastre - care duc la înțelegerea greșită a tehnologiei unei civilizații avansate.

4. Decemviri

Străvechi colegiu de magistrați romani, format din zece membri votați. Decemvirii dispuneau, în imperiul roman, de o extraordinară putere legislativă și de puteri executive mari.

5. Acidul dezoxiribonucleic (ADN)

ADN-ul este o structură organică foarte complexă care poartă informațiile genetice. Are structura unei duble scări helicoidale. Ambele împletituri ale scării sunt construite din grupe de fosfați și zaharide. Treptele scării, dimpotrivă, sunt constituite din baze organice și realizează legătura dintre brațele spiralei. Prin cuplarea

¹ Metoda C¹⁴ se folosește în paralel cu determinările clasice arheologice și geostatigrafice, urmărind un model minuțios, care ia în calcul și această componentă aleatorie (n.red.).

celor patru feluri de baze diferite (adenină, guanină, citozină și timină) care două câte două au tendințe de combinare, se formează codul genetic. În aceste coduri sunt înmagazinate toate informațiile despre construcția și dezvoltarea ființelor terestre.

6. Entropie

Noțiune fizică din termodinamică, care definește direcția de desfășurare a unui proces. Entropia măsoară starea ireversibilă la schimbarea parametrilor de agregare ai unui sistem, și depinde de noțiunea de probabilitate a stării fizice. Legea entropiei sprijină o acceptare teoretică, că în natură se tinde spre o astfel de situație, care dintre multitudinea de posibilități la care ne putem gândi, o posedă pe cea cu probabilitatea cea mai mare. Acesta este starea care posedă cea mai mare dezordine¹.

7. Fenomene fortianice

Aceste fenomene sunt denumite după Charles Hoy Fort (1874-1932), care a încercat primul, în cărțile sale, să adune date care nu se potrivesc cu imaginea oficială asupra lumii și să le prezinte cititorilor. Pe baza unei experiențe de o viață, documentația sa cuprinde anomalii și curiozități din paradigma științelor naturii. El a reușit să definească realități fenomenale greu de explicat precum ploaia de broaște și pești, telekinezia și chiar obiecte zburătoare neidentificate. În lucrările lui Fort s-a vorbit și despre teoria vizitei pe pământ atât în trecut cât și prezent, a inteligențelor extraterestre. Materialul adunat de acest revoluționar multidisciplinar este larg răspândit în zona de vorbire săsească (Germania), unde în ultimul timp, numărul de cercetători crește.

¹ Este vorba de starea probabilă a tuturor sistemelor fizice, care se manifestă prin tendința de a dobândi energia minimă stabilă. Excepție fac numai sistemele biologice complexe, capabile să depășească anumite praguri energetice și informaționale (n.red.).

Experimentul Pământ

8. Perioada Hallstatt.

Este ultima perioadă a epocii fierului, care a urmat după epoca bronzului și înaintea perioadei latene. Ea este datată în perioada 800-500 de ani î.e.n. și a fost denumită după locul unde s-au făcut primele săpături (Hallstatt din provincia austriacă Salzkammergut), zonă în care s-au făcut bogate și neobișnuite descoperiri.

9. Regresie hipnotică

Ca să se ajungă la amintiri cât mai profunde, victimele răpirilor sunt aduse în stare de hipnoză, la un moment dat. Victima re trăiește evenimentul în toate detaliile sale. În acest fel, se extrag din subconștient mai multe detalii decât își poate aminti atunci când este treaz. Se practica regresia hipnotică deja din timpurile trecute, când persoanele hipnotizate erau trimise înapoi în viețile anterioare.

10. Reacție imunologică

Expresia este folosită în chirurgia transplanturilor de organe, unde apare problema respingerii anumitor organe de către corp. Dacă, de exemplu, este transplantată într-un corp o inimă străină atunci, printr-o reacție imunologică, se poate produce respingerea organului implantat, care de regulă duce la moartea pacientului. Din cauza acestor incompatibilități între organe¹ au eșuat primele operații de inimă, din anii șaizeci. Actualmente, în majoritatea acestor respingeri, reacția imunologică este reținută prin medicamente specifice, însă acestea au inconvenientul că sistemul imunologic este slăbit, provocând complicații ulterioare.

11. Implanturi

Un număr destul de însemnat de victime ale răpirilor ne relatează că, în timpul când sunt examinați de extratereștri, aceștia le plantează mici aparate în corp. Aceste implanturi se fac cel mai adesea prin nas, din care cauză persoanele respective au sângerări

¹ De fapt s-a constatat o incompatibilitate genetică între donator și primitor (receptor) (n.red.).

nazale inexplicabile. Unele dintre aceste aparate deosebite s-au putut vedea în radioscopii, altele au fost fotografiate și extrase prin operație.

12. Călătorii stelare

Sunt numite așa pentru că presupun deplasarea între diferite sisteme planetare ale unor stele îndepărtate.

La nivelul actual de dezvoltare al tehnicii spațiale terestre, nu se poate pune în practică o asemenea idee, ținând cont de imensele distanțe (măsurate în ani-lumină), care ne separă chiar și de cele mai apropiate stele. Acesta este și argumentul invocat adesea de către detractorii teoriei paleoastronautice, fără a ține cont de posibilitatea existenței unor civilizații extraterestre mult mai dezvoltate tehnologic.

În fapt, chiar acum există proiecte detaliate de explorare a proximității galactice cu nave automate sau pilotate de către un echipaj uman, modul de propulsie al acestora fiind doar una dintre problemele deosebit de complexe pe care le ridică un asemenea plan grandios.

Sunt recunoscute în principal câteva probleme nu numai de natură tehnică: sursa de energie pentru propulsie și consum intern (ar putea fi probabil fuziunea nucleară controlată), protecția navei și a habitaculului, compensarea forțelor inerțiale pentru accelerații ridicate, menținerea stării psiho-somatice normale a echipajului precum și multe altele pornind de la relațiile sociale, familiale, religioase etc. și până la efortul tehnico-financiar pe care comunitatea internațională nu este motivată suficient să-l facă...

13. Izotopi

Sunt elemente chimice cu același număr de ordine, care au mase atomice diferite¹, în multe cazuri și radioactivitate diferită. Din această privință chimică, izotopii se comportă la fel ca elementul de

¹ Nucleeele atomice ale izotopilor conțin același număr de protoni, dar un număr diferit de neutroni față de elementul chimic de bază (n.red.).

Experimentul Pământ

bază și de aceea sunt reprezentați cu același simbol. Faptul că majoritatea elementelor nu sunt în realitate substanțe omogene, ci un amestec de izotopi, se numește izotopie. Aceasta explică de ce masele atomice ale diferitelor elemente chimice nu sunt rapoarte de numere întregi, ca de exemplu la uraniu (238,03) care există atât ca izotop U^{235} cât și ca U^{238} .

14. Număr de ordine

Sau număr atomic (Z), precizează numărul de protoni (+) dintr-un nucleu atomic, egal cu numărul de electroni (-) din atomul considerat.

Numărul de ordine arată poziția unui element în sistemul periodic al elementelor. Cel mai mic număr de ordine îl are hidrogenul ($H = 1$), cel mai mare din elementele naturale îl posedă uraniul ($U = 92$). Numere de ordine mai mari au așa numitele elemente transuraniene, care nu apar în natură.

15. Ipoteza paleo-seti

(SETI de la Search for Extraterrestrial Intelligence)

Paleo-seti caută indicii care să ateste că pământul a fost vizitat de inteligențe extraterestre, în timpuri preistorice și chiar la începutul civilizației terestre. Se înmulțesc indiciile care afirmă că ele au influențat dezvoltarea vieții pe pământ deja din timpuri preistorice, lucru care continuă și în zilele noastre.

Cel mai proeminent reprezentant al ipotezei paleo-seti¹ este elvețianul Däniken. Cu toate că înainte, Desmond Leslie (Marea Britanie) sau profesorul M. Agrest (fosta Uniune Sovietică) au emis posibilități speculative, Däniken este pe departe cel care a stat în slujba acestor teorii. El a făcut să circule aceste teorii și să devină cunoscute în lumea întreagă.

¹ Programul SETI a fost declanșat la inițiativa lui Carl Sagan și abandonat din motive financiare de către Congresul USA. Nu se cunoaște destinația actuală a zecilor de mii de echipamente de radiodetecție (n.red.).

16. Epoca de piatră

Este considerată în arheologia clasică ca fiind perioada culturilor preistorice până la descoperirea metalelor. Epoca de piatră de împarte în trei perioade de bază: paleolitic (epoca de piatră veche), mezolitic (epoca de piatră mijlocie) și neolitic (epoca de piatră timpurie). Începutul epocii de piatră este datat între un milion și 600000 de ani înainte de era noastră, iar sfârșitul ei este considerat în Europa de nord la circa 1800 de ani î.e.n. După teoria vizitelor extraterestre încă din zorii istoriei pământului, au existat în diferite perioade mai multe populații modificate genetic, care au dus la ameliorarea lui *Homo Sapiens* din hominizii aflați pe planeta noastră.

17. Întâlniri de gradul 4, denumite și evenimente CE-4 sau răpiri

Prin comparație cu simplele întâlniri, aici este vorba de adevărate răpiri săvârșite de ființe nepământene. Acestea sunt descrise de regulă ca humanoizi cu piele gri, cu o înălțime cuprinsă între 1,20 și 1,50 metri? Aceste răpiri sunt de regulă trăite de persoane singulare, dar s-au relatat și cazuri de răpiri familiale, care au fost toate duse în obiectul zburător extraterestru. Simptomatice pentru aceste răpiri sunt experiențele medicale. Punctul lor central reprezintă însămânțările artificiale care să ducă la crearea unui hibrid-amestec de rase - între extraterestri și oameni. Aceste răpiri sunt un fenomen apărut în toată lumea.

18. Dilația timpului

Acest efect, descris pentru prima oară de Albert Einstein (1879-1955) în anul 1905, ar avea o influență asupra echipajului unei nave cosmice care ar zbura cu o viteză apropiată de viteza luminii ($c = 300000 \text{ km/secundă}$). Timpul pentru astronauti s-ar scurge, comparativ cu timpul oamenilor de pe pământ, mult mai încet. Și aceasta cu atât mai mult cu cât zborul cosmic ar avea o durată mai mare. Micul tabel care urmează vă poate explica:

Experimentul Pământ

10 ani zbor stelar	25 de ani pe pământ
15 ani zbor stelar	80 de ani pe pământ
20 ani zbor stelar	270 de ani pe pământ
25 ani zbor stelar	910 de ani pe pământ
30 ani zbor stelar	3 100 de ani pe pământ

Există numeroase mituri pe întregul pământ care fac descrieri uluitoare prin asemănarea lor, despre asemenea evenimente: persoanele care au fost luate de zei numai pentru scurt timp, la întoarcere nu s-au mai putut întâlni cu neamurile sau prietenii lor. De unde provine oare această știință despre fenomene care apar doar atunci când o navă cosmică s-ar apropia de viteza luminii?

Mulțumiri

Am reușit! A apărut iarăși după multe cercetări și mai multă muncă la mașina de scris - așa sper eu - o lucrare interesantă. Dar ce ar fi un autor fără ajutorul acelor persoane care, cu sfatul și cu fapta lor, au contribuit la reușita acestei cărți.

Este vorba despre Doctor Honoris Causa, Erich von Däniken, doctor Johannes Fiebag, Peter Krassa, Reinhard Habeck, Uli Dopatka, Walter-Jörg Langbein și Wolfgang Siebenhaar - ultimul nu numai pentru busola sa!

Pentru cercetările din Carpați mulțumesc în cel mai bun spirit lui Peter și Martin Jurik din Bratislava. De asemenea, lui John Roy Robert Searl și lui Herbert Schneider pentru încrederea și sprijinul pe care l-am primit în capitolul dedicat exclusiv lor, despre fenomenalele descoperiri în sectorul tehnicii O.Z.N.

Mulțumesc și prietenului meu Roland Fichtner, pentru modul în care mi-a stârnit curiozitatea față despre o realitate la îndemână, chiar din fața ușii. Mulțumesc și lui Walter Kessler care m-a însoțit în mai multe călătorii și a făcut fotografii, inegalabile, pentru această carte. Mulțumesc domnului doctor Johann Dorner pentru munca de detectiv făcută în jurul anticului latin, Julius Obsequinus.

Îndatorat mă simt și față de Werner L. Foster și Valeri Ouvarov (Rusia) de la care am primit în ultimul moment materiale senzaționale.

Și ce aș fi fără mulțumirea mea față de cititorii din diferite țări: Nenumăratele scrisori cu recunoașteri și observații prețioase, care îmi dau un imbold să continui!

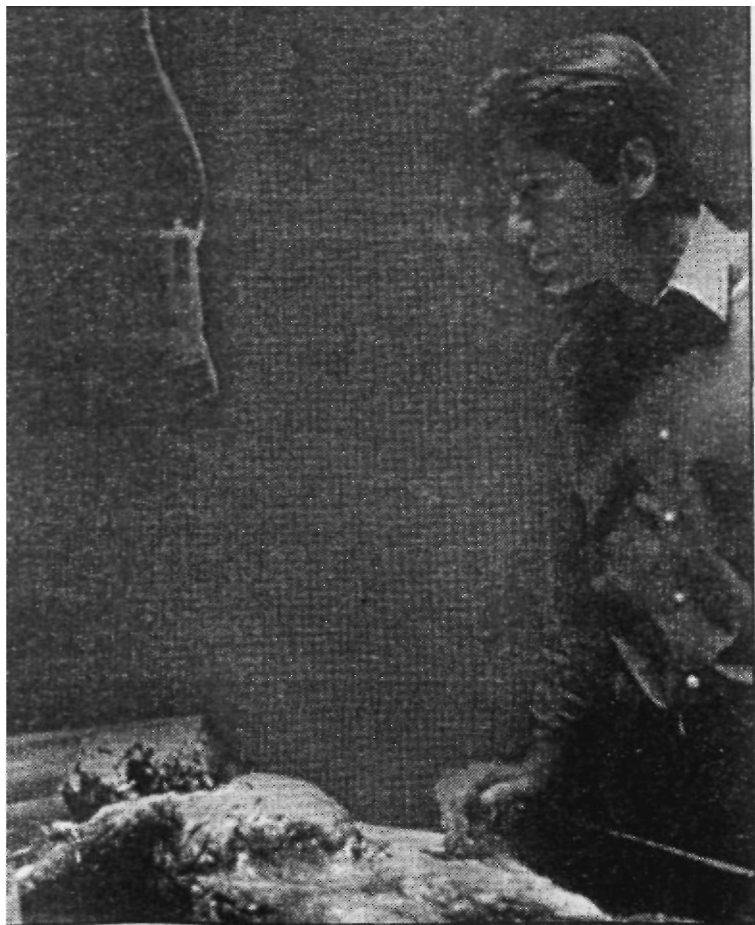
Experimentul Pământ

Last but not least aduc mulțumiri editorilor mei: domnului doctor Herbert Fleissner și doamnei doctor Brigitte Sinhuber. Vreau pe această cale să mulțumesc lectorului meu, Herman Hemminger, care se pricepe ca nimeni altul să mă îndemne să întreprind călătorii în căutarea celor mai mari enigme și mistere de pe pământ.

Hartwig Hausdorf

ARHIVA UFO

7

Editura **DOMINO**

COEVOLUȚIA

O aventură interplanetară

În 1989, viața lui Alee Newald a luat o întorsătură neașteptată, atunci când a fost răpit de un grup de extraterestri. A lipsit zece zile, timp în care a fost transportat în lumea acestora.

Alee Newald a pornit cu mașina la un drum care ar fi trebuit să dureze trei ore. A sosit zece zile mai târziu.

Ce s-a întâmplat în timpul lungii lui absențe nu numai că a atras atenția autorităților, ci a și schimbat pentru totdeauna viața lui Alec.

Informațiile împărtășite lui Alec în timpul acestei experiențe sunt de o mare importanță pentru întreaga omenire. Ele sunt o contribuție la misterioasa imagine a trecutului nostru îndepărtat, ca și a viitorului nostru imediat.

#

#

Alec Newald și-a început cartea, CoEvolution, în 1995. Cartea conține relatarea incredibilei sale călătorii dus-întors spre lumea celor ce l-au răpit, Haven, ca și a controverselor pe care aceasta a creat-o pe Pământ.

PĂMÂNTUL VĂZUT ÎNTR-O LUMINĂ CU TOTUL NOUĂ

Cred că am adormit imediat.

Când am deschis din nou ochii, Zeena stătea lângă cubicului meu.

- Verva, a spus ea. Ai dormit bine?
- Ca un prunc, am răspuns.
- Curioasă expresie, a fost replica ei.
- Cât a durat? am întrebat, curios să aflu cât a durat somnul.
- O jumătate de zi de pe Pământ - douăsprezece ore.
- Și ce este verva?

- Este o urare, „bunule spirit, energie ție”, cum spuneți voi „salut”, mi-a explicat ea.

- Ce program avem? m-am interesat eu.

- Înlocuire de lichide pentru tine, a venit răspunsul. Vino. Mai avem doar două zile pământești și mai sunt multe de învățat, dacă dorești, și aș vrea să-ți pun și eu câteva întrebări, înainte să mă întorc acasă.

Zeena părea foarte nerăbdătoare, dar nici curiozitatea mea nu era mai prejos. Chiar și așa nu mă obișnuisem cu gândul că trezirea m-a găsit tot „în vis” și nu pe Pământ, cum mă așteptasem.

„Casa ei... Da, iată ceva ce aș vrea să știu...” am gândit eu, dar mi-am dat imediat seama că Zeena mi-a citit gândurile.

- E cam de mărimea lui Marte din sistemul vostru, a răspuns ea, exact la Obiect. Dar nu este foarte bine, pentru că soarele nostru moare lent și noi suntem iradiați. Și pierdem și atmosfera. Încercăm să reparăm pe ici-pe colo, dar nu vom putea la nesfârșit.

- Nu e bine deloc. Și ce v-ați gândit să faceți? am întrebat.

- Am căutat un nou cămin mulți ani de-ai voștri. Cea mai bună soluție ar fi tot Pământul vostru, dar, printre altele, nu ne putem acomoda cu gravitația voastră. Acesta este cel mai important factor, dar mai este și conformația planetei, care nu este bună pentru noi. A fost bună, dar noi nu mai suntem cum am fost.

Zeena a ezitat, gândindu-se dacă să abordeze sau nu subiectul. A hotărât să nu continue. Răspunsul ei, vădit revizuit, a fost:

ARHIVA UFO

- Sunt mari șanse ca într-un viitor nu prea depărtat Pământul să se schimbe.

- Să-și schimbe formația? am întrebat eu speriat.

- Probabil că se va muta într-un nivel diferit al densității, nu știu dacă mă înțelegi. Nu e mare lucru. Se întâmplă foarte des, a răspuns ea.

Cred că voia să mai atenueze șocul, după ce a sesizat că intrasem în panică.

- Ce o să facă? am continuat să o pisez, uitându-mă la ea uluit.

- Ei bine, aceasta este una din acele povești lungi despre care ți-am promis că am să ți le spun. Cel mai bine este să ne așezăm comod, iar tu să-ți introduci niște fluid.

LECȚII DE ISTORIE VECHE VENITE DIN VIITOR

- D e unde să încep oare? s-a întrebat Zeena. Poate cu Cei Vechi.

- Cei Vechi? am și întrerupt-o.

- Cei la fel cu Gardianul pe care l-ai întâlnit. Fiecare dintre ei are mai multe sute de ani pământeni și are o descendență foarte veche. Strămoșii lor, care sunt și strămoșii mei, sunt și niște strămoși îndepărtați ai voștri, cel puțin în parte. Acum, te rog să nu mă mai întrerupi!

Zeena mi-a prins gândul chiar înainte să-mi fi dat seama că-l gândeșc.

- Îmi va fi greu să-ți explic chiar și fără să mă întrerupi. Vei putea pune întrebări ceva mai târziu, a adăugat ea. Acești strămoși comuni ai noștri au venit pe Pământ de multe ori, dar cea mai importantă a fost vizita lor de acum un milion de ani, după timpul vostru. Ei nu sunt primii [extraterestri] care v-au vizitat. În fapt, ei și alții au explorat ceea ce voi numiți sistemul vostru solar *sute de milioane de ani*.

Acești călători au avut mai multe tentative de fabricare a unei specii umanoide pe Pământ, iar rezultatul este *Homo Sapiens*. Nu am să merg până acolo încât să spun că acești strămoși ai mei sunt singurii responsabili de apariția speciei voastre, pentru că a fost un efort comun al mai multor specii extraterestre, și fiecare a pretins la

ARHIVA UFO

un moment dat că ea v-a construit. Nimeni nu se poate spune că minte deliberat, dar toți își exagerează meritele. Nu mă întrerupe încă, te rog. Îți explic totul când va veni vremea.

Voi v-ați modelat singuri specia, sau cel puțin v-ați ajustat-o, din multe puncte de vedere, iar acest lucru continuă și acum. Voi numiți aceasta în mod greșit „evoluție”. „Evoluția naturală a speciilor” este o simplă expresie născocită de una din mințile voastre cele mai strălucite cu câțeva vreme în urmă. S - a crezut că ea poate explica tot drumul evoluției. Dar acest mod de gândire pune mai multe probleme decât rezolvă, pentru că, de exemplu, nimeni nu știe când și-a căpătat fluturele aripile de fluture. Nu voi dezvolta subiectul, pentru că avem lucruri mai importante de discutat, totuși cred că m-ai înțelege. Poate vom avea timp cândva, mai târziu.

Totuși, am să-ți spun întreaga istorie a speciei tale, pentru că este important să-ți cunoști trecutul și să înțelegi că evoluția, așa cum o cunoști tu, este un simplu mit. Schimbările nu sunt niciodată lente, ele sunt întotdeauna planificate. Îți voi arăta mai târziu cum nimic în Univers - trecut, prezent, viitor, în scara voastră temporală - nu este lăsat la voia întâmplării. Te rog să mă ierți că mă abat iar de la firul povestirii.

Unii dintre Cei Vechi au rămas cu specia voastră în curs de evoluție. Alții au plecat. Din timp în timp, au survenit conflicte cu alte specii ET, legate de ce ar fi mai bine pentru unii sau pentru alții, exact așa cum se întâmplă și pe planeta voastră acum, între cei ca tine. Trebuie să înțelegi că Pământul este un loc cu totul deosebit. Este foarte frumos și mulți au vrut să fie al lor. Nu voi spune că au renunțat la acest vis, dar cred că puteți fi liniștiți în privința aceasta! Chiar și noi, deși nu dorim să fie proprietatea noastră, am dori să trăim acolo. Dar nu putem - și nu avem dreptul - să intervenim în procesele care se petrec pe planeta voastră în acest moment. Ceea ce nu înseamnă că nu există alte specii extraterestre care să dorească să intervină și de aceea trebuie să fiți foarte vigilenți.

Unele dintre procesele care au loc acum, sau sunt pe cale să aibă loc, sunt rezultatul direct al acelei însămănțări făcute de strămoșii noștri Vechi. Chiar și piramidele sunt vechi moșteniri lăsate în urmă de Cei Vechi, pentru a vă ajuta când va veni timpul trezirii. Ele sunt foarte importante pentru voi și de aici va veni,

ARHIVA UFO

într-un viitor nu prea îndepărtat, un progres de felul cel mai neașteptat.

Toate cunoștințele vă vor fi aduse la cunoștință la timpul potrivit și în acord cu legile evoluției. Dar aceasta necesită o forță artificial creată în orice univers cunoscut de ai mei, mai puternică și mai înțeleaptă decât legea naturală. Crede-mă când îți spun, pentru că specia mea cunoaște foarte bine prețul amestecului în legile evoluției. I-am fi avertizat pe ai tăi, dar cei care vă conduc nu ne-au ascultat. Din păcate, demersul nostru pare să se fi lovit de urechi surde, deci vom fi nevoiți să vă transmitem mesajul pe o altă cale.

Pe planeta voastră a existat un timp, nu atât de îndepărtat în contextul acestei lecții de istorie, în care o „forță” a coborât pe ea și chiar a pretins că [planeta Pământ] și tot ce este pe ea ar fi al ei. Acea forță - și știu că-ți va fi greu să accepți, Alee [Zeena îmi rostea pentru prima dată numele] - forța aceea încă se află printre voi. Și este cu adevărat o parte a voastră, deci cred că se poate spune că încă stăpânește planeta dintr-un anume punct de vedere.

După ce această forță a cucerit planeta, și-a dat seama că va avea mult de luptat, pentru că voi nu erați cum sunteți acum. Erați bine porniți pe calea iluminării, cu o bază spirituală foarte puternică. Erați aproape tot atât de puternici cu acea forță însăși. A trebuit să vă înșele ca să vă poată stăpâni, iar cât ați fost sub puterea ei v-a alterat ființa, structura, de fapt chiar ADN-ul. V-a transformat în ființe handicapate, v-a dat peste cap și v-a tras înapoi cu multe mii de ani. V-a făcut ceea ce sunteți astăzi, v-a lăsat doar puțin din măreția pe care ați fi putut-o avea, pentru că nici măcar acum nu v-ați revenit pe deplin. Și dacă forța aceea își continuă influența, nu vă veți reveni niciodată!

Acea forță este cunoscută de cei mai mulți ca „forța întunericului”, pentru că este un adevărat inamic al iluminării. Te rog să mă înțelegi, este o descriere foarte simplă a unei entități foarte complexe. Nici măcar *noi* nu o înțelegem pe deplin. Este în aerul pe care-l respirați și în tot ce sunteți voi. S - a insinuat în planetă și în voi. Bate cu pulsul planetei voastre, căci voi și Pământul sunteți unul și același lucru. Este un lucru pe care semenii tăi nu par să-l înțeleagă, dar puteți folosi această uniune pentru a face lucruri minunate, așa cum și noi am făcut.

ARHIVA UFO

Din nefericire, cei mai mulți de pe planeta ta se luptă cu forțele naturale ale minunatei voastre planete. Prin asta înțeleg că le nesocotiți, ba chiar le pervertiți, pentru a le potrivi cu scopurile voastre. Nu trebuie să se întâmple așa. Dacă vă veți deschide mințile și inimile față de planeta voastră, așa cum au făcut cei ce v-au precedat, veți găsi calea. Încă nu e totul pierdut; doar trebuie să vă amintiți. Dar până atunci noi suntem foarte îngrijorați. Pentru că nu numai pe Pământ voi violați legile naturale și Natura prin jocul fanteziei voastre capricioase, ci totul, pentru că toate sunt interconectate. Este o învățătură fundamentală. A fost ignorată pentru că este caracteristic celor ce se joacă de-a puterea să o ignore. Noi și alții suntem cu adevărat binevoitori față de specia voastră, pentru că suntem cu toții legați, dar curând va trebui să facem ceva, înaintea ca joaca voastră periculoasă să ne facă rău tuturor!

Considerăm că este nevoie să vă învățăm mai multe despre forțele întunecate care au pătruns în voi. Ai face un mare bine alor tăi dacă ai trata cu respect această lecție și ai supune-o atenției celor ce vor vrea să te asculte. Forța întunecată se manifestă la un nivel compatibil cu undele voastre cerebrale caracteristice. Acest lucru tu ar fi trebuit să-l știi deja, dar ți-a fost ținut ascuns de către alții de seama ta.

În ciuda acestui lucru, unii, cum ai fi tu, și-au creat o rezistență la acest intrus străin. Acesta este unul din motivele pentru care te trezești uneori gândind diferit de majoritatea celor din jurul tău. Această rezistență ți-a permis să vezi mai limpede eroarea din modul vostru de a fi și ce trebuie făcut. Vei continua să mergi pe această cale încă o vreme și chiar te vei îndoi de cei ca tine din când în când. Fii răbdător. Este cea mai bună sugestie pe care ți-o pot face, oricât de nepotrivită ți-ar părea. Lucrăm la aceste lucruri de mulți ani deja. Tot ce vor simți oamenii va fi un alt simț al trecerii timpului.

Vei descoperi că nenorocirile sunt cu atât mai ușor de suportat cu cât sunt mai bine înțelese. Eu încerc să-ți explic totul în termeni pe care să-i înțelegi. Te rog să mă întrerupi de acum încolo, dacă nu înțelegi ceva, pentru că noi considerăm că cele ce urmează sunt de mare importanță.

Unii de pe planeta ta s-au aliniat acestei „forțe”. Te rog să remarci că am spus „aliniat” și nu „aliat”, pentru că există o

ARHIVA UFO

deosebire. Ai înțeles ce vreau să-ți spun? [Am încuviințat din cap.] Au dobândit multă putere de la această forță și unii sunt destul de nebuni încât să creadă că o au sub control. Este o naivitate, bineînțeles, pentru că această forță sau entitate străină se hrănește prin acești oameni, sau mai degrabă cu conflictele pe care le creează acești oameni în căutarea bogăției și a puterii. Câtă vreme situația satisface forța întunecată, ea va continua; pentru că ea trăiește din sentimentul numit „teamă”.

Cea mai simplă cale de a învinge această forță este îndepărtarea friei din societățile voastre. Aceasta va duce la moartea ei prin înfometare, sau plecarea ei în altă parte, spre o pradă mai ușoară. Vezi tu, specia voastră umană este una dintre cele foarte puține care trăiesc cu aceste lucruri neobișnuite numite „emoții”. De aceea a și ales să vină la voi. Și noi am avut odată emoții, așa mi s-a spus. iar unii spun că le vom putea trăi din nou, mulțumită programului de creștere pe care îl experimentăm acum. Iartă-mă, iarăși am divagat.

Vei descoperi că unii din specia ta încearcă din greu să exploateze această forță foarte periculoasă. Ei nu înțeleg pe deplin că este vorba de o entitate de sine stătătoare și că ceea ce fac ei este o greșală. Ei cred că joacă un joc, care poate fi câștigat. Nu o dată am încercat să-i avertizăm pe ai tăi în trecut, dar nu ni s-a acordat nici o atenție. Și, în fapt, cum spun chiar ai tăi, „e viața voastră”.

Problema și îngrijorarea noastră constau în faptul că planeta respiră împreună cu voi, în armonie cu gândurile voastre. Atacarea oamenilor prin folosirea forței înseamnă atacarea planetei. Iar dacă planeta vă va urî, nimic nu se va mai putea face pentru voi. Poate că ne vei ajuta în răspândirea acestui mesaj. Avem o idee cum să ți-l formulăm, dar trebuie să așteptăm pentru altă dată, pentru că avem multe de spus în legătură cu alte subiecte.

Societățile voastre au introdus în viața voastră frica, încă de la începuturi. Cea mai mare parte din aceasta este teama de societatea însăși, cu alte cuvinte frica de propriile legi. Marii voștri preoți de demult declamau în fața mulțimilor că asupra lor se va abate mânia, dacă se vor încumeta să treacă peste ceea ce zeii cei mari ai timpului lor au spus. Iartă-mă dacă voi face ceea ce la voi s-ar numi o „glumă”, pentru că acești zei atotputernici pe care îi descriu aici au fost ființe ca mine sau ca Gardianul, pe care l-ai întâlnit. *Ție* ți e teamă de mine? a întrebat Zeena.

ARHIVA UFO

- Nu simt nici un fel de frică, a fost răspunsul meu.
- Deci vezi cum au fost manipulate masele în absența noastră de cei care aveau de câștigat din acest lucru? a întrebat ea din nou.
- Văd că o minciună a putut să-i prostească pe cei needucați, am replicat.
- Și crezi că ai tăi sunt mai bine educați în această privință astăzi? a mai întrebat ea.
- Dacă mă întrebi ce știm despre Dumnezeu, probabil că nu.
- Este exact ce cred și eu, a declarat Zeena. Iar intimidarea continuă, numai că astăzi aveți de sute de ori mai multe legi ca atunci. Acestea nu sunt legi ale Naturii, ci doar legi pentru manipularea voastră, făcute de cei ce vă manipulează și care la rândul lor sunt manipulați de acea forță.

Legile naturii pe care le încălcați în fiecare zi, mergând la muncă în dezgustătoarele voastre mașini. Pentru noi este cu atât mai greu de înțeles, cu cât voi ați înțeles acest lucru și continuați să le folosiți. De ce nu există o lege împotriva lor în societatea voastră? Poluarea nu omoară? Sunteți atât de orbi încât nu puteți vedea ce se întâmplă o dată cu proliferarea acestor stranii mașini? Nu trebuie să-mi răspunzi, cunosc motivele. Nu am vrut să-ți dau decât, cum spuneți voi, un exemplu.

Poate ne vei tolera confuzia, totuși, când vrem să înțelegem ceea ce am observat în așa-numitele voastre societăți occidentale, în care se plătesc mii din banii voștri pentru a salva o viață, în timp ce milioane ca tine mor în zonele mai îndepărtate, pentru sume mici de bani. Nu sunteți toți din aceeași carne și același sânge? Pentru această întrebare, noi nu avem răspunsul vostru. Poate că ne vei ajuta să-i înțelegem rațiunea, mi-a cerut Zeena, uitându-se la mine nedumerită.

- Cei ca mine mă încurcă și mă nedumeresc și pe mine. Nu am un răspuns la această întrebare, am replicat eu.

- Prea bine. Dar de ce ai tăi se interesează atât de mult și pierd atâta timp cu un copac, atunci când cineva vrea să-l taie într-un oraș, în timp ce ei acceptă să se distrugă zone întregi cu mulți copaci bătrâni, aflați departe de ochii lor? Te rog să iei întrebarea cu tine și să o pui și altora, pentru că noi găsim acest lucru la fel de neînțeligibil.

Am îndeplinit de atunci întocmai cererea ei.

ARHIVA UFO

Zeena avea și știri încurajatoare. Ea a sugerat că forța va simți curând greutatea unei invazii, de deasupra, că vor fi bătălii pe mare și sub mare și în cerurile de deasupra noastră. Cei mai mulți vor afla prea puțin despre aceasta, cu excepția celor prinși în efectele bătăliei. Prin aceasta, ea voia să spună că Pământul va suferi furtuni de intensități tot mai mari, și de unde până acum aceste furtuni au fost restrânse la punctele vortex ale planetei - adică cel din vestul Atlanticului (Triunghiul Bermudelor) și cel din vestul Pacificului, la sud-est de Japonia (Triunghiul Dragonului) - acum vor apărea la întâmplare. Nu mi-a spus cine sau ce se află în spatele acestor bătălii sau ce le va cauza. Totuși, când drumul va fi limpede, iar o parte din frică va dispărea, *vom putea într-adevăr să vedem alte specii din Cosmos, care ne vor vizita deschis și vor interacționa cu noi aici, pe Pământ!*

- Într-un interval de timp potrivit vă veți trezi din acest „somn” în care v-a cufundat forța, cu ajutorul micului ajutor al prietenilor voștri, a adăugat ea. Fiind un navigator, mi-a spus ea, vei ști ce să cauți. Ai încredere în instinctele tale.

Specia ta este aproape suficient de tare ca să riposteze și să-și câștige locul de drept în această galaxie. Noi vă vom ajuta pe voi și planeta voastră să faceți din nou acele lucruri mărețe, pentru că noi iubim viața. Chiar și forța întunecată este o formă de viață, iar noi trebuie să o respectăm. Mă înțelegi, Alee? Este foarte important.

În sfârșit, Zeena îmi dădea cuvântul.

- Da, te înțeleg. Dar cum să luptăm cu forța aceasta, când nu o vedem și nu știm unde se află? am întrebat.

- Ea se află în adâncul sufletelor voastre. Veți lupta împotriva ei cu știință și cu înțelegere. Dar acest lucru trebuie făcut de fiecare dintre voi. De fapt, conștientizarea existenței sale înseamnă că bătălia este pe jumătate câștigată, iar tu trebuie să le-o spui tuturor celor ce vor vrea să te asculte. Specia voastră este pe cale să se schimbe, să devină mai conștientă - majoritatea dintre voi, vreau să spun. Este un fapt foarte neplăcut acela că cei care înțeleg cât de puternică este pentru voi acea forță pe care voi o numiți frică și ce putere exercită asupra voastră, sunt chiar aceia care o folosesc împotriva voastră - dintotdeauna au folosit-o. Ei nu înțeleg din ea decât puterea, iar nu rațiunea existenței ei. De aceea am ales noi acest timp pentru a-ți explica ție - și altora din stirpea ta - de ce ne

ARHIVA UFO

aflăm *noi* aici. Am venit să ajutăm la iluminarea voastră și, probabil, pe calea aceasta, la eliberarea voastră de acea forță. Noi înțelegem și că vor fi dintre voi unii care vor respinge această cunoaștere și vor face tot ce le va sta în puteri pentru a o micșora și a-i neglija importanța pentru specia voastră.

S-ar putea să avem nevoie de ceva de la voi și de la planeta voastră. Spune-i comerț, dacă vrei, dar noi preferăm să o numim „coevolue”. Putem să ne dezvoltăm împreună. Avem nevoie, și noi, și voi, de schimbare. Voi veți deveni puțin ca noi, în timp ce noi avem nevoie să devenim ca voi. Putem să devenim prieteni apropiați, îndată ce veți învăța să vă eliberați. Am așteptat mult timp să se întâmple lucrul acesta, iar tu, Alee, ești o parte din acest eveniment extraordinar care va avea loc, așa cum sunt și mulți alții. Tu îi vei găsi pe ei, iar ei te vor găsi pe tine. Este destul să faci cunoscut că ești copilul luminii, atunci când vei simți că a sosit timpul. Vei fi uimit de cele ce se vor întâmpla după aceea.

Zeena își terminase partea aceea de lecție, dar nu știam ce să spun. Cum să răspund la ce-mi spusese? Narațiunea ei ridicase mai multe întrebări decât răspunsuri și, sincer, nu știam de unde să încep. Chiar dacă aproape tot ce-mi spusese era cu totul uluitor, mi se părea că știam lucrurile acelea dintotdeauna! De aceea, cred că veți considera următoarea mea întrebare deplasată.

- Cel mai mult mă preocupă ceea ce ai spus înainte de această lecție, ceva despre Pământul care va suferi o „mutație”, sau cam așa ceva. Ce se va întâmpla cu noi, oamenii?

- Nu aveți de ce vă teme. Voi, oamenii, veți fi cei care vor ajuta Pământul să se transforme. Veți fi trecut deja peste următorul nivel de densitate, sau veți fi pe cale să o faceți, ceea ce este un adevărat act de evoluție — adevărată evoluție; nu în forma de schimbare asociată cuvântului în trecut. Îmi pare rău, dar nu am avut timp să vă inoculăm această cunoștință. Și Pământul va evolua de-a lungul aceluiași linii, iar asta este ceea ce noi numim „mutație”. Te rog să mă ierți dacă folosirea aceluiași cuvânt ți-a cauzat îngrijorare.

- Mai am și alte întrebări, am spus, privind-o pe Zeena și sperând să mă lase să continuu. Mi-a dat de înțeles că pot continua. Ce s-a întâmplat cu acei strămoși - cei care au rămas pe Pământ și ne-au ajutat să evoluăm?

ARHIVA UFO

- Unii dintre ei s-au împerecheat cu ai tăi, deși inițial a fost o rezistență. Progeniturile acestor uniri au devenit strămoșii noștri comuni. Toți cei care rămăseseră puri, de sângele nostru, fie au murit de o boală necunoscută, fie au părăsit planeta. Viața lor ar fi trebuit să fie de multe sute, poate mii de ani. Unii spun că au murit pur și simplu de o bătrânețe prematură. Există multe cauze posibile pentru care să se fi întâmplat aceasta, dar nu este necesar să discutăm acest lucru acum. Puținii care au scăpat de această soartă și au părăsit planeta sunt pierduți pentru noi; ai mei nu știu unde se vor fi dus, pentru că a fost cu un timp cu adevărat lung în urmă. Dar, dacă am ajuns la subiectul încrucișării, există câteva întrebări pe care aș vrea să ți le pun, dacă-mi permiți, mi-a cerut Zeena.

Am încuviințat din cap, știind că voi avea și alte ocazii să pun cele o mie și una de întrebări pe care ardeam de nerăbdare să le pun.

Prima ei întrebare m-a luat prin surprindere.

- Te-ai înmulțit pe planeta ta natală?

- Interesantă întrebare, am răspuns buimăcit. Prin „înmulțit” presupun că înțelegi dacă am copii.

Nu-mi venea să cred că nu cunoaște deja răspunsul la această întrebare. Poate că doar voia să fie politicoasă.

- Da, a spus ea.

- Păi, am un fiu de paisprezece ani, sănătos și voinic. Nu pare să aibă mari probleme, cu excepția faptului că de acum va trăi fără un tată permanent.

- Ce vrei să spui prin aceasta? a întrebat ea.

- Păi, eram pe cale să-mi părăsesc... unitatea familială pentru totdeauna, când voi m-ați luat aici! am răspuns. Nu mă întreba de ce. E foarte complicat și, oricum, nu sunt sigur că știu răspunsul nici eu.

- Acest proces de înmulțire, în forma în care îl folosiți voi, *Homo Sapiens*, eu l-am studiat cât am putut de bine din înregistrările noastre, dar sunt multe lucruri pe care aș vrea să le știu. Am fost selectată pentru un proces reproductiv modificat, la întoarcerea pe planeta mea natală. Noi, ca specie, trebuie să producem rapid progenituri care să poată supraviețui pe orice planetă în afară de a noastră, fără sisteme de susținere a vieții. Prin aceasta vreau să spun că nu am descoperit încă o altă lume care să fie compatibilă cu nevoile noastre specifice, mai degrabă unice. S-ar

ARHIVA UFO

putea să dezvolt acest subiect puțin mai târziu. Dar acum, este suficient să spun că avem foarte puține opțiuni, și s-ar putea să fim nevoiți să ne adaptăm la noi medii, cum ar fi planeta Pământ - pe care încă ne place să o numim a doua noastră casă, deși suntem departe de a fi în stare să locuim acolo tot timpul, a încheiat Zeena, puțin nefericită, din câte mi-am dat seama.

- Planeta noastră este deja plină, am replicat eu, deși nu voiam să-i sporesc nefericirea. În ciuda celor văzute și trăite până atunci, n-am fost nici pe departe pregătit pentru răspunsul ei.

- O, dar comunicăm de mult cu guvernanții Pământului pe acest subiect; de fapt, încă din anii 1950. Ei cunosc dorințele și necesitățile noastre. Am făcut chiar un târg, cum i-ai spune tu. Dar nu toți s-au ridicat la înălțimea acelor acorduri, de atunci încoace.

- De ce nu știe nimeni pe Pământ despre aceste lucruri? am întrebat, cu ochii măriți.

- Diferiții voștri guvernanți, în înțelepciunea lor, au decis că populația Pământului, în ansamblu, nu este pregătită pentru mesajul și pentru cunoștințele pe care am planificat să vi le oferim. Dacă îți vei aminti de subiectele pe care le-am discutat recent, nu este prea surprinzător, nu-i așa? Ei consideră și acum că nu sunteți destul de pregătiți, dar noi nu vom spune jumătăți de adevăr ca să ne potrivim altora. Deci suntem în această situație - cum i-ați spune voi? - de remiză, a concluzionat Zeena.

- Dar ce au spus guvernanții când i-ați informat că vreți să vă întoarceți pe Pământ cândva, în viitor? am întrebat eu.

- Tot ce au vrut ei au fost „arginți”, a spus ea. Nu suntem foarte mulți, a comentat ea. Cincisprezece milioane sunt puțin, comparat cu miliardele voastre, nu crezi? Iar oferta noastră tehnologică ar putea ușura foarte mult viața populației voastre. Aș îndrăzni chiar să spun că istoria s-ar putea repeta și ar putea avea loc o nouă încrucișare, astfel încât să devenim iarăși o specie unică, așa cum s-a întâmplat cândva, în trecut.

În acest moment al timpului, există însă alte lucruri importante pe care trebuie să le facem, fizic, aici, pe Pământ: muncă de reparații. Este o moștenire și o promisiune a trecutului, pe care nu mi-e permis să o discut acum. Trebuie să corectăm ceea ce este o stare de stricăciune. Dintr-o coincidență, această muncă este acum aproape completată. Nu este un lucru neglijabil, pentru că reparațiile

ARHIVA UFO

durează de mulți ani de-ai voștri. Iar acum timpul rămas este foarte scurt, căci urmează schimbările voastre - trezirea voastră.

Mi-a răspuns la întrebări înainte să apuc să i le pun. Nu mi-a rămas decât să stau ținut într-o uluială mută.

- Trebuie să înțelegi, a continuat ea, în timp ce eu nu reușeam să scot nici un cuvânt care să merite spus, că noi suntem o specie de-a dreptul primitivă, în comparație cu alți extraterestri care pot să intre în legătură cu oamenii de pe Pământ din când în când. Acesta este unul din motivele pentru care suntem atrași de Pământ și de voi, ca specie. Simțim că suntem un fel de rude cu voi. Și mai considerăm și că Pământul este un loc extrem de frumos.

- Unde ați trăi pe Pământ, dacă ați putea alege? am întrebat.

- Avem un loc pe care îl putem numi al nostru.

Zeena mi-a explicat că deja foloseau o bază subacvatică în zona aceea care le-a fost rezervată, deși nu a continuat cu descrierea locului în care s-ar afla aceasta. Apoi a fost chemată și a promis să revină cât mai curând posibil, ca să continuăm discuția.

STRATEGII DE SUPRAVIEȚUIRE

La întoarcere, Zeena s-a arătat dornică să continue să-mi explice ce fac ei acolo și ce erau pe cale să facă în legătură cu noul program de procreere, precum și de ce acesta constituia o prioritate atât de mare pentru specia ei. Ca să mă facă să înțeleg, sau să încerc să înțeleg pe deplin, era necesară o lecție suplimentară, astfel încât mi-a sugerat încă o dată să mă așez confortabil, pentru că avea să ia un timp destul de lung.

- Ca să înțelegi problemele pe care le avem noi, cel mai bine este să-ți spun mai multe despre lumea în care locuiești. Unele din acestea vor fi greu de înțeles, dar alte aspecte probabil că-ți vor stârni amintiri și vei începe să le privești într-o lumină diferită, a spus Zeena, care se așezase în partea opusă compartimentului meu destinat somnului.

Tocmai terminasem un pui de somn care să mă ajute să rămân treaz vreme de patruzeci și opt de ore.

Zeena a continuat:

- Îți amintești, cred, că ți-am promis, cu un timp în urmă, să-ți vorbesc despre cealaltă parte a personalității tale. Aceasta se referă

ARHIVA UFO

la ciclul atomilor, la partea care este încă puțin înțeleasă de oameni, sau, aș spune, încă neînțeleasă pe deplin de ei. Când acest lucru *va fi* înțeles, pentru voi se va deschide o întreagă nouă dimensiune, sau mai multe dimensiuni; pentru că în acel interval de timp dintre două pulsații ale atomilor se ascunde o lume între lumi. Acestea sunt de fapt lumi paralele cu a voastră - cel puțin cu aceea în care cei mai mulți din voi trăiesc „acum”. Aceste dimensiuni sunt atât de apropiate de „acum”-ul vostru, încât puteți luneca în ele din când în când, fără să vă dați seama că ați făcut-o! Uneori, există mici semne care vă spun că s-a întâmplat ceva. Această lunecare între dimensiuni se întâmplă încă de la primii voștri pași pe Pământ, dar abia acum oamenii se lovesc mai mult de ea. Se poate întâmpla aproape zilnic unora, dar nu sunt conștienți că li s-a întâmplat. Acestea se întâmplă pentru că sunteți pe cale să vă treziți la șinele vostru adevărat.

Sunteți foarte aproape de un salt dimensional important, de un fel cum nu ați mai trăit vreodată; un salt care vă va aduce mai aproape de cei ca mine. Aceasta este ceea ce așteptăm noi! De câte ori ai căutat ceva într-o cameră și nu ai găsit? Te întorci mai târziu și iată, lucrul acela este chiar sub nasul tău; nu aveai cum să nu-l vezi în timpul căutării anterioare. Vezi tu, nu ești întotdeauna acolo unde crezi că ești. Trebuie să fii perfect conștient când faci aceste mini-salturi și să fii conștient unde ai fost. Vei fi foarte surprins, cred eu. Este un loc nu departe de locul în care ne vei găsi pe noi.

În esență, noi venim din viitorul vostru. Nu are importanță dacă venim din viitorul de peste șase minute, sau de peste șase ani; dacă poți intra într-un viitor, poți intra în oricare altul. Dar, pentru noi, nu este atât de simplu, pentru că noi venim și din altă dimensiune; nu chiar cea în care veți luneca voi, dar foarte apropiată. Deci noi suntem ceea ce voi ați numi temponauți interdimensionali. Sună ca un film bun, nu este așa? Domnului Spielberg sigur i-ar plăcea!

Am răș de idee.

- Noi - eu și ceilalți ca mine - suntem în fapt o specie cu totul nouă, sau, ca să fiu mai precisă, o specie reconstituită. Sunt necesare modificări suplimentare, pentru a ne atinge scopurile ca societate. Acesta este unul din motivele călătoriei noastre în spațio-timpul vostru, motivul pentru care alte specii vin aici ca să-și

ARHIVA UFO

experimenteze forma biologică, deși scopurile din spatele experimentelor lor sunt cu totul diferite de ale noastre.

Motivul multelor răpiri care s-au petrecut pe planeta voastră în ultimii ani este că aceasta este ultima șansă a speciei noastre - și a altor specii extraterestre, cu probleme similare cu ale noastre - de a interacționa cu voi înainte de a deveni o specie care nu ne mai poate folosi. Da, este foarte aproape! Propria mea mamă-surogat provine din timpul și din specia ta...

Noi putem să mergem și mai mult, înapoi în timp, dar ceea ce ne interesează este *acum*. Nu voi complica lucrurile explicându-ți de ce; mai avem un număr mare de zile de stat aici. Specia mea are de rezolvat o problemă. Trebuie să dăm naștere unei specii cu membre puternice și cu unități de procesare a oxigenului.

- Cu plămâni? am întrebat eu.

- Da. Am folosit o mixtură din ADN-ul și cromozomii voștri, pe de o parte, și cele de la noi, pe de altă parte. Sângele nostru era similar cu al vostru - și încă este, cu o mică modificare - deși noi avem un singur tip, după criteriile voastre; de fapt două, dar amândouă sunt foarte apropiate de sângele vostru de tipul A-negativ. Putem modifica aproape orice, dar nu vrem să se iște noi probleme - deja avem destule.

Putem lucra doar cu cinci procente din populația voastră masculină, după ce aplicăm criteriile de sănătate, vârstă etc. Există un - să-i spunem - „factor-X” special, care trebuie introdus în ecuație, iar atunci numai unu la sută din acest grup, și așa mic, care intră în calcul. Asta în cazul în care cerem unui mascul să ne ajute. Faptul că nu ne aflăm în același plan vibrațional este o problemă majoră. Aceasta este o parte a „factorului-X” și este legată de sănătate și de rezistența la boli, de echilibrul biologic cu locul de naștere, de testele de adaptabilitate și de multe altele.

Nu pot să încep o explicație a tuturor complicațiilor de care ne-am lovit. Am ajuns la limitele tehnologiei noastre și chiar am trecut de ele. Rezultatul final se află în fața ta. Ar putea să-ți pară un fapt pozitiv, dar eu încă nu pot trăi pe planeta voastră fără ajutorul permanent al tehnologiei noastre. Necazul este că procesul este prea lent, iar până acum nu s-a ajuns la capăt. În ritmul actual, s-ar putea să ia mai mult timp decât ne oferă planeta noastră muribundă! Trebuie să ne asumăm niște riscuri, pentru a accelera procesul.

ARHIVA UFO

- Ce fel de riscuri? am întrebat eu.

- Vezi tu, până acum am fost mai preocupati de conservarea capacității noastre de a distribui mental energia - pe care nu mă aștept să o înțelegi, deocamdată - dar acum trebuie să ne concentrăm asupra aspectelor fizice, a puterii și rezistenței, chiar dacă pierdem puțin din celelalte calități.

- Să deveniți ființe mai apropiate de noi? am intervenit din nou.

- Da, trebuie, a răspuns Zeena. Deja am devenit, după cum ai remarcat mai înainte, a spus ea și pe față a apărut ceea ce s-ar putea numi un zâmbet. A fost primul semn de emoție pe care l-am văzut la ea.

Acum trebuie să trecem de un prag chiar mai înalt. Există o șansă ca eu să devin o parte a saltului peste acest prag, a adăugat ea. De aceea aș vrea să-ți pun mai multe întrebări despre procesul vostru de înmulțire; oare *procreere* ar fi un termen mai bun?

- Vei fi surprinsă câți termeni folosim noi pentru asta, i-am răspuns. Nici măcar *eu* nu știu de unde provin toți.

- Înțeleg că este cel mai primitiv și mai fundamental în forma lui naturală. Este posibil să pot fi fertilizată și să port fetusul chiar eu, aproape întreaga perioadă. Poate că pentru tine nu înseamnă mare lucru, dar nici o femeie din specia mea nu a mai purtat un copil de mii de ani. Metodele artificiale pe care le folosim noi sunt prea lente și greu de schimbat. S-ar putea dovedi inutile, dacă vom vrea să ne stabilim pe o planetă ca Pământul vostru.

Am fost aleasă să țin locul a ceea ce voi ați numi un proces de naștere sintetică. În ultimul timp au avut loc progrese importante. Chiar cu o sută de ani în urmă - în timpul vostru - unul de tipul nostru nu putea interacționa în nici un fel cu specia voastră în această privință. De aceea am evoluat în direcții diferite de la plecarea primilor coloniști de pe planeta voastră. Acum noi am descoperit că este necesar să facem un pas în altă direcție.

Am remarcat cât de diplomatic a trecut peste ideea că specia ei ar putea fi nevoită să facă un pas înapoi pe linia evoluției. Nu-mi puteam închipui ce cunoștințe ar putea să vrea să obțină de la mine și mă îndoiam să existe ceva ce eu să știu iar ea să nu știe deja...

De la începutul tuturor timpurilor, inteligențe extrem de avansate din spațiu fac o experiență genetică pe planeta noastră. O centrală atomică pe care au instalat-o acum aproape două miliarde de ani în folosul lor sau capodopere hi-tech microminiaturizate vechi de trei sute de mii de ani sunt numai două din multele exemple incredibile ale activității lor. Activitate cuprinzând un șir lung de evenimente uluitoare, precum *Operațiunea Sodoma și Gomora*: lagăre de exterminare pentru mutanții genetici!

Un raport publicat pentru prima oară, despre un inventator englez genial, care a descoperit secretul tehnic al ozn-urilor, precum și interviul în exclusivitate luat autorului elvețian Erich von Däniken despre schimbarea paradigmatelor, subliniază faptele senzaționale pe care le prezintă această carte.

Autorul ne așează în fața unei oglinzi: „încununarea creației” este, în realitate, numai rezultatul provizoriu al unui experiment gigantic pe termen lung al inteligențelor extraterestre!

ISBN 973 - 9326 - 05 - 6

